Sopocki Dom Aukcyjny

OD 1990

AUKCJA MALARSTWA POLSKIEGO

WARSZAWA, 8 LIPCA 2020

Sopocki Dom Aukcyjny

OD 1990

AUKCJA MALARSTWA POLSKIEGO 4

WARSZAWA, 8 LIPCA 2020, GODZ. 19.00

w siedzibie Sopockiego Domu Aukcyjnego
Warszawa, ul. Nowy Świat 54/56

WYSTAWA PRZEDAUKCYJNA:

od 24 czerwca 2020 r.

Warszawa, ul. Nowy Świat 54/56
poniedziałek – piątek 11–19, sobota 11–15
tel. 22 828 96 98
warszawa@sda.pl

Katalog dostępny na stronie: www.sda.pl

1

Franciszek Streitt

(1839 Brody – 1890 Monachium)

Wiosenne porządki, 1870 r.

olej, płótno, 29 × 24 cm,
sygn. i dat. l.d.: Streitt 1870

cena wywoławcza: 25 000 zł
estymacja: 35 000 – 40 000 zł

Pierwsze lekcje malarstwa pobierał we Lwowie. W latach 1856–1866 studiował w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem W. Łuszczkiewicza i J. Matejki, a następnie w akademii wiedeńskiej u E. Engertha. W 1871 r. osiadł na stałe w Monachium, gdzie związał się z grupą artystow polskich, skupionych wokoł osoby J. Brandta. Jego nieodłącznym przyjacielem był A. Kozakiewicz.Malował głownie sceny rodzajowe, często z dziecięcymi bohaterami lub postaciami cyganów, pejzaże i portrety, we wcześniejszym okresie także obrazy o tematyce historycznej. Prace swoje wystawiał w krakowskim i lwowskim TPSP oraz w warszawskim TZSP.

2

Tadeusz Ajdukiewicz

(1852 Wieliczka – 1916 Kraków)

Scena orientalna, 1879 r.

olej, deska, 24 × 42,5 cm,
sygn. p.d.: Tadeusz Ajdukiewicz, opisany i dat. l.d.: Kraków/1879.

cena wywoławcza: 33 000 zł
estymacja: 40 000 – 50 000 zł

Malarz, uczeń krakowskiej SSP w pracowni W. Łuszczkiewicza. Studia kontynuował w Wiedniu oraz w akademii monachijskiej u O. Seitza i A. Wagnera, a także w pracowni Józefa Brandta. W 1877 wyjechał do Paryża, a następnie, z Władysławem Branickim, w podróż po Bliskim Wschodzie. Po powrocie przebywał w Krakowie malując portrety, m.in. Heleny Modrzejewskiej (1880), w tym czasie tworzył także sceny rodzajowe o tematyce orientalnej i rodzimej. W 1882 przeniósł się do Wiednia po sukcesie jaki odniósł jego obraz „Sztab arcyks. Albrechta". W 1884 otrzymał pracownię po zmarłym H. Makarcie. W 1894 na zaproszenie sułtana tureckiego przebywał w Konstantynopolu. Wykonywał portrety w Sofii, malował w Bukareszcie, w 1899 pracował dla dworu w Petersburgu, ok. 1904 jako malarz rumuńskiego dworu osiadł na stałe pod Bukaresztem. W czasie I. wojny walcząc w Legionach zachorował na zapalenie płuc i zmarł w szpitalu wojskowym. Artysta wystawiał swoje prace w krakowskim i lwowskim TPSP, w TZSP w Warszawie, a także w Wiedniu, Dreźnie, Monachium, Pradze i Bukareszcie. Jego portrety, sceny wojskowe, myśliwskie, motywy orientalne cechowało znakomite opanowanie warsztatu i biegłość w odtwarzaniu szczegółów.

Odrębny, niezwykle bogaty nurt twórczości Pruszkowskiego stanowiły portrety przedstawiające członków rodziny i przyjaciół, a także mieszkańców wsi, wśród których żył (artysta nigdy nie przyjmował zamówień na wizerunki obcych sobie ludzi). Poczynając już od lat 70. w jego portretach ujawniły się wpływy twórczości Edouarda Maneta, a także zdobycze kolorystyczne wczesnego impresjonizmu. Dzięki tym inspiracjom artysta zdecydowanie zerwał z konwencjonalnym typem wizerunków ukazujących postacie starannie upozowane we wnętrzach lub na neutralnym tle.

Przy wyraźnym skoncentrowaniu uwagi na rozstrzygnięciu problemów kolorystyczno-świetlnych, artysta nie rezygnuje jednak z wnikliwej charakterystyki postaci. Widoczne w twórczości Pruszkowskiego już w latach 70. XIX w. nowatorskie cechy przedstawień portretowych – niekonwencjonalny sposób ujęcia modela, swobodna szkicowość techniki malarskiej podkreślająca ulotny, wrażeniowy charakter obrazu – wyznaczyły jeden z kierunków dalszej ewolucji tego gatunku w sztuce polskiej.

źródło: culture.pl

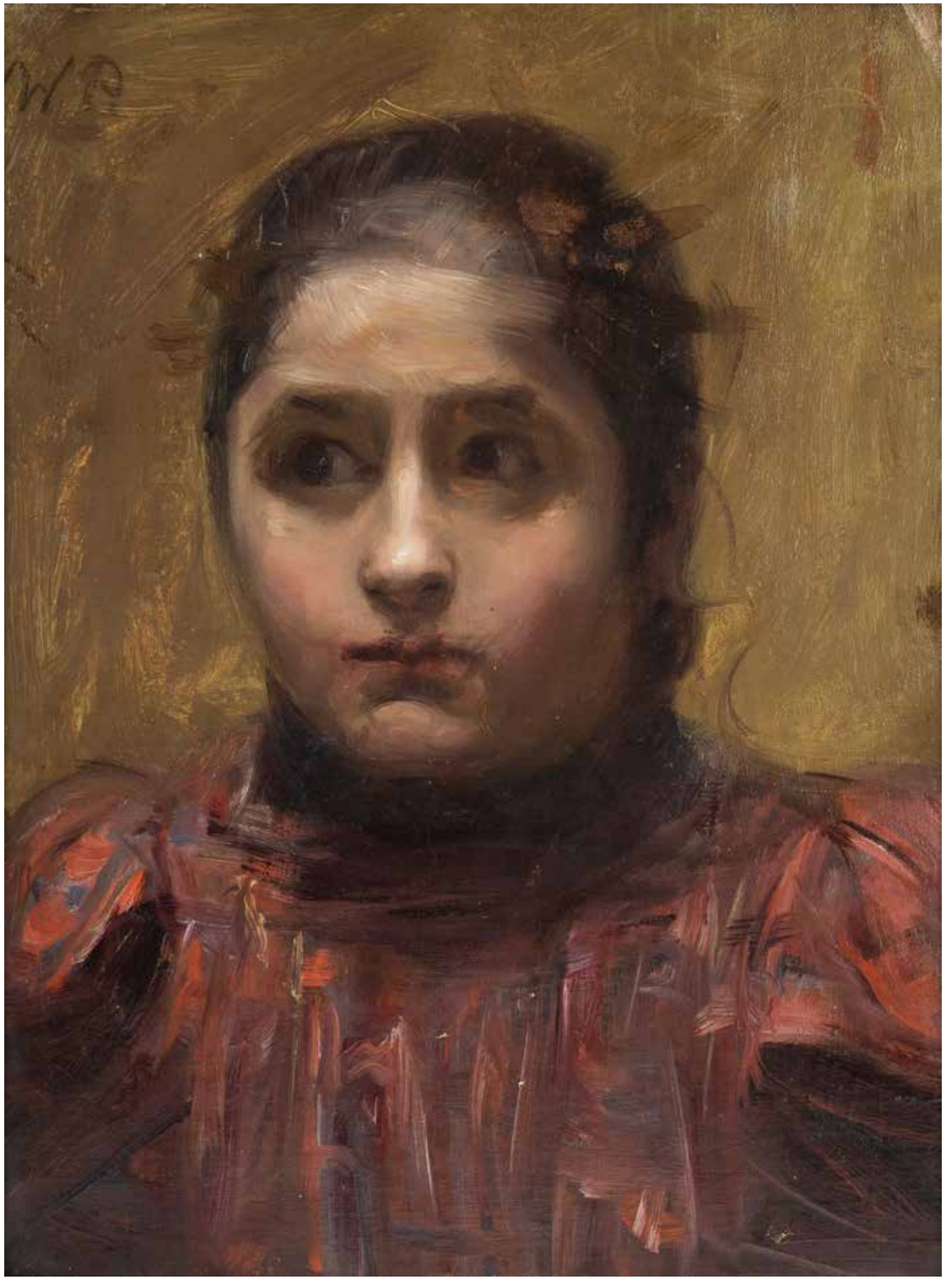

3

Witold Pruszkowski

(1846 Berszard k. Odessy – 1896 Budapeszt)

Portret dziewczyny

olej, płyta, 40 × 30 cm,
sygn. l.g.: WP

cena wywoławcza: 30 000 zł
estymacja: 40 000 – 50 000 zł

Malarz i rysownik, spóźniony romantyk polskiego malarstwa, a jednocześnie prekursor nastrojowego symbolizmu w sztuce przełomu XIX i XX wieku. Naukę malarstwa rozpoczął w Paryżu u znanego portrecisty Tadeusza Góreckiego. W latach 1868–72 studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Monachium, pod kierunkiem Hermanna Anschutza oraz Aleksandra Wagnera. Od 1872 roku kontynuował naukę w Krakowie u Jana Matejki. Tam regularnie uczestniczył w wystawach Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych. Swoje prace wystawiał również często w lwowskim Towarzystwie Przyjaciół Sztuk Pięknych (od 1875 r.) i w warszawskim Towarzystwie Zachęty Sztuk Pięknych (od 1876 r.), a od 1880 r. w Salonie Aleksandra Krywulta. Wielokrotnie brał udział w wystawcach międzynarodowych, m.in. w Paryżu, Monachium, Berlinie, Chicago i San Francisco. Był artystą wszechstronnym w wyborze tematyki oraz konwencji stylistycznych. Tworzył w odosobnieniu i skupieniu, nigdy nie pokazywał nieukończonych prac. W jego malarstwie mocno uzewnętrzniały się przeżycia osobiste, wzruszenia i nastroje.

„Sytuacja w życiu artystycznym Krakowa ok. poł. XIX w. nie sprzyja rozwojowi malarstwa realistycznego odwołującego się do współczesnej rzeczywistości, reagującego na aktualne wydarzenia i zjawiska społeczne. Mimo to na przełomie lat 50 i 60. również w tym konserwatywnym, zwróconym ku dawnym tradycjom środowisku pojawiły się pierwsze oznaki nowego, pozytywistycznego światopoglądu. (…) Zwolennikami tych idei byli przede wszystkim młodzi (urodzeni w latach 30. XIX wieku) pisarze, artyści, wśród tych ostatnich mi.in. Artur Grottger, Jan Matejko, Aleksander Kotsis”.
Cytat za: Ewa Micke-Broniarek, Malarstwo polskie, realizm, naturalizm, Warszawa, 2005, s. 24

4

Artur Grottger

(1837 Ottyniowice – 1867 Amélie-les-Bains)

Pasterka, 1867 r.

olej, deska parkietowana, sygn. monogramem wiązanym i dat. l.d.: AG 867

Pochodzenie:
– przedwojenna kolekcja, Lwów

Konsultacja:
– Beata Studziżba-Kubalska z MN w Krakowie

cena wywoławcza: 230 000 zł
estymacja: 280 000 – 350 000 zł

Pierwsze wskazówki i nauki artystycznego warsztatu otrzymał od ojca, również malarza, który podsuwał mu odpowiednie wzorce i zachęcał do podejmowania określonych tematów. Edukację rozpoczął od kursu w pracowni lwowskiego malarza J. Maszkowskiego, następnie pod kierunkiem W. Stattlera i W. Łuszczkiewicza kształcił się w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych oraz w późniejszym okresie również w Wiedniu. W obszarze zainteresowania artysty były kompozycje historyczne, batalistyczno-rodzajowe. Uznanie i popularność przyniosły mu patriotyczne cykle rysunkowe, poświęcone tematyce powstania styczniowego, m.in. „Polonia” i „Lituania”. Wystawiał w kraju i za granicą. W twórczości Artura Grottgera oprócz prac poruszających wątki patriotyczno-martyrologiczne, dużą grupę stanowi malarstwo portretowe. Były to zarówno portrety wykonywane na zamówienie, reprezentacyjne w charakterze, jak również malowane z większą swobodą wizerunki, przedstawiające rodzinę, przyjaciół oraz znajomych. Modelami do portretów byli też niejednokrotnie chłopi. Oferowany w katalogu olej stanowi przykład drugiej grupy.

5

Władysław Podkowiński

(1866 Warszawa – 1895 tamże)

Wieś II, 1890–1891 r

olej, płótno dublowane, 40 × 44 cm

OPINIE:
– opinia Elżbiety Charazińskiej z dn. 24 listopada 1991 roku (potwierdzona 7 listopada 2016 roku)

POCHODZENIE:
– kolekcja prywatna, Polska

LITERATURA:
– porównaj: Władysław Podkowiński, katalog wystawy, Muzeum Narodowe w Warszawie, oprac. Elżbieta Charazińska, Warszawa 1990, nr kat. I/27 (Wieś, ok. 1890)

cena wywoławcza: 290 000 zł
estymacja: 350 000 – 450 000 zł

Malarz, rysownik i ilustrator. Jeden z pierwszych i najważniejszych (obok Józefa Pankiewicza) polskich impresjonistów i symbolistów końca XIX wieku. Prekursor tych kierunków na ziemiach polskich. Jego twórczość miała ogromny wpływ na polskie malarstwo pejzażowe, zwłaszcza kompozycje i kolorystykę obrazów. Edukację artystyczną rozpoczął pod kierunkiem Wojciecha Gersona i Aleksandra Kamińskiego w warszawskiej Klasie Rysunkowej, gdzie uczył się w latach 1883–1885. Od 1885 do 1886 kontynuował studia malarskie w Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu w pracowni batalisty Bogdana Willewaldego. Wtedy też wykonywał już ilustracje dla popularnych czasopism: „Biesiady Literackiej", „Kłosów", „Tygodnika Ilustrowanego" czy „Wędrowca". Skupione wokół „Wędrowca" środowisko twórców, na czele ze znakomitymi krytykami, Stanisławem Witkiewiczem i Antonim Sygietyńskim, w znaczący sposób oddziałało na kształtowanie się postawy artystycznej młodego Podkowińskiego – walczyli oni o nobilitację sztuki realistycznej ale też pisali o najnowszych tendencjach w sztuce europejskiej, m.in. o rodzącym się we Francji impresjonizmie. Stąd zapewne pierwsze przymiarki artysty do praktycznego zastosowania nowej teorii we własnym malarstwie, które widać właśnie w Wyjeździe. W 1889 r. – wraz ze szkolnym kolegą Józefem Pankiewiczem – wyjeżdża do Paryża, gdzie ogromny wpływ na jego malarstwo wywarły doświadczenia impresjonizmu, w szczególności twórczość Claude'a Moneta. Po powrocie do kraju w 1890 r. osiadł na stałe w Warszawie. Wspólnie z Pankiewiczem wystawiał paryskie obrazy, budząc ostry sprzeciw krytyki i publiczności (Zeschnięty słonecznik, Latarnik paryski, W okolicy Fontainebleau). Z tematycznego repertuaru francuskich impresjonistów zaczerpnął motyw wąskiego tunelu ulicy ujętej z podwyższonego punktu obserwacji, zmieniającej swój wygląd w zależności od pory roku (Ulica Nowy Świat w Warszawie w dzień letni, 1891; Ulica Nowy Świat w Warszawie w dzień zimowy, 1892. W 1891 r. namalował Portret Wincentyny Karskiej uznany za pierwszy w historii sztuki polskiej wizerunek wykonany w plenerze. Od 1892 r. jego twórczość nabiera charakteru symbolicznego. Największy rozgłos zdobył, połączony z nutą skandalu zdobył po wystawie obrazu Szał uniesień w 1894 r. Podkowiński prezentował swoje prace w warszawskim Towarzystwie Zachęty Sztuk Pięknych (1887–1894) i Salonie Aleksandra Krywulta (1891, 1893) oraz w krakowskim Towarzystwie Przyjaciół Sztuk Pięknych (1891, 1893). Brał też udział w międzynarodowych wystawach w Monachium (1892), Chicago (1893), San Francisco i Los Angeles (1894).

6

Apoloniusz Kędzierski

(1861 Suchedniów – 1939 Warszawa)

Na błotnistej drodze, 1890 r.

olej, płótno dublowane, 65 × 105 cm,
sygn. i dat. l.d.: A.Kędzierski/1890

Opisywany i reprodukowany:
Apoloniusz Kędzierski 1861–1939 [kat. wystawy monograficznej] red. Stanisław Duszak, Maryla Kowalska, Lublin 1981 r., il. 10.

cena wywoławcza: 240 000 zł
estymacja: 300 000 – 350 000 zł

Pierwsze lekcje malarstwa pobierał od J. Brandta, odwiedzając go w Orońsku. Naukę kontynuował w warszawskiej Klasie Rysunkowej u W. Gersona i A. Kamińskiego, zaś od 1886 r. w akademii monachijskiej pod kierunkiem N. Gysisa. W roku 1889 osiadł w Warszawie. Należał do Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka", a także do ugrupowania „Pro Arte". Debiutował w roku 1882 w warszawskim TZSP. W następnych latach wystawiał wiele zarówno w kraju, jak i za granicą, zdobywając medale i wyróżnienia, m.in. w Chicago, Paryżu, Lwowie. Interesowała go tematyka folklorystyczna; malował postacie w ludowych strojach, sceny z życia wiejskiego, pejzaże, martwe natury z kwiatami. Specjalizował się w technice akwareli, która począwszy od roku 1919 niemal całkowicie zdominowała jego twórczość. Artysta wykonywał też ilustracje, m.in. dla „Tygodnika Ilustrowanego" i „Kłosów", zajmował się malarstwem monumentalnym.

Zdawana uroiłem sobie świat własny – na uboczu – zarówno w malarstwie, jak w zjawiskach z pozoru bagatelnych, lecz dla mnie – w sam raz interesujących.

Apoloniusz Kedzierski o swjem malarstwie, w: *Sztuki Piękne*, rocznik VIII, 1932, s. 7

Kędzierskiego możnaby nazwać malarzem rodzajowym, gdyż najczęściej za temat służą mu sceny powszednie z bytu codziennego, zaczerpnięte z życia zwłaszcza ludu, który podpatruje wszakże nie tyle może ze stron charakterystyczno-obyczajowych, ale raczej malowniczych. I rodzajowość też jego nie opiera się na suchem przedstawieniu anegdoty, na nowelistycznem zestawianiu postaci i przedmiotów w pewnych określonych stosunkach wzajemnej łączności, przez które opowiada się takie, a nie inne zdarzenie, ale wypada z ujęcia tej łączności, jakie zjawisko przedstawia z konieczności w bezpośredniej wizyi wzrokowej. Człowiek, czy zwierzę występują tu nie jako aktorzy, grający główne role na tle pejzażu, traktowanego jako dekoracye, a akcesoria teatralne, potrzebne do dobrego urządzenia sceny. Lecz wszystko to jest równoznaczne i równoważne, jako całość ogólnego wrażenia barwnego. Człowiek jest tu tylko mniej lub bardziej kolorową plamą w zgodnym zespole tonów, składa się z mniej lub bardziej intensywnych wartości świetlnych, zalewających w danej chwili cała objętą wzrokiem przestrzeń. Ale plama ta czy kompleks plam najróżniejszych ma swoją treść wewnętrzną, swoje życie indywidualne, jest cząstką duszy wszechświata.

T. Jaroszyński, *Apoloniusz Kędzierski, Sylwetka Artysty*, w: *Tygodnik Ilustrowany*, 1907, nr 30, s. 605

7

Ludwik Gędłek

(Kraków 1847 – Wiedeń 1904)

Targ na Starym Kleparzu

olej, deska, 26 × 39,5 cm,
sygn. p.d.: L. Gędłek

cena wywoławcza: 42 000 zł
estymacja: 50 000 – 60 000 zł

W latach 1861–72 studiował w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem W. Łuszczkiewicza. Od 1872 r. kształcił się w Akademii wiedeńskiej u E. Lichtenfelsa i C. Wurzingera. Studia kontynuował do 1877 roku. Już w 1863 r. debiutował na wystawie w krakowskim TPSP, gdzie później wystawiał wielokrotnie. Na stałe mieszkał w Wiedniu, skąd nadsyłał obrazy na wystawy do TPSP we Lwowie, Salonu Krywulta w Warszawie oraz do Drezna. Malował pejzaże, głównie podkrakowskie, sceny rodzajowe i batalistyczne z częstym motywem koni. Obecnie jego obrazy znajdują się m.in. w Muzeum Narodowym w Warszawie, Lwowskiej Galerii Obrazów i Polskim Muzeum w Chicago.

8

Franciszek Wastkowski

(1843 Warszawa – 1900 tamże)

Konie przed chatą, 1880 r.

olej, płótno, 108 × 169 cm
sygn. p.d. i dat.: F.Wastkowski/1880

cena wywoławcza: 110 000 zł
estymacja: 150 000 – 180 000 zł

Malarz rodzajowy, pejzażysta. Był uczniem Feliksa Brzozowskiego. Od roku 1867 wystawiał każdego roku 6 obrazów w warszawskiej Zachęcie, gdzie też znajdują się jego obrazy i rysunki. Malował najczęściej sceny rodzajowe oraz pejzaże. Jego prace znajdują się również w Muzeum Narodowym w Warszawie. Jest to największe dzieło tego artysty, jakie było do tej pory wystawiane na aukcjach.

„Malarskie improwizacje Wankiego noszą wybitne znamiona poezji barw. Są one źródłem i wyrazem przeżyć duchowych, o pryzmacie tak uczulonym, że wszelka ocena „aparatem realnym“ staje się wręcz nieuchwytną. Wankie, natura impulsywna z wyobraźnią żywą, czynną i ruchliwą. Jako artysta jest indywidualnością wybitną, do nikogo niepodobną i do nikogo zbliżoną. Jest gospodarzem we własnym okołniku. W obrazach daje Syntezę swej sztuki wielce wykwintnej (...) Sztuka Wankiego odznacza się śmiałym patosem romantycznym, wielce zamaszystym, o liniach szerokich, zdecydowanych, po malarsku dekoratywnych. Stylizacje barwy były jedynym i najwyższym zadaniem tego artysty, w uwielbieniu wichrow, szamotań burzliwych i gry żywiołow na tle morskich przestrzeni. (...) Krytyka zagraniczna mianowała naszego artystę – poetą barw (...)”

Apoloniusz Kędzierski, Władysław Wankie, „Tygodnik Ilustrowany”, 1923, nr 19, s. 303.

9

Władysław Wankie

(1860 Warszawa – 1925 tamże)

Bretonka

olej, płótno, 72 × 82, 5 cm,
sygn. p. d.: Władysław Wankie

cena wywoławcza: 90 000 zł
estymacja: 120 000 – 150 000 zł

W latach 1875–1880 studiował w warszawskiej Klasie Rysunkowej u W. Gersona i A. Kamińskiego, później krótko w Krakowie i w Monachium. W ciągu dwudziestu lat spędzonych w Niemczech nie tracił kontaktu z krajem; regularnie wysyłał swoje prace na wystawy organizowane w TZSP i w Salonie Krywulta w Warszawie, a także w krakowskim TPSP. Na przełomie lat 1893/94 podróżował do Holandii i Bretani. W 1901 r. osiadł na stałe w Warszawie. Należał do grupy artystycznej „Pro Arte”, której w latach 1922–25 był prezesem. Malował pejzaże, obrazy rodzajowe, kompozycje o tematyce religijnej i symbolicznej. Zajmował się krytyką artystyczną, publikując swoje artykuły na łamach warszawskich czasopism. Owocem podróży artysty są m.in. prace ukazujące rozległe, piaszczyste plaże, ożywione obecnością kobiet w bretońskich strojach, najczęściej zajętych zbieraniem ostryg lub małży, czy też pomagających przy rozładunku łodzi. Prace artysty znamionuje niezwykła subtelność barw; emanują one nastrojem ciszy i skupienia, unaoczniając harmonię człowieka z naturą

Wczesny obraz olejny namalowany na pierwszym roku studiów w Petersburgu w 1893 r. przedstawia port petersburski.
„Widoczne są w nim wpływy jego pierwszego profesora – realisty Iwana Szyszkina. W zbiorach rodzinnych zachowała się praca przedstawiająca bardzo podobne ujęcie portu petersburskiego, wykonane gwaszem na papierze."

Fragment z opinii Ferdynanda Ruszczyca

10

Ferdynand Ruszczyc

(1870 Bohdanów k. Oszmiany –
1936 tamże)

Nokturn – Nocny widok portu, 1893 r.

olej, tektura, 11,5 × 16,7 cm,
sygn. p.d.: F. Ruszczyc, na odwrocie na ramie naklejka MHK z wystawy: Prywatna kolekcja z Poznania. Malarstwo polskie. Porcelana europejska. Katowice, marzec--maj 2005

Wystawiany:
Prywatna kolekcja z Poznania. Malarstwo polskie. Porcelana europejska. Katowice, marzec-maj 2005

Opinie:
– Ferdynanda Ruszczyca – wnuka artysty, z dnia 19.02.2020 r.

cena wywoławcza: 30 000 zł
estymacja: 40 000 – 45 000 zł

Studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu pod kierunkiem I. Szyszkina i A. Kuindżiego. W 1898 r. odbył wielką podróż po Europie, odwiedzając Niemcy, Francję, Belgię, Szwajcarię i Włochy. Już podczas studiów uczestniczył w Wystawach Wiosennych Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu; w latach 1899–1902 wystawiał wraz ze stowarzyszeniem „Mir Iskusstwa" w Petersburgu i Moskwie. Od 1899 r. prezentował swą twórczość w TZSP w Warszawie. W 1900 r. został członkiem Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka". W roku 1903 współpracował przy organizowaniu Warszawskiej Szkoły Sztuk Pięknych, w której, w latach 1904–7, piastował stanowisko profesora. Przez rok prowadził katedrę pejzażu w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie (1907 r.). Po powrocie na Wileńszczyznę w roku 1908, związał się na wiele lat (1919–32) z uniwersytetem wileńskim. Artysta malował pejzaże, często surowe, północne, o silnym ładunku symbolicznym, widoki miejskie, ale także sceny alegoryczne i fantastyczne.

Napad wilków to jeden z najpiękniejszych obrazów Alfreda Wierusza-Kowalskiego. Objawia się w nim wielki kunszt malarski artysty. Dynamiczna kompozycja, napięcie i prawda psychologiczna, bezbłędny rysunek, wyczucie koloru, umiejętność oddania ulotnego momentu dziejącego się wydarzenia oraz aury dnia to najważniejsze cechy jego malarstwa. Wykorzystanie szerokiej palety barw przy jednoczesnym bogactwie ich tonalnego zróżnicowania pozwala artyście na ukazanie gry światła i powietrza, dodaje materialności przedstawianej na płótnie rzeczywistości.

Niech w ocenie tego obrazu zabrzmią tylko początkowe słowa opinii Henryka Piątkowskiego, przyjaciela Alfreda Wierusza-Kowalskiego z okresu studiów w Monachium: „Że Kowalski był i jest niepoślednim talentem, to nie ulega wątpliwości".

Fragment z opinii Elizy Ptaszyńskiej.

11

Alfred Wierusz-Kowalski

(1849 Suwałki – 1915 Monachium)

Napad wilków, ok. 1890 r.

olej, płótno, 110 × 150 cm,
sygn. p.d.: A. Wierusz-Kowalski

Opinia:
– Elizy Ptaszyńskiej-kustosz MO w Suwałkach, z dnia 19.05.2020 r.

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska
– krakowski antykwariusz i jego spadkobiercy, właściciele Kossakówki; okres międzywojenny do 2014 r.

Wystawiany:
– Desa Unicum, 2008 r.
– Muzeum Okręgowe w Suwałkach, Pokaz jednego obrazu, 2009 i 2013 r.
– Egzotyczna Europa. Kraj urodzenia na płótnach polskich monachijczyków, MO w Suwałkach, 2015 r.
– Polskie Monachium. Alfred Wierusz-Kowalski i inni malarze, Galeria A, Starogard Gdański, 2019 r.

cena wywoławcza: 1 300 000 zł
estymacja: 1 800 000 – 2 200 000 zł

Obok J. Brandta i W. Czachórskiego najpopularniejszy z polskich malarzy na stałe przebywających i działających w Monachium. Naukę rozpoczął w 1868 r. w warszawskiej Klasie Rysunkowej pod kierunkiem R. Hadziewicza, A. Kamińskiego i W. Gersona, a następnie w Akademii w Dreźnie, Pradze oraz Monachium. W 1874 r. przeniósł się do pracowni J. Brandta. W 1890 r. otrzymał tytuł honorowego członka Akademii Monachijskiej. Regularnie odwiedzał rodzinne strony. Prace swoje wystawiał w Glasspalast, gdzie zdobył w 1892 r. medal pierwszej klasy. Brał udział w wystawach w Berlinie, Wiedniu, TZSP w Warszawie, w TPSP w Krakowie oraz w Salonie Aleksandra Krywulta. Obrazy artysty znajdują się m.in. w Nowej Pinakotece w Monachium, w muzeach w Dreźnie, Królewcu, Antwerpii, Berlinie i Stanach Zjednoczonych. Twórczość malarza zdominowana była przez sceny rodzajowe z życia polskiej wsi, dworków polskich oraz małych miasteczek. Do ulubionych tematów należały wyjazdy na polowanie, sanny, konne orszaki weselne i zimowe pejzaże z motywem wilków napadających na podróżujących saniami ludzi.

Obraz skomponowany jest na diagonalnej biegnącej od prawego dolnego rogu. Wyznacza ją kierunek pędu niskich, ciągnionych przez trzy konie, sań z podróżującymi nimi trzema mężczyznami. Rozszalały bieg rumaków, w głąb przedstawienia, kompozycyjnie równoważy grupa wilków, atakujących z lewej strony zaprzęg oraz oranże zachodzącego słońca z prawej u góry. Ekspresję głównej grupy potęgują ułożenie ciał mężczyzn, każdy z nich pochyla się w inna stronę, oraz kierunek ustawienia dubeltówek.

Ustawienie głównej grupy na planie bliskim widzowi oraz w centrum przedstawienia na przecięciu się dwóch skośnych kierunków kompozycji zatrzymuje wzrok widza na niej. Umieszczone na drugim planie z prawej strony zarośla zamykają kompozycję. Śnieżna pustka na dalszych planach z lewej daje przestrzeń mieszczącą impet pędu przerażonych koni. Ustawienie zaprzęgu w skosie, tyłem do widza pozwala mu spokojnie obserwować rozgrywający się dramat.

Tak jak i konstrukcja obrazu, jego kolorystyka także została zbudowana na kontraście. Zestawienie ze sobą chłodnych barw dominujących na bezkresnych ośnieżonych polach oraz szarość wilczych futer autor zderzył z ciepłymi brązami umaszczenia dwóch koni, ugrami kapot podróżnych, złocieniami siana wypełniającego sanie. Przeciwstawione są w Napadzie wilków także nastrój, którym emanuje przyroda z dramatyzmem rozgrywanej walki.

Gruntownie przemyślana kompozycja obrazu, jego kolorystyka oraz nastrój zostały wykorzystane do wywarcia jak największego wrażenia na odbiorcy, poddania go urokowi zimowego pejzażu, a jednocześnie emocjonującego oglądanie dziejącej się sceny.

Mistrzostwo warsztatu Alfreda Wieruszа-Kowalskiego widać także w detalach przedstawienia. Zróżnicowany, od stalowej szarości po przełamanie ciepłymi różami, kolorystycznie śnieg leży nieruchomo i cicho, ciężko trzeszczy pod płozami sań, pryska wszystkimi kolorami spod końskich kopyt. Złocienie i oranże ukrytego za obłokami słońca barwią śnieg i dodają blasku barwom głównej grupy.

Dziękujemy Pani Elizie Ptaszyńskiej, badaczce twórczości artysty, za wnikliwe opracowanie dzieła.

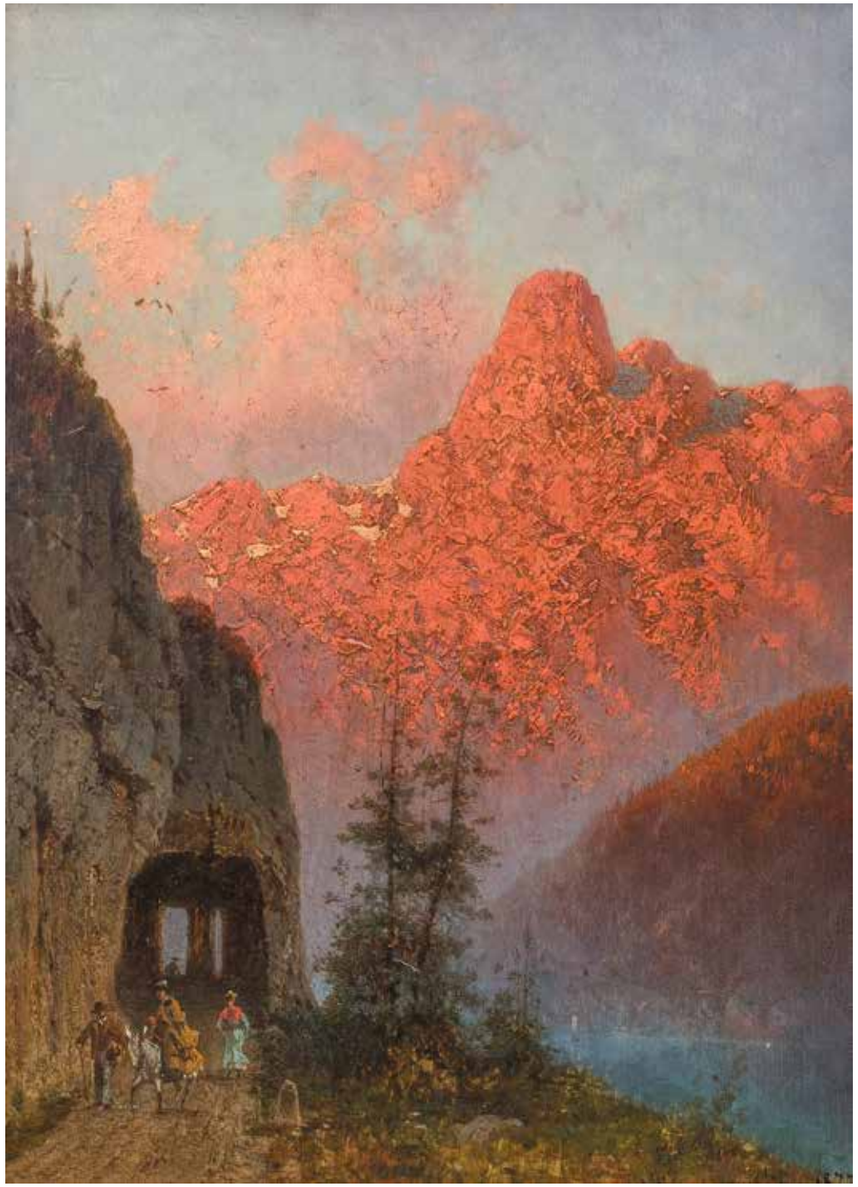

12

Aleksander Świeszewski

(1839 Warszawa – 1895 Monachium)

Rozżarzone Alpy, 1877 r.

olej, deska, 32 × 23 cm,
sygn. i dat. p.d.: A. Świeszewski 1877

cena wywoławcza: 18 000 zł
estymacja: 22 000 – 26 000 zł

13

Aleksander Świeszewski

(1839 Warszawa – 1895 Monachium)

Widok na Volser Weiher

olej, płótno, 32 × 53,5 cm, sygn. l.d.:
A. Świeszewski na odwrocie etykieta
z Galerie Gebruder Jordan & Co, Munchen

cena wywoławcza: 18 000 zł
estymacja: 22 000 – 26 000 zł

Jeden z przedstawicieli polskiej kolonii artystycznej w Monachium. Naukę malarstwa rozpoczął w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych w pracowni Christiana Breslauera. W 1864 roku wyjechał do Monachium i kształcił się w tamtejszej Akademii u prof. Fritza Bambergera. Podróżował do Włoch, Francji, Tyrolu i Szwajcarii. Wyjechał również do Rzymu gdzie zatrzymał się dłużej i spędził wiele czasu na okolicznych plenerach. Od 1873 zamieszkał na stałe w Monachium. Często jednak przejeżdżał do kraju gdzie chętnie odwiedzał Tatry. W czasie podróży wykonywał studia i malarskie szkice z natury. Najchętniej malował pejzaże górskie i nadmorskie, często oświetlone promieniami zachodzącego słońca czy włoskie ogrody (z okresu rzymskiego). Wystawiał w wielu miastach europejskich, a także w warszawskiej Zachęcie i w Towarzystwie Przyjaciół Sztuk Pięknych w Krakowie (w latach 1864–1895 niemal corocznie). Jego obrazy cieszyły się niekłamanym uznaniem krytyki oraz powodzeniem u publiczności. W 1881 jeden z pejzaży kupił sam Ludwik II, król Bawarii. W 1896 roku, po śmierci artysty odbyła się jego monograficzna wystawa w monachijskim Kunstvereinie.

„Zasadą jego malarstwa – pisał Antoni Gawiński – jest właściwość dość rzadka, muzyka tonów [...] Malarstwo Wańkiego jest wytworne [...] zawsze wysoce artystyczne... Artysta [...] równie dobrze słyszy barwy, jak widzi dźwięk i tony. Cudowne asocjacje muzyki i malarstwa znalazły w nim wyraz wysoce skupiony i piękny”

Malarstwo polskie w odbitkach barwnych, nakł. i red. S. Kulikowski, 1908 r., t. 1, s. 44

14

Władysław Wankie

(1860 Warszawa – 1925 tamże)

Cietrzew

olej, płótno dublowane, 72 × 57 cm,
sygn. p.d.: Władysław Wankie

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

cena wywoławcza: 50 000 zł
estymacja: 60 000 – 70 000 zł

W latach 1875–1880 studiował w warszawskiej Klasie Rysunkowej u W. Gersona i A. Kamińskiego, później krótko w Krakowie i w Monachium. W ciągu dwudziestu lat spędzonych w Niemczech nie tracił kontaktu z krajem; regularnie wysyłał swoje prace na wystawy organizowane w TZSP i w Salonie Krywulta w Warszawie, a także w krakowskim TPSP. Na przełomie lat 1893/94 podróżował do Holandii i Bretanii. W 1901 r. osiadł na stałe w Warszawie. Należał do grupy artystycznej „Pro Arte”, której w latach 1922–25 był prezesem. Malował pejzaże, obrazy rodzajowe, kompozycje o tematyce religijnej i symbolicznej. Zajmował się krytyką artystyczną, publikując swoje artykuły na łamach warszawskich czasopism. Owocem podróży artysty są m.in. prace ukazujące rozległe, piaszczyste plaże, ożywione obecnością kobiet w bretońskich strojach, najczęściej zajętych zbieraniem ostryg lub małży, czy też pomagających przy rozładunku łodzi. Prace artysty znamionuje niezwykła subtelność barw; emanują one nastrojem ciszy i skupienia, unaoczniając harmonię człowieka z naturą.

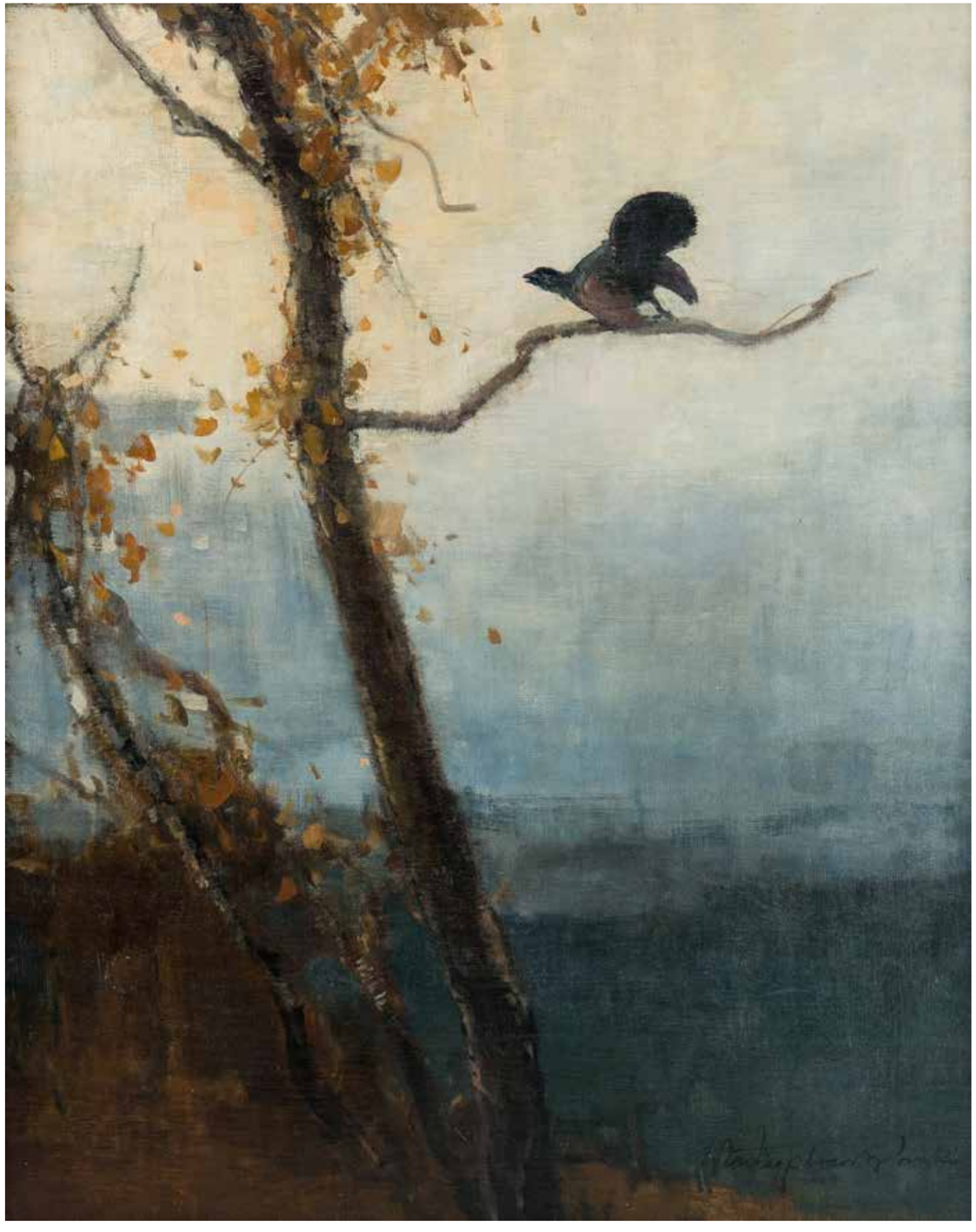

„Fascynacja artysty materią kwiatów sprawia, że te na pozór martwe na płótnie barwne plamy ożywiają i przyciągają oko nie mniej od prawdziwego bukietu świeżych kwiatów (…). Martwe natury to najbardziej znana grupa tematyczna w twórczości Karpińskiego. Trzeba podkreślić, że poprzez wieloletnie studia nad naturą kwiatów artysta osiągnął w tej dziedzinie niewątpliwe mistrzostwo techniczne”.

M. Bartoszek, Alfons Karpiński 1875–1961, Muzeum Okręgowe w Sandomierzu, Muzeum Regionalne w Stalowej Woli, 2003, s. 28.

15

Alfons Karpiński

(1875 Rozwadów – 1961 Kraków)

Trzy bukiety kwiatów, ok. 1914 r.

olej, tektura, 70 × 100 cm,
sygn. p.d.: a.Karpiński

cena wywoławcza: 20 000 zł •
estymacja: 30 000 – 35 000 zł

W latach 1891–1899 studiował w krakowskiej SSP u F. Cynka, I. Jabłońskiego, W. Łuszczkiewicza i L. Wyczółkowskiego oraz A. Ażbégo w Monachium (1903 r.). W latach 1904–1907 kontynuował naukę w ASP w Wiedniu u K. Pochwalskiego, następnie, w latach 1908–12, w Paryżu w Akadémie Willi oraz w 1922 r. w Akadémie Colarossi. Podróżował do Włoch, Londynu i Budapesztu. Osiadł w Krakowie. Od 1899 r. systematycznie brał udział w wystawach krakowskiego TPSP, którego w latach 1918–27 był wiceprezesem. Ponadto wystawiał w warszawskim TZSP i IPS oraz wielokrotnie za granicą, m.in. w Monachium, Rzymie, Brukseli, Amsterdamie, Buffalo i Nowym Jorku. Indywidualne pokazy twórczości artysty miały miejsce w Krakowie, Lwowie i Poznaniu. We wczesnym okresie malował pejzaże, widoki ulic, z czasem jego domeną stały się wizerunki kobiet i akty. Zasłynął również jako malarz kwiatów. Malował je w wazonach, często umieszczonych we fragmentarycznie ukazanych wnętrzach salonów. Malowane drobnymi pociągnięciami pędzla, miękko nakładaną plamą barwną w rozproszonym świetle tworzą niezapomniany nastrój emanujący z płótna.

Alegorie młodości i starości Teodor Axentowicz malował kilkakrotnie w późniejszym etapie swojej twórczości. W przedstawieniach o tej tematyce artysta zestawiał najczęściej postać młodej, zamyślonej kobiety z siwowłosym starcem, który dodatkowo potęguje nastrój związany z upływem czasu, przemijaniem i starością. Dzieło wykonane zostało w charakterystycznym stylu Axentowicza, którego znakiem rozpoznawczym są malowane zamaszyście i szkicowo odcieleśnione postacie-alegorie, w tym przypadku, jesienna aura, dodatkowo skłania do refleksji nad przemijaniem.

16

Teodor Axentowicz

(1859 Braszów/Rumunia – 1938 Kraków)

Starość i młodość

pastel, tektura, 100 × 69,5 cm
na odwrocie pieczęć ze składu przyborów malarskich Róży Aleksandrowicz w Krakowie

cena wywoławcza: 40 000 zł
estymacja: 50 000 – 60 000 zł

Rzemiosła malarskiego uczył się monachijskiej ASP, do której uczęszczał w latach 1878–1882, kształcąc się w pracowniach G. Hackla, A. Waguera i G. Benczura. W1882 r. odbył podróż do Wenecji, a także do Paryża, gdzie uczył się w pracowni E. A. Carolusa-Durana. W Paryżu przebywał do 1895 r. zajmując się ilustrowaniem i kopiowaniem dzieł dawnych mistrzów. Po powrocie do Polski został powołany na stanowisko profesora SSP w Krakowie. Funkcję tę pełnił do 1934 r. Był również współzałożycielem Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka". Odbywał liczne podróże m.in. do Londynu, Włoch, Stanów Zjednoczonych. W 1897 r. założył szkołę malarstwa przeznaczoną dla kobiet. W 1890 r. otrzymał członkostwo Societe Nationale dex Beaux-Arts za portret W. Osławskiego. Posługiwał się przede wszystkim techniką olejną, a od 1890 r. używał również pasteli. W malarstwie artysty można zauważyć wpływ symbolizmu oraz secesji. Tematem swych obrazów artysta uczynił ludowe motywy kresowe, szczególnie sceny z życia Hucułów. Uznanie zdobył również malując idealizowane wizerunki wytwornych, eleganckich dam oraz wdzięczne portrety dziecięce.

17

Fryderyk Pautsch

(1887 Delatyn – 1950 Kraków)

Hucuł na połoninie

olej, sklejka, 26 × 41 cm w świetle oprawy, sygn. l.d.: FrPautsch

cena wywoławcza: 12 000 zł •
estymacja: 15 000 – 17 000 zł

Studiował w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych u J. Unierzyskiego i L. Wyczółkowskiego, następnie kształcił się w paryskiej Académie Julian u J. P. Laurensa. W roku 1906 zamieszkał we Lwowie. W latach 1912–1919 Pautsch był profesorem malarstwa dekoracyjnego w Akademii Sztuki we Wrocławiu. Od 1919 r. kierował Szkołą Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego w Poznaniu, zaś w 1925 r. objął stanowisko profesora akademii krakowskiej. Należał do Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka". Był zafascynowany Huculszczyzną i Podhalem. Jako jeden z pierwszych malarzy, obok K. Sichulskiego i W. Jarockiego, podjął w swej twórczości tematykę rodzajową związaną z życiem Hucułów. Ponadto malował pejzaże, sceny batalistyczne, kompozycje religijne, portrety i martwe natury.

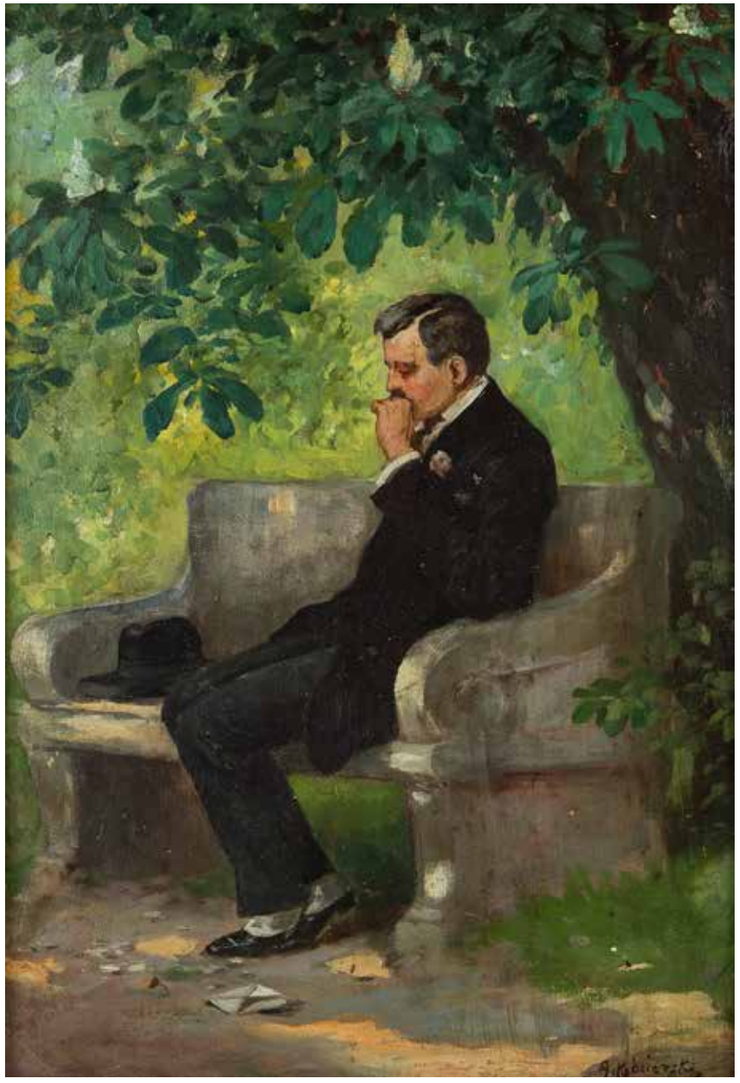

18

Apoloniusz Kędzierski

(1861 Suchedniów – 1939 Warszawa)

Mężczyzna na ławce, 1910 r.

olej, deska, 33 × 23 cm,
sygn. i dat. p.d.: A. Kędzierski/910

cena wywoławcza: 11 000 zł
estymacja: 15 000 – 20 000 zł

Pierwsze lekcje malarstwa pobierał od J. Brandta, odwiedzając go w Orońsku. Naukę kontynuował w warszawskiej Klasie Rysunkowej u W. Gersona i A. Kamińskiego, zaś od 1886 r. w akademii monachijskiej pod kierunkiem N. Gysisa. W roku 1889 osiadł w Warszawie. Należał do Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka", a także do ugrupowania „Pro Arte". Debiutował w roku 1882 w warszawskim TZSP. W następnych latach wystawiał wiele zarówno w kraju, jak i za granicą, zdobywając medale i wyróżnienia, m.in. w Chicago, Paryżu, Lwowie. Interesowała go tematyka folklorystyczna; malował postacie w ludowych strojach, sceny z życia wiejskiego, pejzaże, martwe natury z kwiatami. Specjalizował się w technice akwareli, która począwszy od roku 1919 niemal całkowicie zdominowała jego twórczość. Artysta wykonywał też ilustracje, m.in. dla „Tygodnika Ilustrowanego" i „Kłosów", zajmował się malarstwem monumentalnym.

19

Józef Rapacki

(1871 Warszawa – 1929 Olszanka k. Skierniewic)

Pejzaż, 1902 r.

olej, płótno, 91 × 100 cm,
sygn. i dat. l. d.: JÓZEF RAPACKI 1902 rok

cena wywoławcza: 55 000 zł
estymacja: 70 000 – 90 000 zł

Naukę malarstwa rozpoczął w warszawskiej Szkole Rysunkowej W. Gersona, a kontynuował w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem F. Cynka, I. Jabłońskiego oraz F. Szynalewskiego. W 1888 r. powrócił do stolicy, gdzie pobierał prywatne lekcje u W. Gersona. W roku następnym wyjechał do Monachium, by podjąć studia w prywatnej szkole C. Fehra. W 1891 r. artysta powrócił do Warszawy. Po studiach kilkakrotnie podróżował do Włoch. Brał udział w wielu wystawach, m.in. w TZSP w Warszawie, TPSP we Lwowie, Krakowie, Wilnie i Kielcach. Wystawiał również za granicą – w Berlinie (1893) czy w Paryżu, gdzie w 1900 został odznaczony dyplomem na Powszechnej Wystawie Światowej. Należał do grupy „Pro Arte". Od roku 1907 na stałe zamieszkał w Olszance, na skraju Puszczy Mariańskiej, niedaleko Skierniewic. Malował przede wszystkim realistyczne, nastrojowe pejzaże oraz rozgrywające się w pejzażu sceny rodzajowe, a także portrety i wnętrza. Uprawiał grafikę, zajmował się ilustratorstwem książkowym i współpracował z warszawskimi czasopismami, m.in. „Tygodnikiem Ilustrowanym", „Wędrowcem" „Światem" oraz „Biesiadą Literacką".

20

Julian Fałat

(1853 Tuligłowy – 1929 Bystra)

Wiosna w Bystrej, 1913 r.

akwarela, papier, 122 × 59 cm,
sygn. i dat. l.d.: J. Fałat, 1913

cena wywoławcza: 55 000 zł
estymacja: 70 000 – 80 000 zł

Czołowy reprezentant malarstwa pejzażowego i rodzajowego okresu Młodej Polski. W latach 1869–1871 studiował w krakowskiej SSP, a następnie w akademii monachijskiej w pracowni A. Strähubera i G. Raaba. W tym okresie związał się z J. Brandtem. Zaproszony przez cesarza Wilhelma II, poznanego podczas polowania u Radziwiłłów w Nieświeżu, do Berlina, spędził tam 10 lat malując sceny myśliwskie dla cesarza i dworu. W 1895 objął stanowisko dyrektora krakowskiej SSP i dokonał w niej gruntownej reformy programu nauczania. Od 1905 pełnił funkcję rektora uczelni. W okresie 1919–1921 mieszkał w Toruniu, gdzie założył Konfraternię Artystów. Swe prace pokazywał regularnie od 1874 w krakowskim TPSP, gdzie w 1925 r. odbyła się retrospektywna prezentacja jego twórczości. Wystawiał w warszawskich salonach Krywulta i Garlińskiego. Indywidualne wystawy artysty odbyły się w Warszawie, Poznaniu, Krakowie, Lwowie i za granicą, m.in. w Paryżu, Chicago, wielokrotnie w Berlinie, Monachium, Wiedniu, Wenecji i Rzymie. Był odznaczany złotymi medalami na międzynarodowych ekspozycjach w Berlinie, Monachium i Dreźnie oraz Wstęgą Komandorii Orderu Polonia Restituta. Malował pejzaże z Litwy, Polesia, podgórza Beskidu Śląskiego, widoki starego Krakowa. Największą popularność przyniosły mu pejzaże zimowe, szczególnie te przedstawiające zakola rzeczne. Wirtuozeria, wrażliwość na kolor, umiejętność oddania najsubtelniejszych odmian barwy i światła pozwalają zaliczyć go do najwybitniejszych artystów polskich.

21

Stanisław Kamocki

(1875 Warszawa – 1944 Zakopane)

Baca na tle kościoła w Naprawie

gwasz, karton, 67 × 46 cm,
sygn. p.d.: SKamocki

cena wywoławcza: 8 000 zł
estymacja: 12 000 – 15 000 zł

Studiował w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych u Leona Wyczółkowskiego, Jacka Malczewskiego i Jana Stanisławskiego. Dzięki stypendium kontynuował naukę w Paryżu. Od. 1920 r. objął katedrę pejzażu na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Należał m.in. do wiedeńskiej Secesji, TAP „Sztuka" czy Towarzystwa Polska Sztuka Stosowana. Był założycielem Towarzystwa Sztuki Podhalańskiej. Kamocki był jednym z najbardziej utalentowanych uczniów Jana Stanisławskiego. Od mistrza przejął niezwykłą umiejętność obserwacji i emocjonalny stosunek do krajobrazu polskiej wsi. Najczęściej malował Podhale i okolice Krakowa. Zauroczony pięknem gór, pozostał im wierny do końca swojego życia.

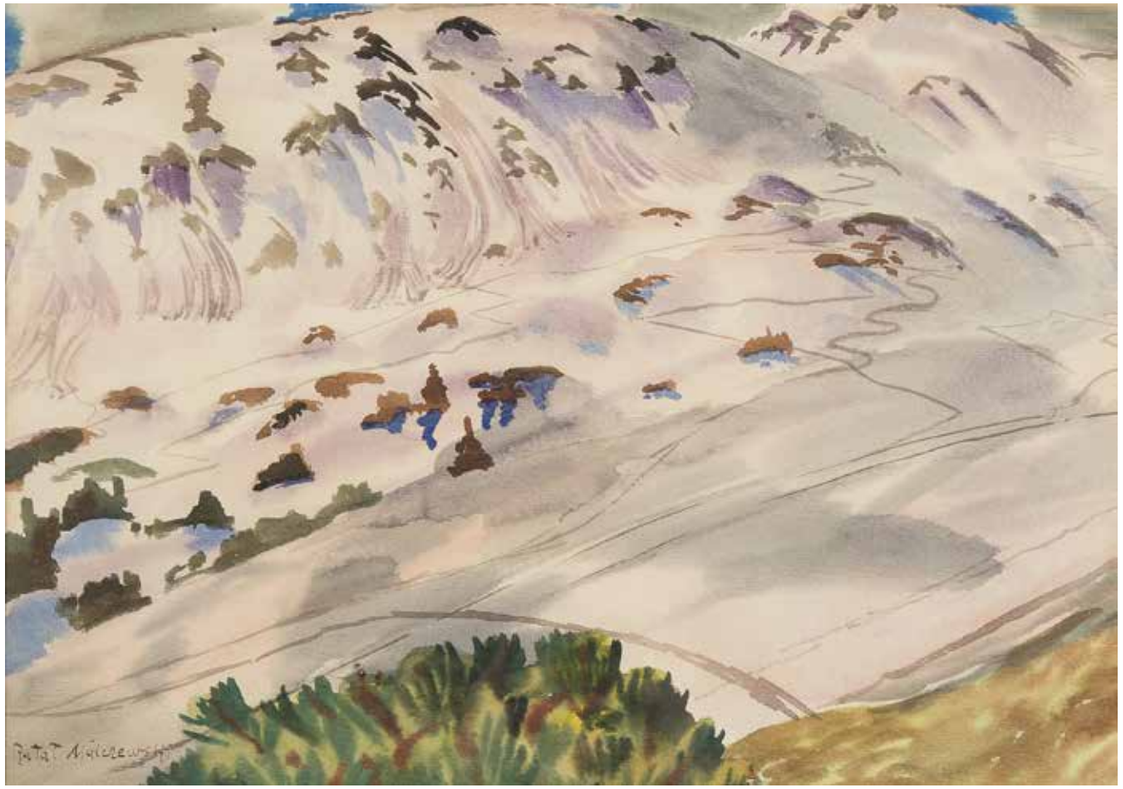

22

Rafał Malczewski

(1892 Kraków – 1965 Montreal)

Zaśnieżone góry

akwarela, papier, 33 × 47 cm
w świetle passe-partout, sygn. l.d.:
Rafał Malczewski

cena wywoławcza: 10 000 zł •
estymacja: 14 000 – 16 000 zł

Pod okiem ojca, Jacka Malczewskiego, uczył się warsztatu malarskiego. Podczas I wojny światowej studiował filozofię, architekturę i agronomię w Wiedniu. W dwudziestoleciu międzywojennym mieszkał w Zakopanem, gdzie był członkiem Towarzystwa „Sztuka Podhalańska". Od 1929 r. należał do ugrupowania artystycznego „Rytm". Po wojnie osiadł w Montrealu, gdzie tworzył do końca swojego życia. Odbył wiele podróży po kontynencie amerykańskim. Doskonale opanował technikę akwareli, w której się specjalizował. W pierwszych pracach autorstwa Rafała widać wyraźny wpływ sztuki jego ojca. Z czasem jego obrazy stawały się bardziej realistyczne. Do swoich kompozycji artysta coraz częściej dodawał elementy kubistyczne i futurystyczne. Malował widoki ukochanych Tatr, portrety oraz martwe natury. Odwoływał się również w swoich pracach do tematyki Śląska. Posługiwał się zróżnicowaną paletą barw, a jego kompozycje często miały syntetyczną, uproszczoną formę. Debiutował podczas wspólnej wystawy z S. I. Witkiewiczem w warszawskim Salonie Garlińskiego w roku 1924. W następnych latach miał wiele wystaw indywidualnych w Zakopanem, Warszawie, Krakowie, Łodzi, Katowicach, Montrealu i Waszyngtonie. Uczestniczył w prezentacjach sztuki polskiej za granicą, organizowanych przez TOSSPO. Za swoją twórczość otrzymał wiele nagród. Opublikował kilka książek o tematyce tatrzańskiej.

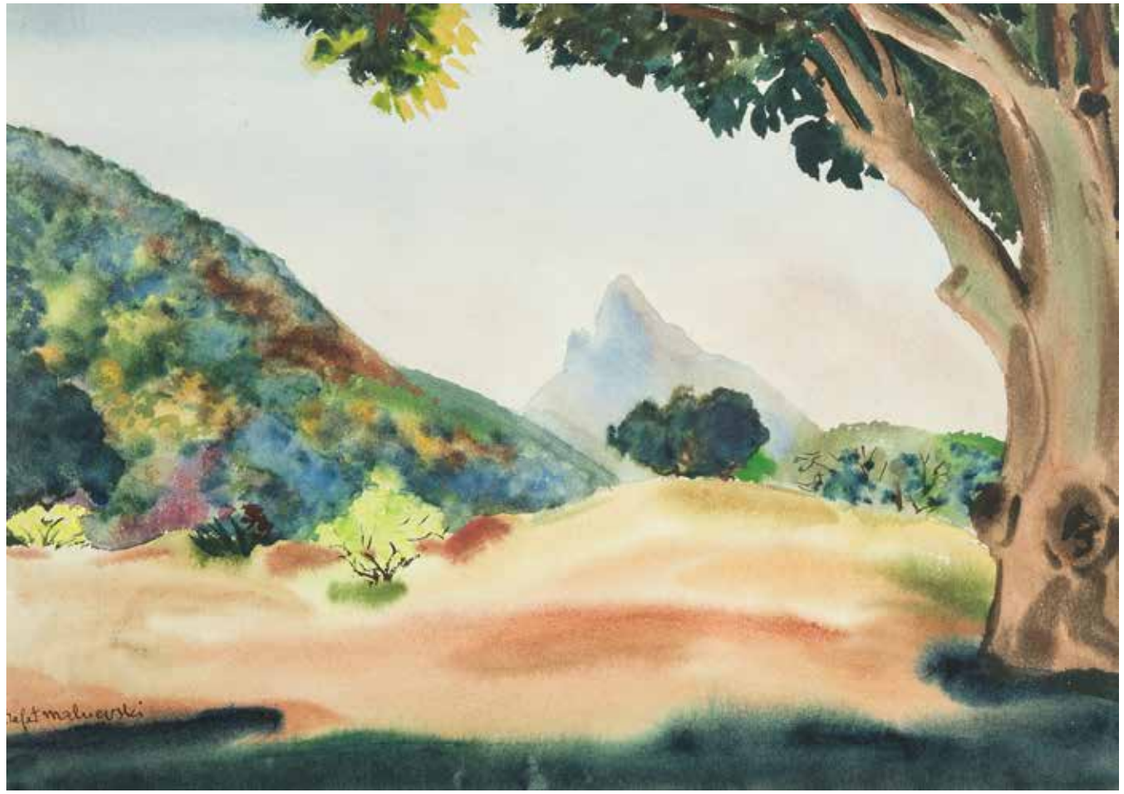

23

Rafał Malczewski

(1892 Kraków – 1965 Montreal)

Pejzaż górski

akwarela, papier, 31 × 44 cm
w świetle passe-partout, sygn. l.d.:
Rafał Malczewski

cena wywoławcza: 10 000 zł •
estymacja: 14 000 – 16 000 zł

Pod okiem ojca, Jacka Malczewskiego, uczył się warsztatu malarskiego. Podczas I wojny światowej studiował filozofię, architekturę i agronomię w Wiedniu. W dwudziestoleciu międzywojennym mieszkał w Zakopanem, gdzie był członkiem Towarzystwa „Sztuka Podhalańska". Od 1929 r. należał do ugrupowania artystycznego „Rytm". Po wojnie osiadł w Montrealu, gdzie tworzył do końca swojego życia. Odbył wiele podróży po kontynencie amerykańskim. Doskonale opanował technikę akwareli, w której się specjalizował. W pierwszych pracach autorstwa Rafała widać wyraźny wpływ sztuki jego ojca. Z czasem jego obrazy stawały się bardziej realistyczne. Do swoich kompozycji artysta coraz częściej dodawał elementy kubistyczne i futurystyczne. Malował widoki ukochanych Tatr, portrety oraz martwe natury. Odwoływał się również w swoich pracach do tematyki Śląska. Posługiwał się zróżnicowaną paletą barw, a jego kompozycje często miały syntetyczną, uproszczoną formę. Debiutował podczas wspólnej wystawy z S. I. Witkiewiczem w warszawskim Salonie Garlińskiego w roku 1924. W następnych latach miał wiele wystaw indywidualnych w Zakopanem, Warszawie, Krakowie, Łodzi, Katowicach, Montrealu i Waszyngtonie. Uczestniczył w prezentacjach sztuki polskiej za granicą, organizowanych przez TOSSPO. Za swoją twórczość otrzymał wiele nagród. Opublikował kilka książek o tematyce tatrzańskiej.

24

Zofia Stryjeńska

(1891 Kraków – 1976 Genewa)

Pejzaż górski

tempera, papier, 30 × 22,5 cm
w świetle passe-partout,
sygn. p.g.: Z.STRYJEŃSKA

cena wywoławcza: 12 000 zł •
estymacja: 16 000 – 20 000 zł

Malarka, graficzka, ilustratorka, scenografka, projektantka tkanin. Początkowo studiowała w krakowskich szkołach plastycznych, między innymi w szkole Marii Niedzielskiej, oraz Jana Bukowskiego. Naukę kontynuowała w akademii w Monachium w 1911 roku. Jako że w tym, czasie do monachijskiej uczelni przyjmowano tylko mężczyzn, Stryjeńska przebrała się za mężczyznę. Niestety, po roku została zdemaskowana, co zmusiło ją do powrotu do Krakowa. Należała do ugrupowania artystycznego Rytm. Momentem kulminacyjnym jej artystycznej kariery był olbrzymi sukces na Wystawie Światowej w Paryżu w 1925 roku, po którym krytycy okrzyknęli ją „księżniczką polskiej sztuki". Jej malarstwo, odwołujące się do mitów chłopskiego i słowiańskiego, idealnie odpowiadało na potrzebę sztuki narodowej i narodowego stylu. Tworzyła obrazy o charakterze ilustracyjnym, najczęściej w technice akwareli, gwaszu oraz tempery. W swej twórczości malarskiej podejmowała motywy folklorystyczne, postaci historycznych, bohaterów słowiańskich legend, obrzędów i zwyczajów polskich. Kompozycje artystki cechuje uproszczona forma, dynamizm oraz paleta czystych i niezłamanych barw.

25

Gustaw Daniel Budkowski

(1813–1884)

Scena teatralna – Faust

olej, płótno naklejone na tekturę,
40 × 32 cm, sygn. p.d.: Budkowski

cena wywoławcza: 5 000 zł
estymacja: 8 000 – 10 000 zł

Malarz i litograf urodzony w 1813 roku w Rydze, zmarły w 1884 roku w Albano. Studiował jako wolny słuchacz w Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu (1843–46) u Fedora Antonovicha Bruni'ego i Karła Briułłowa, z którymi współpracował przy wykonaniu fresków w soborze św. Izaaka w Petersburgu. W 1855 roku otrzymał tytuł akademika petersburskiej akademii za obraz „Młoda wdowa z dzieckiem". Od 1854 roku studiował w Akademii w Düsseldorfie. Wiele podróżował. Uprawiał malarstwo rodzajowe, religijne, historyczne, malował portrety, pejzaże, obrazy do kościołów rzymskich. Wystawiał w Polsce – głównie w krakowskim TPSP i w Zachęcie. Brał też udział w wystawach za granicą (w Dreźnie, Paryżu). Jego rysunki znajdują się w albumie Café Greco w Rzymie.

26

Feliks Michał Wygrzywalski

(1875 Przemyśl – 1944 Rzeszów)

Kwiaty białej róży i figurka buddy, 1941 r.

olej, sklejka, 29 × 20 cm,
sygn. i dat. p.d.: F.M. Wygrzywalski/Lwów 1941

cena wywoławcza: 18 000 zł
estymacja: 22 000 – 25 000 zł

Był absolwentem Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych w Monachium (klasa K. Marra i L. Hetericha) oraz w Akadémie Julian w Paryżu. Po ukończeniu studiów zamieszkał w Rzymie, zaś w 1908 r. powrócił do rodzinnego Lwowa, gdzie pracował w teatrze oraz współpracował też z Tygodnikiem Ilustrowanym. Od 1901 r. wystawiał w TPSP w Krakowie. Malował obrazy o tematyce rodzajowej, często z udziałem kuszących, fantastycznych nimf morskich. Malował nasyconymi, wyrazistymi barwami, zestawionymi z mocnymi kontrastami świetlnymi. Stworzył znakomite, dynamiczne sceny z życia rybaków, nostalgiczne „zatrzymane kadry" z życia nadmorskich kurortów. Największym uznaniem wśród kolekcjonerów cieszą się jego serie pejzaży nadmorskich i scen z rybakami, a także tematy orientalne, do których powracał po podróży do Egiptu w 1906 r.

Tematycznie „Tancerka i grające fauny” należy do grupy obrazów z lat 1925–1933, w których Hulewicz podjął wątek fauna i tańczących gracji. Natomiast sposób budowania kompozycji obrazu oraz nakładania plamy barwnej zbliża go do dwu innych znanych obecnie dzieł: o rok wcześniejszego „Portretu Emila Zegadłowicza” (pierwotnie w kolekcji Emila Zegadłowicza w Gorzeniu Górnym, obecnie w zbiorach prywatnych) oraz „Ledy z łabędziem” z 1928 ze zbiorów Muzeum Narodowego w Warszawie.

27

Jerzy Hulewicz

(1866 Kościanki k. Września –
1941 Warszawa)

Tancerka i grające fauny, 1925 r.

olej, płótno; 87 × 116,5 cm
sygn. p. d.: JHulewicz 1925, na odwrociu
exlibris Emila Zegadłowicza

Opinia:
– Agnieszki Salamon z 2006 r.

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

cena wywoławcza: 250 000 zł
estymacja: 300 000 – 350 000 zł

W latach 1904–1906 studiował w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych pod kierunkiem J.Unierzyskiego. W kolejnych latach wyjechał do Paryża (1907–1910) i Monachium (1911). Był współzałożycielem i członkiem poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych. Od 1914 roku wstąpił do Koła Artystów Wielkopolskich. W 1917 roku wraz z bratem Witoldem, poetą i krytykiem literackim, założył dwutygodnik literacko-artystyczny „Zdrój”. W 1918 roku wstąpił do ugrupowania „Bunt”, który w swoich założeniach był pokrewny ekspresjonizmowi niemieckiemu. Swoje prace po raz pierwszy pokazał na paryskim Salonie Niezależnych oraz Salonie Jesiennym w 1907 roku. W kolejnych latach wystawiał w TPSP w Krakowie, Lwowie i Poznaniu oraz w TZSP i IPS w Warszawie. Również żywo uczestniczył w wystawach „Buntu”, krakowskich Formistów. Indywidualne wystawy Hulewicza miały miejsce dwukrotnie w poznańskim TPSP w 1910 i 1916 r. Założył prywatną Szkołę Sztuk Plastycznych im. Z. Waliszewskiego. W swojej malarskiej twórczości Hulewicz początkowo korzystał ze zdobyczy kubizmu i futuryzmu. Jego prace odznaczały się wykorzystaniem zdecydowanego rysunku oraz kontrastowym zestawieniem barw, co nadawało im swoistej dynamiki. Malował pejzaże, akty, sceny religijne oraz kompozycje figuralne. Często czerpał inspirację ze świata fantastycznego, przedstawiając w swoich obrazach sylwetki faunów, czy skrzydlatych pegazów. Poza malarstwem zajmował się również grafiką warsztatową, tworzył ilustracje. Zajmował się również krytyką artystyczną, a także był autorem powieści, dramatów i esejów filozoficzno-estetycznych.

Obraz, podobnie jak inne prace olejne artysty z tego czasu, powstał pod przemożnym wpływem tendencji panujących w sztuce europejskiej początku XX wieku – z którą Hulewicz miał bezpośredni kontakt studiując w Paryżu – szczególnie zaś kubizmu /Picasso, Braque/ – z typowym dla tego kierunku problemem przetransponowania na płaszczyznę obrazu ruchu i związanego z nim czwartego wymiaru – czasu oraz jego „barwnej" wersji – orfizmu Roberta Delaunaya. Orfickość płótna Hulewicza można przy tym rozumieć jeszcze w inny, bardziej symboliczny sposób. Kierunek powołany do życia przez Delaunaya był wg Appollinaire'a „barwnym wyprowadzeniem kubizmu z mroków monochromatyzmu" na wzór mitu o Orfeuszu swoją muzyką wyprowadzającego zmarłą żonę z otchłani piekielnych. W obrazie Hulewicza, być może tym, co wyprowadza postaci z „mroków" i chaosu tła, bardziej niż barwa, jest fauniczna muzyka, nabierająca cech orfeuszowych tonów. Bez wątpienia jest to jeden z przykładów podjęcia problemu sztuki abstrakcyjnej na gruncie polskim.

Tematycznie „Tancerka i grające fauny" należy do grupy obrazów z lat 1925–1933, w których Hulewicz podjął wątek fauna i tańczących gracji. Natomiast sposób budowania kompozycji obrazu oraz nakładania plamy barwnej zbliża go do dwu innych znanych obecnie dzieł: o rok wcześniejszego „Portretu Emila Zegadłowicza" (pierwotnie w kolekcji Emila Zegadłowicza w Gorzeniu Górnym, obecnie w zbiorach prywatnych) oraz „Ledy z łabędziem" z 1928 ze zbiorów Muzeum Narodowego w Warszawie.

Cytowane fragmenty pochodzą z opinii p. Agnieszki Salamon z 2006 r.

28

Gustaw Gwozdecki

(1880–1935)

Portret pani Louise Llewellyn-Jareckiej, 1928 r.

olej, płótno, 50 × 65 cm,
sygn. l.g.: GWOZDECKI, na odwrocie na krośnie napis GUSTAW GWOZDECKI, naklejka wystawowa Powszechnej Wystawy Krajowej w Poznaniu z 1929 r oraz nalepki sprzedażowe z DA Osenat w Fontainebleau

Opinie:
– Adama Konopackiego, z dnia 20.11.2019 r.
– Doroty Zemły – konserwatorska, z dnia 30.05.2020 r.

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska, zakup w 2019 r. we Francji
– kolekcja Jareckich, Nowy Jork do 1955 r.

Wystawiany:
– Salon Jesienny, Paryż 1928 r., nr 854
– Powszechna Wystawa Krajowa, Poznań 1929 r., nr 1213

Reprodukowany:
– Anna Lipa, Zaklinacz lalek. Życie i twórczość Gustawa Gwozdeckiego, Warszawa, 2003 – s. 360, poz. 55, kat. I, nr 206, il. czarno-biała na s. 421 – obraz zaginiony
– Anna Lipa, Marii Gołąb, Gustaw Gwozdecki 1880–1935, Wystawa monograficzna, MN w Poznaniu, 23.02–13.04.2003, s. 108, repr. 206, jako zaginiony

cena wywoławcza: 45 000 zł
estymacja: 60 000 – 80 000 zł

Louise Llewellyn-Jarecka – amerykańska śpiewaczka, żona polskiego kompozytora i dyrygenta Tadeusza Jareckiego (1889–1955). Zasłynęła jako niezrównana interpretatorka utworów współczesnych kompozytorów polskich, którym niejednokrotnie poświęciła programy swych koncertów w Ameryce, Paryżu i w Polsce. Jareccy należeli do grona najbliższych przyjaciół Gwozdeckiego w Nowym Jorku.

Leon Chwistek wspominając wystawę paryską 1913 roku, na której eksponowane były prace Gwozdeckiego, pisał: ‚Jeśli chodzi o sztukę nowożytną, to ona dała mi mało wielkich wzruszeń. Muszę jednak przyznać, że Salon Jesienny z 1913 r. w Paryżu, gdzie był kolosalny występ kubizmu z olbrzymimi płótnami Picabii, z Archipenką, Picassem i naszym Gwozdeckim, a oprócz tego kilka wspaniałych Matisse'ów, wstrząsnął mnie do głębi'.

Studiował ok. 1889 roku u Stanisława Grocholskiego – studia artystyczne malarza były chaotyczne i często przerywane kłopotami finansowymi. Przez pewien okres czasu uczył się i Konrada Krzyżanowskiego i ok. roku 1900 w ASP w Krakowie u Jana Stanisławskiego. W 1903 roku otrzymał stypendium na wyjazd do Paryża, gdzie rozpoczął studia nad rzeźbą w pracowni H. Ponscarme'a i osiadł tam na stałe. Wystawiał regularnie na paryskich salonach – w okresie 1904–34. W Polsce odbyły się wystawy indywidualne malarza w Poznaniu, Lwowie i Krakowie (1908 r.). Swoje prace wysyłał też na wystawy krajowe „Sztuki" i grupy „Formistów". W 1912 i 1913 urządził we własnej pracowni wystawy indywidualne przyciągając uwagę francuskich krytyków, m.in. Andre Salmona i Guillaume'a. Apollinaire'a. Był ważną postacią polskiej kolonii artystycznej we Francji. W 1914 dzięki jego staraniom otwarto w Paryżu polską Akademię Malarstwa. Od 1916 roku przebywał na zmianę w Paryżu i Nowym Jorku, gdzie w 1922 roku pokazał kilkanaście prac. Początkowo w twórczości artysty widać odnaleźć można wpływy symbolizmu, ekspresjonizmu, później francuskiego fowizmu. W latach dwudziestych jego twórczość zdominowały portrety o dysharmonijnych barwach i miękkim konturze, nadające przedstawieniu wyraz stylizacji. Był także grafikiem oraz autorem serii artykułów o sztuce publikowanych w czasopismach lwowskich.

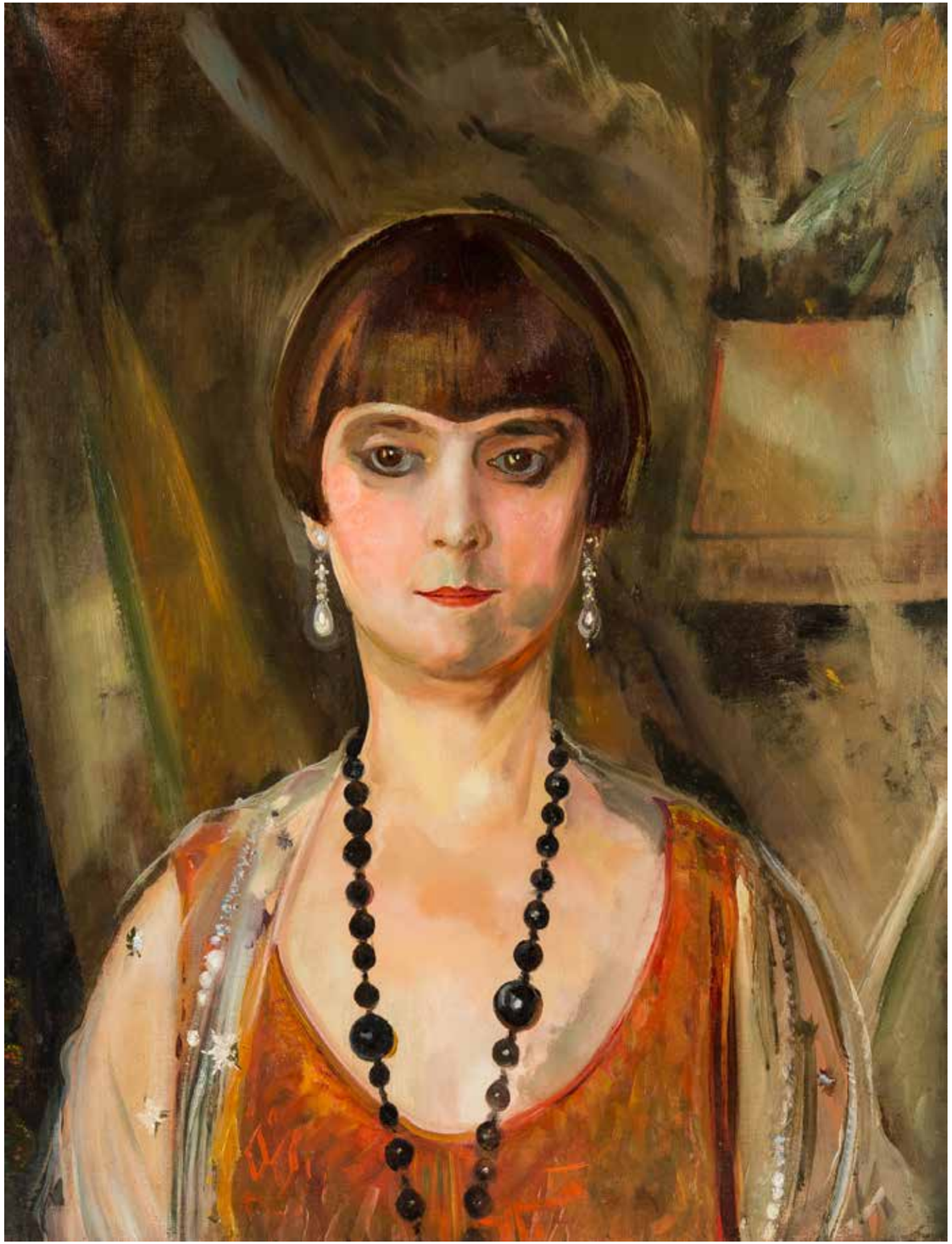

Światowid, 1927, nr 2, str. 10–11

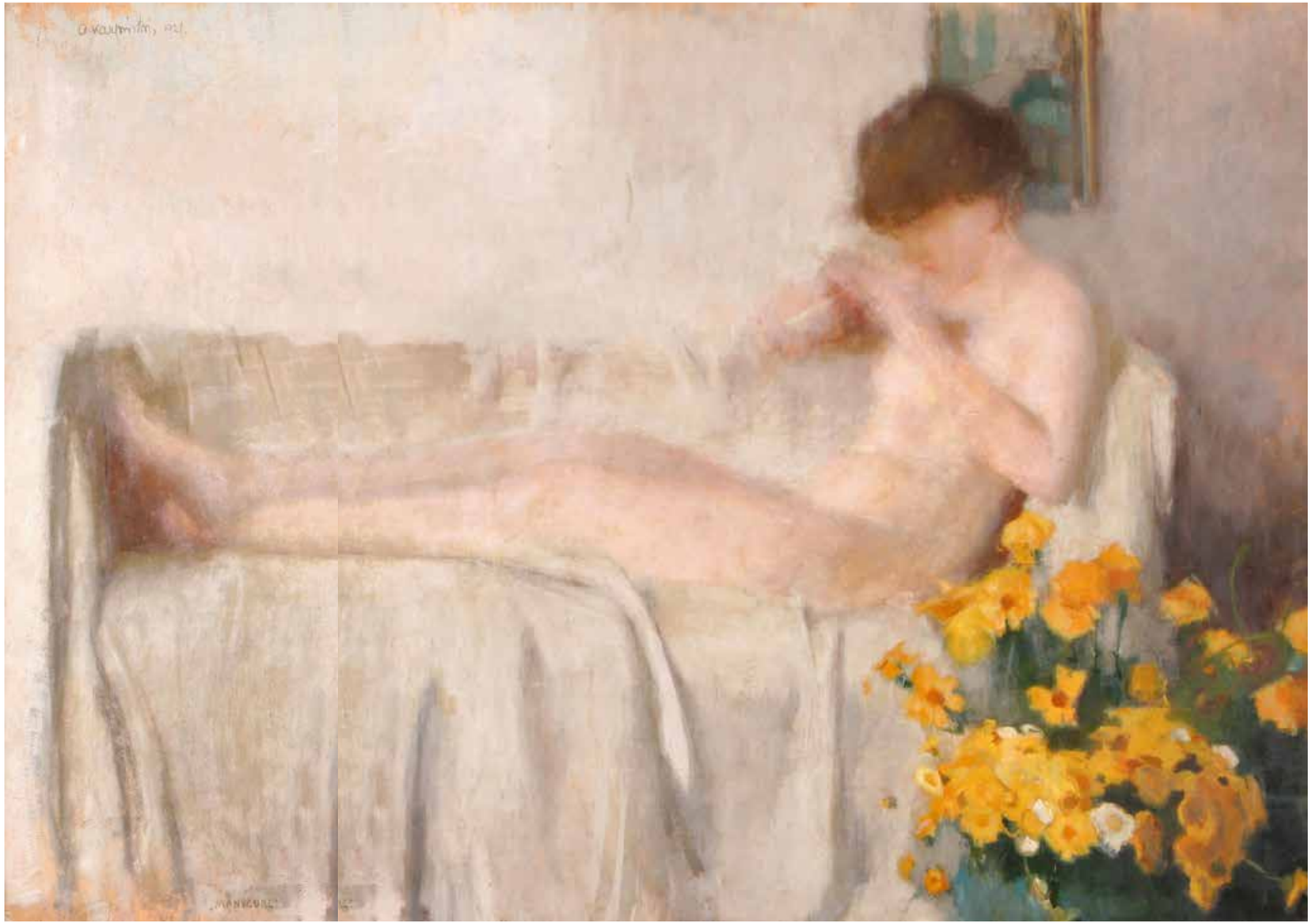

29

Alfons Karpiński

(1875 Rozwadów – 1961 Kraków)

Manicure, 1921 r.

olej, tektura, 67 × 90,5 cm,
sygn. i dat. l. g.: a.karpiński 1921,
sygn. l.d.: „MANICURE”

Reprodukowany:
Światowid, 1927, nr 2, str. 10–11 jako „Studyum aktowe”

cena wywoławcza: 90 000 zł •
estymacja: 130 000 – 150 000 zł

W latach 1891–1899 studiował w krakowskiej SSP u F. Cynka, I. Jabłońskiego, W. Łuszczkiewicza i L. Wyczółkowskiego oraz A. Ażbégo w Monachium (1903 r.). W latach 1904–1907 kontynuował naukę w ASP w Wiedniu u K. Pochwalskiego, następnie, w latach 1908–12, w Paryżu w Académie Willi oraz w 1922 r. w Académie Colarossi. Podróżował do Włoch, Londynu i Budapesztu. Osiadł w Krakowie. Od 1899 r. systematycznie brał udział w wystawach krakowskiego TPSP, którego w latach 1918–27 był wiceprezesem. Ponadto wystawiał w warszawskim TZSP i IPS oraz wielokrotnie za granicą, m.in. w Monachium, Rzymie, Brukseli, Amsterdamie, Buffalo i Nowym Jorku. Indywidualne pokazy twórczości artysty miały miejsce w Krakowie, Lwowie i Poznaniu. We wczesnym okresie malował pejzaże, widoki ulic, z czasem jego domeną stały się wizerunki kobiet i akty. W swoich pracach potrafił uchwycić nie tylko czar urody swoich modelek, ale i również towarzyszącą aurę kobiecej tajemniczości. Portrety kobiet autorstwa Karpińskiego są oszczędne w środkach wyrazu – suknie portretowanych z reguły są uproszczone, malowane poprzez szeroka plamę barwną.

„W czerwcu 1936 r. Jaremianka ukończyła studia. Niedługo później, w 1937 r. spełniło się jej wielkie marzenie: otrzymała możliwość wyjazdu na stypendium w Paryżu. Wreszcie na własne oczy miała zobaczyć aktualną sztukę awangardową! Razem z nią wyjechali malarze Hanna i Jan Cybisowie, Erna Rosenstein, Blima Grünberg, Sasza Blonder oraz historyczka sztuki Helen Blum. Podróż związana była z odbywającą się w stolicy Francji Wystawą Światową, na której Jarema miała okazję zobaczyć między innymi Guernicę Picassa. Pobyt w Paryżu z planowanych dwóch tygodni przedłużył się do kilku miesięcy. Dzięki temu na początku 1938 r. Maria obejrzała Międzynarodową Wystawę Surrealistów, która wywarła na niej wielkie wrażenie i niewątpliwie wpłynęła na dalszą twórczość”.

Źródło: niezlasztuka.net

30

Maria Jarema

(1908 Stary Sambor – 1958 Kraków)

Bez tytułu, lata. 40. XX w.

olej, płótno, 50,5 × 60 cm,
sygn. p.d.: Maria Jarema

cena wywoławcza: 70 000 zł *
estymacja: 100 000 – 150 000 zł

Malarka, rzeźbiarka, scenograf. Lata jej edukacji, podobnie jak okres twórczości przypadły na okres przedwojenny. Kształciła się w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie na wydziale Rzeźby w pracowni Xawerego Dunikowskiego. Przed rokiem 1939 należała do Grupy Krakowskiej. Po roku 1945 przyłączyła się do Grupy Młodych Plastyków. Wraz z krakowskimi przyjaciółmi, artystami, wzięła udział już jako malarka we wszystkich trzech wystawach Sztuki Nowoczesnej (Kraków 1948/49, Warszawa 1957, 1959).

Należała do grona najciekawszych osobowości artystycznych skupionych po 1945 roku wokół postaci Tadeusz Kantora i teatru Cricot 2, z którym była związana zawodowo i przyjacielsko. Realizując swoje pasje teatralne nie zapominała o własnej pracy artystycznej. Interesowały ją rozwiązania fakturowe, łączyła je z motywami kojarzonymi przez krytyków ze światem groteski. Takie prace jak: koniki, tancerki, rycerze zdradzały jej zauroczenie fantastyką. Z tego czasu pochodzi również prezentowana na aukcji praca.

31

Emmanuel Katz (zw. Mané-Katz)

(1894 Krzemieńczuk – 1962 Tel Awiw)

Sztorm, 1922 r.

olej, płótno, 81 × 101 cm, sygn. l.d.: Mane-Katz, na odwrocie naklejka: 11137 Mane Katz/81x100/Huile sur toilr/La tempete 1922

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

cena wywoławcza: 200 000 zł •
estymacja: 250 000 – 300 000 zł

Pochodził z rodziny ortodoksyjnych Żydów. W latach 1911–1912 uczył się w Wileńskiej Szkole Rysunkowej Iwana Trutniewa, następnie w kijowskiej Szkole Malarstwa Mykoły Muraszki. Także w Kijowie działał w kręgu Kultur – Ligi. W 1913 roku wyjechał do Paryża, gdzie studiował w Ecole des Beaux-Arts. Czas I wojny światowej spędził w Petersburgu, Moskwie oraz w Charkowie, gdzie od 1917 roku był profesorem Instytutu Artystycznego. W 1920 roku powrócił do Paryża, gdzie współtworzył tamtejsze środowisko artystycznym École de Paris. W okresie międzywojennym kilkakrotnie odwiedzał Polskę gdzie wystawiał m.in. w Żydowskim Towarzystwie Krzewienia Sztuk Pięknych w Warszawie w latach 1927 i 1932, w Muzeum Przemysłu Artystycznego we Lwowie w 1932 roku oraz w Krakowie, gdzie został członkiem Zrzeszenia Żydowskich Artystów Malarzy i Rzeźbiarzy. (J. Malinowski, Malarstwo i rzeźba Żydów Polskich w XIX i XX wieku, Warszawa 2000, s. 382). Swoje prace wystawiał także w Paryżu i Nowym Yorku, dokąd się udał po wybuchu II wojny światowej. Na rozwój języka artystycznego Mané-Katza wpływ mieli tacy wybitni artyści jak: Marc Chagall, Robert Delaunay, Maurice de Vlaminck czy André Derain. Twórczość malarska stanowiła pewnego rodzaju ekspresjonistyczną kontynuację zdobyczy nurtu fowistycznego. „Malował ekspresjonistyczne obrazy o tematyce żydowskiej, w tym przedstawienia chasydów (Rabin z Torą, ok 1927), sceny z getta, kompozycje figuralne, a także pejzaże, m.in. z południowej Francji i Palestyny. Operował szerokimi plamami zdecydowanych barw, zestawianych w kontrastowe układy czerni i bieli, błękitu, czerwieni i żółcieni, umieszczając je na neutralnych tłach." (J. Malinowski, B. Brus-Malinowska, W kręgu École de Paris. Malarze żydowscy z Polski, Warszawa 2007, s. 26.)

32

Mojżesz Kisling

(1891 Kraków – 1953 Sanary-sur-Mer)

Tulipany

olej, płótno, 23 × 19 cm,
sygn. l.d.: Kisling

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

cena wywoławcza: 155 000 zł •
estymacja: 200 000 – 250 000 zł

Malarz żydowskiego pochodzenia, jeden z najwybitniejszych przedstawicieli École de Paris. W latach 1907–1911 studiował w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych pod kierunkiem Józefa Pankiewicza. Już wtedy zaczął odnosić liczne sukcesy, a jego prace przyniosły mu nagrody. Zaraz po studiach za namową Pankiewicza wyjechał do Paryża, gdzie zamieszkał w słynnej dzielnicy Montmartre. W 1913 roku przeniósł się na Montparnasse, kolebki artystycznej bohemy, gdzie został sąsiadem miedzy innymi swojego przyjaciela Leopolda Gottlieba oraz marszanda Leopolda Zborowskiego. Wszedł wówczas do grona artystycznej bohemy paryskiej, do której zaliczali się: Pablo Picasso, Juan Gris, George Braque, Guillame Apollinaire, Henryk Hayden, Roman Kramsztyk, Tadeusz Makowski, Eugeniusz Zak, Mela Muter czy Amedeo Modigliani, który namalował portret Kislinga w 1916 roku. Kisling, zwany przez współczesnych „księciem Montparnassu", wzbudzał podziw, a niekiedy sensację jak np. pojedynkiem na pistolety i szpady z Leopoldem Gottliebem (w 1914 r. w Lasku Bulońskim, sekundantem Kislinga był Diego de Rivera). Kisling narzucał styl i modę, osiągał sukcesy towarzyskie i finansowe. Do jego pracowni zachodził Jean Cocteau, Ernest Hemingway, Henry Miller i Charlie Chaplin. Jego modelką była słynna Kiki de Montparnasse, która była postacią barwną i muzą wszystkich członków bohemy w owych czasach. Po wybuchu I wojny światowej zaciągnął się do Legii Cudzoziemskiej. Ranny podczas bitwy pod Clarency, wrócił na Montparnasse, by dalej tworzyć. Wraz z Picassem, Matisse'em i Modiglianim wziął udział w głośnej wystawie w galerii „Lyre et Palette" w 1916 r., która potwierdziła jego artystyczną sławę. Jeździł często do Prowansji, gdzie około 1920 roku kupił dom w Sanary-sur-Mer (obecnie przy bulwarze Kislinga). W 1922 roku otrzymał obywatelstwo francuskie za zasługi wojenne, zaś w 1933 – Legię Honorową. Po wybuchu II wojny światowej został oskarżony o postawę antyfaszystowską i ścigany przez gestapo, musiał uciekać do Stanów Zjednoczonych. Po wojnie wrócił do Francji, gdzie dzielił czas między Sanary-sur-Mer a Paryż. Po jego śmierci powstało Towarzystwo Przyjaciół Kislinga. Malarstwo Kislinga wzbudzało powszechny podziw, szczególnym zainteresowaniem cieszyły się portrety oraz akty o surrealistycznych formach. Zadebiutował w 1912 roku na Salonie Jesiennym, odtąd regularnie wystawiał w innych paryskich Salonach. Miał wiele wystaw indywidualnych w Europie, a także w Stanach Zjednoczonych. Wielokrotnie pokazywał swoje prace w ramach weneckiego Biennale, m.in. z Alicją Halicką, Józefem Menkesem, Melą Muter.

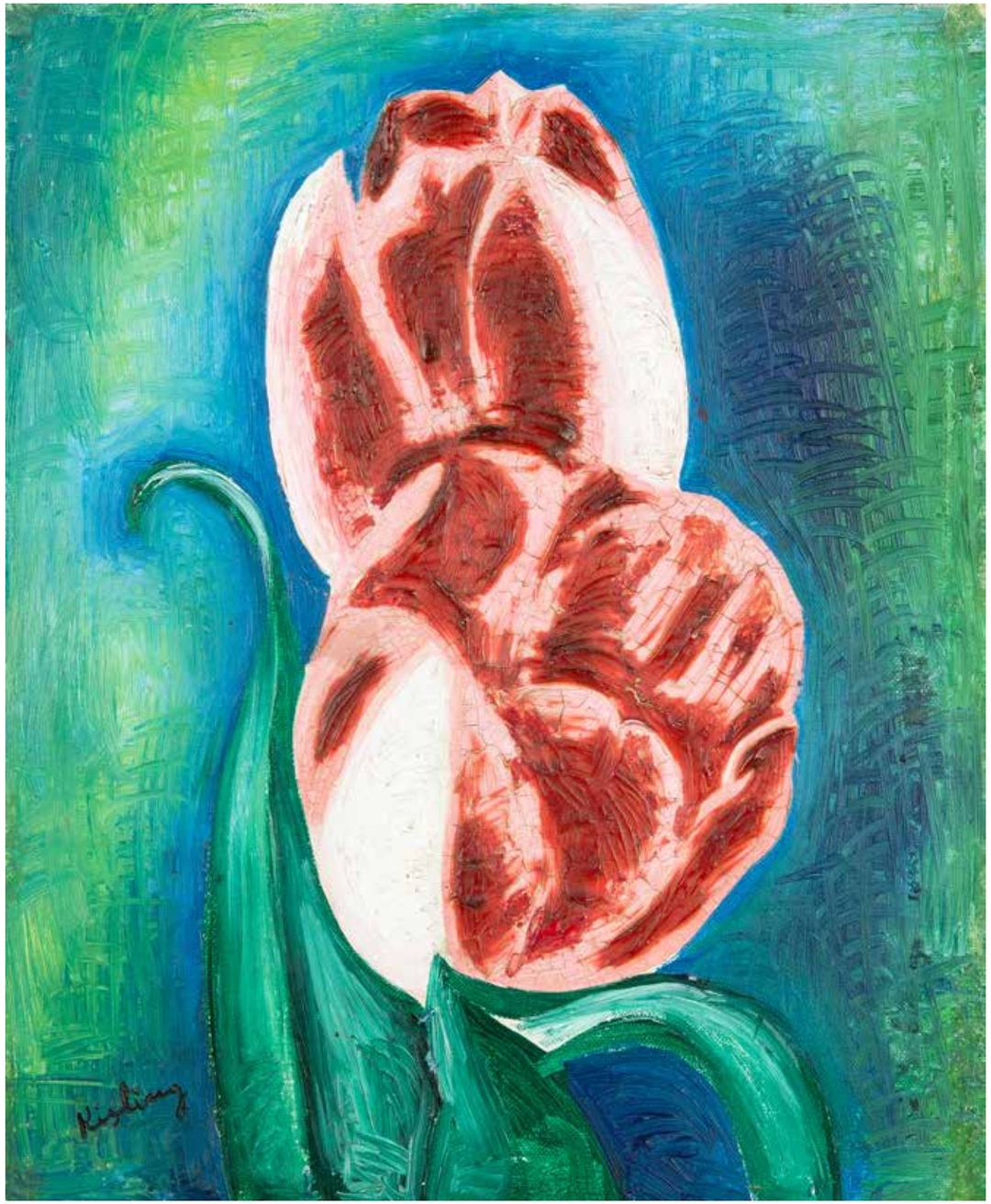

33

Mela Muter

(1876 Warszawa – 1967 Paryż)

Port w Collioure, lata 20-te XX w.

olej, płótno, 60 × 73 cm,
sygn. p. d.: Muter

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

cena wywoławcza: 310 000 zł •
estymacja: 350 000 – 440 000 zł

Malarka, nieformalnie związana z kręgiem artystycznym École de Paris, członkini paryskiego Societé Nationale des Beaux-Arts. Odbyła roczny kurs w Szkole Rysunku i Malarstwa dla Kobiet M. Kotarbińskiego w Warszawie. Do Paryża wyjechała w 1901 r. Uczęszczała do Académie Colarossi i Académie de la Grande Chaumiere. Wyczulona na piękno natury, malarstwa pejzażowego uczyła się podczas licznych plenerów w Bretanii i Hiszpanii. Na tę dziedzinę jej twórczości wpływ miała fascynacja malarstwem P. Cezanne'a oraz V. van Gogha. Malowała fowizujące widoki znad Sekwany i z południowej Francji: porty, barki cumujące przy nabrzeżach, holowniki, piętrzące się na wzgórzach miasteczka i góry schodzące do morza. Przestrzeń budowała za pomocą zgeometryzowanych, masywnych brył budynków, sprawnie łącząc je z formami przyrody. Dzięki urozmaiconej, soczystej palecie barw i miękkiemu modelunkowi znakomicie oddawała gorący klimat Południa. W swej twórczości również często sięgała po motywy związane z macierzyństwem, nędzą oraz starością. Malowała także martwe natury.

Rok 1921 przynosi przełom w sztuce Haydena. Pojawia się wówczas więcej pejzaży (…). U artysty, wychowanego od młodych lat na plenerach, a także ceniącego sobie letnie wyjazdy do Bretanii, musiało nieuchronnie dojść do przełamania impasu związanego z kubistycznym rygorem narzuconym przez mecenat z wszystkimi jego konsekwencjami [mowa o ówczesnym mecenasie artysty, Rosenbergu]. (…) W zetknięciu z pejzażem Południa artysta doszedł do bolesnej konkluzji: „Uświadomiłem sobie, że podczas prób malowania z natury utraciłem potrzebną ku temu wizualną wrażliwość. Z pewnością próby odzyskania owej wrażliwości musiały mieć początek w pozbyciu się wszelkiej stylizacji, w której artysta narzuca własną wizję, czerpiąc z niej tylko to, co sam uzna za istotne. Nowa droga Haydena miała skupić się głównie na funkcjach mimetycznych. Tylko wierne naśladowanie natury i pokora malarska mogły pozwolić artyście na odzyskanie owej „wrażliwości", o której pisał. (…) Już pierwsze pejzaże z Cassis z 1922 roku potwierdziły powrót artysty do klasycznej formuły przedstawieniowej.

W kolejnych wyjazdach na południe Francji, w tym do Sanary, artysta rozwijał malarską sprawność pejzażysty. W pejzażach z Sanary z 1925 roku dominuje miękko kładziona plama, uzyskana subtelnymi i szybkimi pociągnięciami pędzla i laserunkami. Artysta usiłuje wydobyć jak najwięcej subtelności refleksów barwnych w bujnej roślinności oraz zróżnicowanym, pagórkowatym ukształtowaniu terenu.

Mistrzowie École de Paris. Henri Hayden, red. A. Winiarski, Warszawa 2013, s. 53

34

Henryk Hayden

(1883 Warszawa – 1970 Paryż)

Zamek Castelnaud nad Dordonią, I. 30. XX w.

olej, płótno, 38 × 46 cm
sygnowany l. d.: Hayden

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

Wystawiany:
Henri Hayden, Villa la Fleur, Konstancin-Jeziorna, 20–31 grudnia 2013 r., nr kat.53

cena wywoławcza: 28 000 zł •
estymacja: 35 000 – 40 000 zł

Studiował na Politechnice Warszawskiej, a następnie w SSP w Warszawie (1904–1905) oraz w Académie „La Palette" w Paryżu (od 1907 r.). Od 1908 r. często bywał w Bretanii (Doëlan, Pont-Aven i Le Pouldu), gdzie zetknął się z W. Ślewińskim. Utrzymywał kontakty z wieloma przedstawicielami awangardy paryskiej, m.in. P. Picassem, M. Jacobem, J. Lipchitzem, H. Matissem. Uczestniczył w wystawach paryskich Salonów, a indywidualne pokazy jego prac miały miejsce w wielu galeriach, m.in.: w Galerie Drouet, Galerie Rosenberg, Galerie Zborowski, Galerie Zak czy Waddington Gallery w Londynie. Retrospektywne wystawy artysty odbyły się w Museé National d'Art Moderne w Paryżu (1968) i Museé des Beaux-Arts w Rennes (1979). Początkowo jego malarstwo pozostawało pod wpływem Szkoły Pont-Aven i Ślewińskiego, a w latach 1912–1915 pod wpływem kubizmu Cézanne'a. W latach 1922–1953 malował realistyczne pejzaże i portrety o wysokich walorach dekoracyjnych.

35

Henryk Hayden

(1883 Warszawa – 1970 Paryż)

Portret Renee Hayden (pierwszej żony artysty), 1922 r.

olej, płótno, 55 × 46 cm,
sygn. i dat. na odwrocie: Hayden 1922

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

Wystawiany:
– Musee des Beaux Arts, Marseille, 1975,
– Salon des Independants, Paris 1979
– Henri Hayden, Biblioteka Polska w Paryżu, 2013

Literatura:
Ch. Zagrodzki, Henri Hayden, Bibliotheque Polonaise, Paris 2013, repr. P.35

cena wywoławcza: 22 000 zł •
estymacja: 30 000 – 35 000 zł

Pierwsza żona artysty –Renée Bouchet, pojawia się na kilku portretach malowanych w latach 20. oraz na początku lat 30. XX w. Renée przedstawiona została na jednolitym zielonym tle, które kontrastuje z kolorem bluzki. Artysta ograniczył paletę do dwóch stonowanych, jasnych barw z akcentami czerwieni.

W 1922 roku Hayden z dnia na dzień odszedł od kubizmu w poszukiwaniu nowej formuły artystycznej. Pragnął odejść od kubizmu, dążył do figuracji, w której występuje ład i oszczędność, następował powrót do realizmu. Hayden na nowo sięgał do klasycznej formuły począwszy od pejzaży po portrety, sceny rodzajowe i akty.

Studiował na Politechnice Warszawskiej, a następnie w SSP w Warszawie (1904–1905) oraz w Académie „La Palette" w Paryżu (od 1907 r.). Od 1908 r. często bywał w Bretanii (Doëlan, Pont-Aven i Le Pouldu), gdzie zetknął się z W. Ślewińskim. Utrzymywał kontakty z wieloma przedstawicielami awangardy paryskiej, m.in. P. Picassem, M. Jacobem, J. Lipchitzem, H. Matissem. Uczestniczył w wystawach paryskich Salonów, a indywidualne pokazy jego prac miały miejsce w wielu galeriach, m.in.: w Galerie Drouet, Galerie Rosenberg, Galerie Zborowski, Galerie Zak czy Waddington Gallery w Londynie. Retrospektywne wystawy artysty odbyły się w Museé National d'Art Moderne w Paryżu (1968) i Museé des Beaux-Arts w Rennes (1979). Początkowo jego malarstwo pozostawało pod wpływem Szkoły Pont-Aven i Ślewińskiego, a w latach 1912–1915 pod wpływem kubizmu Cézanne'a. W latach 1922–1953 malował realistyczne pejzaże i portrety o wysokich walorach dekoracyjnych.

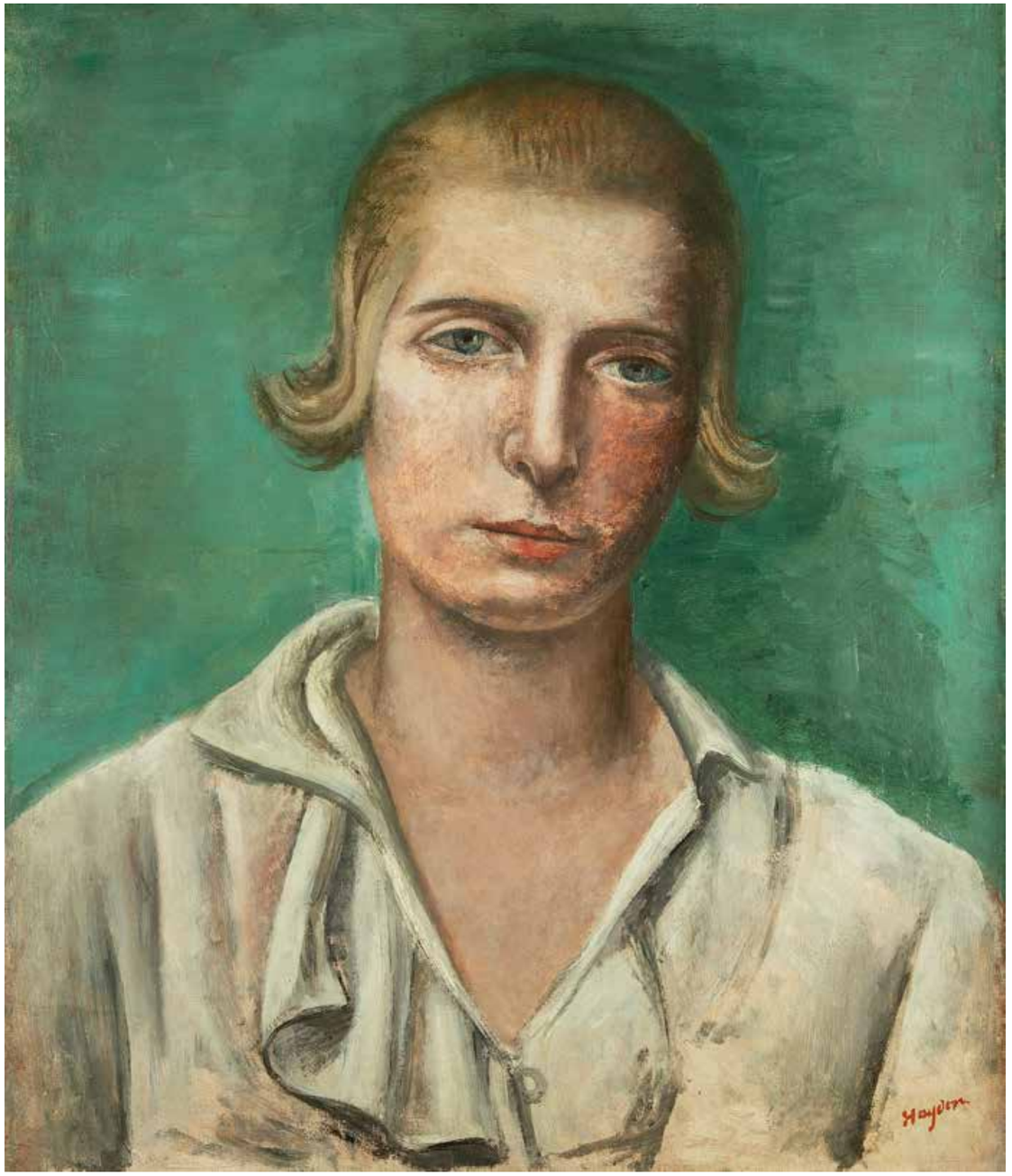

W każdej ze swoich wypraw Epstein nie tylko potrafi odkryć istotę krajobrazu, ale też maluje ludzi, przedstawiając ich codzienność oraz relacje, wydobywając w ten sposób lokalny koloryt nie tylko miejsca, ale i społeczności.

Henri Epstein, [seria: Mistrzowie École de Paris],
Warszawa 2015, s. 47.

36

Henryk Epstein

(1891 Łódź – 1944 Auschwitz)

Wioska bretońska nad morzem

olej, płótno, 50 × 65 cm,
sygn. p.d.: H.Epstein

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

Literatura:
Artur Winiarski, Henri Epstein, Mistrzowie Ecole de Paris, Warszawa 2015 r.,
repr. kat. 85, s.122

cena wywoławcza: 48 000 zł
estymacja: 60 000 – 65 000 zł

Syn łódzkiego antykwariusza. Uczył się w prywatnej Szkole Rysunku Jakuba Kacenbogena w Łodzi. Około 1910 r. wyjechał na studia do Monachium. W 1913 r. na stałe osiadł w Paryżu, gdzie kontynuował naukę w Académie de la Grande Chaumière. Do 1938 roku przebywał na Montparnasse, w pawilonie mieszczącym pracownie i mieszkania artystów, gdzie bywał również zaprzyjaźniony z nim: M. Chagall, A. Modigliani. W latach 1920–1930 malował pejzaże w plenerze w Owerni, Bretanii i na Korsyce. Od początku lat 20-tych wystawiał w paryskich Salonach. Jedyną wystawą indywidualną była ekspozycja pośmiertna w paryskiej Galerie Berri-Raspail w 1946 roku. Po wojnie pokazywano jego prace na wielu wystawach zbiorowych środowiska École de Paris. Malował w technice olejnej, uprawiał również akwarelę, rysunek i grafikę. Na jego malarstwo ogromny wpływ miała twórczość Cézanne'a oraz fowistów. W 1944 r. zginął w jednym z obozów koncentracyjnych.

37

Jerzy Ascher

(1884 Warszawa – 1943 deportowany)

Pejzaż z domem

olej, płótno, 60,5 × 75 cm,
sygn. l.d.: Ascher

Pochodzenie:
– kolekcja Jose Moskovitza, Buenos Aires
– kolekcja prywatna, Polska

cena wywoławcza: 34 000 zł
estymacja: 45 000 – 50 000 zł

Był kuzynem Romana Kramsztyka. Studiował malarstwo w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych oraz architekturę w Warszawskim Instytucie Politechnicznym i później w Technische Hochschule w Berlinie-Charlottenburgu. Po ukończeniu studiów w 1909 r. zamieszkał w Krakowie, gdzie pracował m. in nad rekonstrukcją zamku na Wawelu. W 1914–1918 był architektem w Warszawie i we Lwowie. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 roku. Od 1925 r. przebywał we Francji. Osiadł w La Ciotat, jednej z popularnych po wojnie miejscowości na Południu, często odwiedzanych przez malarzy. W tym samym roku La Ciotat odkryli dla siebie Kapiści, przybyli ledwie rok wcześniej do Paryża. Z Polaków przyjeżdżali tam Józef Pankiewicz, Felicjan Szczęsny Kowarski czy Eugeniusz Eibisch. Ascher malował pejzaże, martwe natury, akty i portrety o statycznej kompozycji, dekoracyjnym konturze i wyrafinowanej kolorystyce. W 1943, wraz z żoną, został aresztowany i osadzony w obozie koncentracyjnym w Gurs we francuskich Pirenejach. Później zostali wywiezieni do obozu Auschwitz-Birkenau, gdzie zmarł w 1944 roku.

38

Szymon Mondzain

(1888 Chełm – 1979 Paryż)

Martwa natura z Madonną,
1927 r.

olej, płótno, 93 × 74 cm,
sygn. i dat. l.d.: Mondzain/1927

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

Wystawiany:
– Simon Mondzain, Villa la Fleur, Konstancin-Jeziorna, 21 września – 31 grudnia 2012 r.
– Simon Mondzain, Muzeum Ziemi Chełmskiej w Chełmie, 14 stycznia – 30 kwietnia 2013 r.

Literatura:
Ewa Bobrowska, Simon Mondzain, Mistrzowie Ecole de Paris, Warszawa 2013, nr kat. 37, repr. s. 185

cena wywoławcza: 40 000 zł •
estymacja: 50 000 – 60 000 zł

Właściwie Szamaj Mondszajn – malarz, rysownik działający w Paryżu. Był reprezentantem symbolistycznego i stylizatorskiego nurtu École de Paris. W latach 1906–08 studiował w warszawskiej SSP pod kierunkiem K. Stabrowskiego, a następnie w krakowskiej ASP u J. Pankiewicza. Od 1912 r. mieszkał w Paryżu, gdzie uczył się w pracowni A. Deraina. Związany był z elitą artystyczną Paryża, m.in. z G. Apollinairem, A. Salmonem, M. Vlaminckiem i P. Picassem. W czasie I wojny światowej służył w polsko-francuskich oddziałach Legii Cudzoziemskiej. W 1923 roku otrzymał obywatelstwo francuskie. Swoje prace prezentował na paryskich Salonach i galeriach, m.in. Guillaume, Druet i Callot oraz na międzynarodowej wystawie sztuki w Nowym Jorku w 1933 roku. Odbył szereg podróży po Europie. Na początku swojej artystycznej drogi, artysta tworzył pejzaże i martwe natury, w których widać wpływ sztuki Cézanne'a. W kolejnych etapach jego twórczości pojawiały się kompozycje o kształtach bardziej zgeometryzowanych, wyraźnie inspirowane malarstwem Deraine'a. Po I wojnie światowej zwrócił się ku przedstawieniom figuralnym i portretowym wzorowanym na włoskim malarstwie quattrocenta.

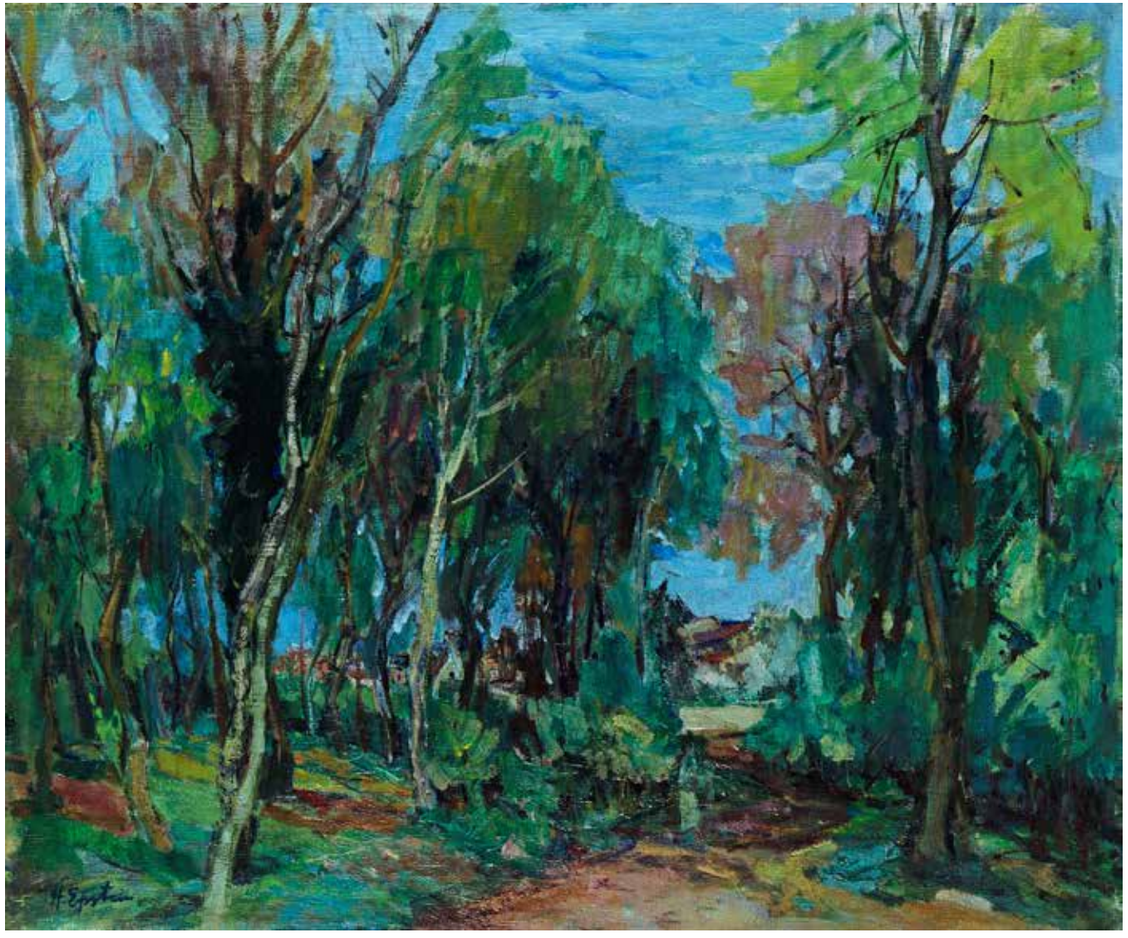

39

Henryk Epstein

(1891 Łódź – 1944 Auschwitz)

Wieś w pobliżu lasu

olej, płótno, 60 × 74 cm,
sygn. l.d.: H.Epstein

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

Literatura:
Artur Winiarski, Henri Epstein, Mistrzowie Ecole 2015 r, repr. kat. 88, s. 167

cena wywoławcza: 44 000 zł
estymacja: 55 000 – 65 000 zł

Syn łódzkiego antykwariusza. Uczył się w prywatnej Szkole Rysunku Jakuba Kacenbogena w Łodzi. Około 1910 r. wyjechał na studia do Monachium. W 1913 r. na stałe osiadł w Paryżu, gdzie kontynuował naukę w Académie de la Grande Chaumière. Do 1938 roku przebywał na Montparnasse, w pawilonie mieszczącym pracownie i mieszkania artystów, gdzie bywał również zaprzyjaźniony z nim: M. Chagall, A. Modigliani. W latach 1920–1930 malował pejzaże w plenerze w Owerni, Bretanii i na Korsyce. Od początku lat 20-tych wystawiał w paryskich Salonach. Jedyną wystawą indywidualną była ekspozycja pośmiertna w paryskiej Galerie Berri-Raspail w 1946 roku. Po wojnie pokazywano jego prace na wielu wystawach zbiorowych środowiska École de Paris. Malował w technice olejnej, uprawiał również akwarelę, rysunek i grafikę. Na jego malarstwo ogromny wpływ miała twórczość Cézanne'a oraz fowistów. W 1944 r. zginął w jednym z obozów koncentracyjnych.

40

Jakub Markiel

(1911 Łódź – 2008 tamże)

Martwa natura

olej, płyta, 39 × 60 cm,
sygn. p.d.: Markiel, na blejtramie naklejka z wystawy Salon Niezależnych z 1954 r., na naklejce, nazwisko autora, adres, tytuł pracy.

cena wywoławcza: 15 000 zł •
estymacja: 19 000 – 22 000 zł

Akademię Sztuk Pięknych w Krakowie ukończył w 1929 roku. W 1933 roku otrzymał stypendium i wyjechał do Paryża, gdzie kontynuował naukę. Dodatkowe nauki pobierał w pracowni malarza Jeana Souverbie. Kilka lat później Markiel został laureatem trzeciej nagrody École des Beaux-Arts. W 1943 roku odkryto jego żydowskie korzenie w wyniku czego został deportowany i osadzony w podobozie w Jawischowitz. W tym czasie artysta rysunkami dokumentował ciężkie chwile w obozie, które nie przetrwały do naszych czasów. Zmuszony przez kierownika obozu wykonał dwie rzeźby, przedstawiające muskularne postaci robotnika oraz górnika. Był autorem portretów esesmanów i kapo. W tajemnicy malował także wizerunki współwięźniów. Po zakończeniu wojny powrócił do Francji, gdzie do końca życia malował.

41

Sasza (Szaje) Blonder

(1909 Czortków – 1949 Paryż)

Pejzaż z domami

olej, tektura; 56 × 72 cm,
sygn. p.d.: Blondel

cena wywoławcza: 12 000 zł
estymacja: 15 000 – 20 000 zł

W latach 1931–1934 studiował malarstwo w krakowskiej ASP pod kierunkiem T. Axentowicza, W. Jarockiego i F. Pautscha, jednocześnie architekturę (1931–1932) w paryskiej École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. W 1933 r. został współzałożycielem awangardowej Grupy Krakowskiej. Uczestniczył w wystawach ugrupowania, a także w wystawach IPS. W roku 1937 odbył się indywidualny pokaz prac artysty w warszawskim Salonie Henryka Koterby. Tego samego roku Blonder wyjechał na stałe do Paryża. Okres II wojny światowej spędził na południu Francji. Po jej zakończeniu powrócił do Paryża, lecz odtąd często przebywał w południowych regionach kraju, by malować tamtejsze pejzaże. Należał do ugrupowania Artistes Méridionaux w Tuluzie. W latach 1945–1959 twórczość artysty prezentowana była w wielu miastach Francji, m.in. w Paryżu, Montpellier i Tuluzie. Poza pejzażami malował martwe natury, portrety, we wczesnym okresie również tematy żydowskie. Znamienne dla jego prac są syntetyzacja i geometryzacja form oraz intensywne, kontrastowo zestawiane barwy.

42

Nathan Grunsweigh

(1883 Kraków – ok. 1966/1970)

Martwa natura

olej, tektura, 30 × 40,5 cm,
sygn. l.g.: Grunsweigh

cena wywoławcza: 15 000 zł •
estymacja: 18 000 – 22 000 zł

Przed 1914 r. osiadł w Paryżu. Od 1921 r. wystawiał na Salonach Jesiennym, Tuileries i Niezależnych. Nie wiadomo, gdzie się kształcił, ani jaki charakter miała wczesna twórczość artysty. Obrazy z lat 20-tych wykazują wpływy postimpresjonizmu; są to przeważnie miejskie pejzaże o zgeometryzowanych formach i stonowanym kolorycie. Z kolei prace powstałe w następnym dziesięcioleciu wykazują więcej ekspresji oraz zróżnicowanie w zakresie barw i faktury. Poza widokami miast i przedmieść artysta malował też martwe natury i portrety. Po drugiej wojnie światowej podejmował również tematykę starotestamentową.

43

Erno Erb

(1878 lub 1890 Lwów – 1943 tamże)

Fragment ze Lwowa, 1931 r.

olej, tektura, 35,5 × 49,5 cm,
sygn. l.d.: E.Erb, na odwrocie naklejka wystawowa TPSP we Lwowie z autorem i tytułem obrazu

cena wywoławcza: 8 000 zł
estymacja: 10 000 – 12 000 zł

Malarz samouk. Mieszkał i tworzył we Lwowie, a także w Truskawcu. Posługiwał się zarówno techniką olejną, jak i pastelową. Do najchętniej przedstawianych przez artystę tematów należały widoki rodzinnego miasta, pejzaże, sceny rodzajowe inspirowane codziennym życiem ukraińskich chłopów i Żydów. Poza tym malował martwe natury z kwiatami oraz portrety. Jednym z regularnie powtarzanych w jego pracach motywów są lwowskie straganiarki. Obrazy olejne Erba znamionuje gruba faktura, uzyskiwana przez impastowe nakładanie farb. Artysta systematycznie prezentował swoją twórczość w TPSP we Lwowie, ale także m.in. w Krakowie, Warszawie i Poznaniu. W roku 1932 uczestniczył w wystawie polskiej w Buffalo.

„Mimo ciągłego podejmowania życiowych tematów i motywów, co ma też swoje teoretyczne uzasadnienie, Jankiel Adler swoją twórczością wykracza poza ten obszar. Sposób, w jaki przekształca te żydowskie motywy i tematy, oddala go od anegdotycznego, charakterystycznego dla tej epoki, stylu przedstawiania. I jakkolwiek nigdy nie wyzwolił się całkowicie od figuratywności, wiedział bowiem o niebezpieczeństwie zwykłego zdobnictwa tkwiącego w abstrakcji, to jednak unikał przedstawień treściowo określonych. Dlatego też jego wielkość polega przede wszystkim na tym, że nie przyłączył się do kulturowych tendencji, które w polskiej, niemieckiej i angielskiej sztuce owych czasów nie ustrzegły się zwykłej, dekoracyjnej abstrakcji. Udało mu się raczej wykrystalizować ze specyficznej swoistości polsko- żydowskiego pochodzenia humanizm, zespalający świat."

Nehama Guralnik, Jankiel Adler, Europejski artysta w poszukiwaniu żydowskiego stylu, Dusseldorf – Kolonia – Tel Aviv – Łodź 1985, s. 277

44

Jankiel Adler

(1895 Tuszyn k. Łodzi – 1949 Aldbourne/ Anglia)

Martwa natura, 1947 r.

olej, sklejka, 27 × 33 cm,
sygn. p. d.: adler

cena wywoławcza: 36 000 zł
estymacja: 40 000 – 50 000 zł

Malarz i grafik żydowskiego pochodzenia, działający w Warszawie, Berlinie, Düsseldorfie, Paryżu i Londynie. Edukację artystyczną rozpoczął w Polsce. Od 1916 r. kontynuował naukę u Gustava Wiethchtera w Kunstgewerbeschule w Barmen koło Düsseldorfu. W 1918 r. związał się z łódzką grupą żydowskich artystów Jung Idysz. W 1920 roku wyjechał do Berlina, gdzie wszedł w krąg artystów skupionych wokół awangardowego czasopisma „Die Aktion". Początkowo tworzył wielofigurowe obrazy wpisujące się w nurt symbolicznego ekspresjonizmu. Często podejmował też wątki biblijno-talmudyczne i opracowywał tematy zaczerpnięte z żydowskiego folkloru. Z czasem, pod wpływem kubizmu, zaczął tworzyć przestylizowane kompozycje figuralne, nie rezygnując jednak z wątków narracyjnych. Na początku lat 30. nasiliła się w jego twórczości skłonność do abstrakcyjnego uogólniania form. W 1931 artysta korzystał z pracowni Kunstakademie w Düsseldorfie, co zaowocowało kontaktem z Paulem Klee. W latach 30. przemieszczał się między Francją a Polską. W 1940 wstąpił w szeregi formującej się we Francji armii polskiej. W 1943 osiedlił się w Londynie. W latach 40. powrócił do formuły wielkoformatowych obrazów figuralnych z lat 20., do wymownych gestów, wyszukanych póz i typizacji postaci. Twórczość Adlera prezentowana była na wielu indywidualnych wystawach, m.in. w Łodzi, Warszawie, Wrocławiu, Londynie, Nowym Jorku, Edynburgu i Wuppertalu. Oprócz malarstwa olejnego artysta uprawiał techniki graficzne, rysunek i akwarelę.

45

Samuel Obodowski

(1892 Berszad na Ukrainie –
1963 Tel Awiw)

Cesarea, 1923 r.

olej, płótno, 55 × 60 cm, sygn. i dat. l.d.:
S. OBODOWSKI/CAESAREA 1923

cena wywoławcza: 15 000 zł •
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

Urodzony na Ukrainie malarz żydowskiego pochodzenia, po ukończeniu gimnazjum w Łodzi studiował na warszawskiej akademii sztuki, a w latach 1903–1913 w Monachium. W 1938 r otrzymał Nagrodę Dizengoffa za malarstwo i rzeźbę przyznawaną przez radę miasta Tel-Awiw. Malował pejzaże miejskie, portrety i martwe natury.

46

Marek Szwarc

(1892 Zgierz – 1958 Paryż)

Pejzaż miejski

olej, płótno, 55 × 46 cm,
sygn. l.d.: Marek

cena wywoławcza: 15 000 zł •
estymacja: 18 000 – 22 000 zł

Malarz i rzeźbiarz żydowskiego pochodzenia. W latach 1919–1921 członek grupy „Jung Idysz".
W latach 1911–1914 studiował na paryskiej Ecole des Beaux Art. Mieszkał w „La Ruche" – skupisku artystycznym, gdzie poznał m.in. Chagalla, Soutine'a, Kislinga, Pascina i innych artystów. Rzeźbił wówczas głównie w glinie i w 1913 wystawił na Salonie Jesiennym swoją pierwszą dużą rzeźbę – Ewę.
W 1914 wrócił do Polski, gdzie pozostał przez całą I wojnę światową. Prace jego oddaliły się od impresjonizmu na rzecz stylu określanego później mianem École de Paris. W jego pracach prym wiodły motywy biblijne, w tym z Nowego Testamentu, gdyż w 1919 przeszedł na katolicyzm. Wydarzenie to było utrzymywane w tajemnicy przez ponad dziesięć lat, jednak nadal uważał się za „Żyda wyznania katolickiego". W 1920 powrócił do Paryża, tam zaprzyjaźnił się z francuskim filozofem Jakiem Maritainem.
Po wybuchu II wojny światowej w 1939 zaciągnął się na ochotnika do polskiej armii, formowanej we Francji po napaści Niemiec na Polskę. Po wojnie poświęcił się rzeźbie w drewnie i kamieniu oraz odlewach w brązie.
Większe wystawy miały miejsce w latach 20. i 30. w Paryżu, w Niemczech, Szwecji, Polsce (m.in. w Łodzi w 1927), Szwajcarii, Stanach Zjednoczonych, Belgii, Austrii. Dzisiaj jego prace są rozrzucone po muzeach i prywatnych kolekcjach w Europie, Ameryce i Izraelu.

47

Antoni Teslar

(1898 Krzeszowice – 1972)

Na brzegu morskim w Tighercie

olej, płótno, 50 × 61 cm,
sygn. p.d.: A.TESSLAR./AGADIR-
-TIGHERT.

cena wywoławcza: 2 500 zł •
estymacja: 3 000 – 3 500 zł

Studia rozpoczął w Szkole Sztuk Pięknych w Warszawie w 1917 roku, lecz przerwał naukę i związał się z Legionami Polskimi. W 1921 roku powrócił na studia malarskie, tym razem w krakowskiej ASP u W. Weissa i S. Kamockiego. W latach 1926–1929 przebywał w Paryżu, gdzie kontynuował naukę w Conservatorie national des arts et metiers. Uprawiał malarstwo sztalugowe – krajobrazowe, portret i martwą naturę oraz emalierstwo (brązowy medal w 1928 i srebrny w 1929 na międzynarodowych wystawach biżuterii artystycznej w Paryżu). Lata 1930–1938 spędził w Maroku, gdzie wiele podróżował, udał się też do Włoch i Hiszpanii. Był twórcą bardzo płodnym: na wystawie paryskiej u Jeana Charpentiera w 1936 eksponował 500 obrazów. W 1939 powrócił do Warszawy, gdzie cały jego dorobek artystyczny uległ zagładzie podczas powstania.

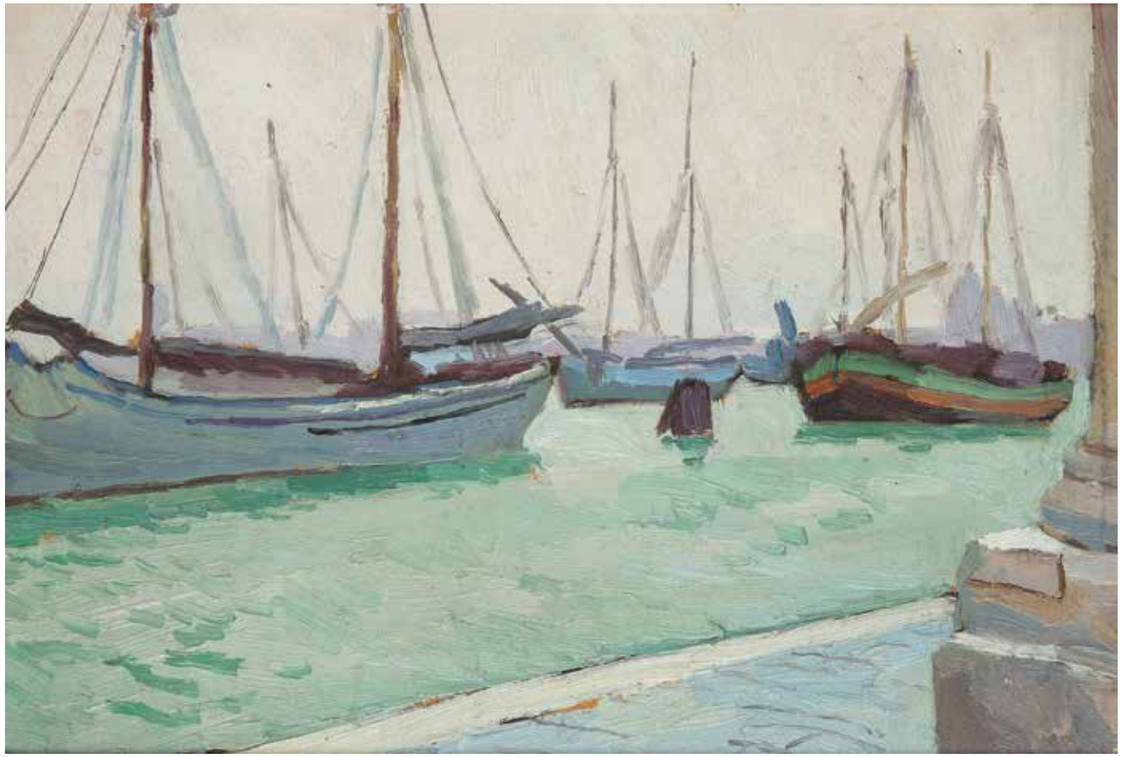

48

Stanisław Kamocki

(1875 Warszawa – 1944 Zakopane)

Wenecja, 1924 r.

olej, tektura, 22,3 × 33,3 cm,
sygn. na odwrocie: S. KAMOCKI,
napis autorski:
1 PAŹDZIERNIK 1924/VENEZIA, ponadto
nalepka z tekstem: STANISŁAW KAMOC-
KI/ol. tektura/

cena wywoławcza: 5 000 zł
estymacja: 6 000 – 8 000 zł

Studiował w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych u Leona Wyczółkowskiego, Jacka Malczewskiego i Jana Stanisławskiego. Dzięki stypendium kontynuował naukę w Paryżu. Od. 1920 r. objął katedrę pejzażu na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Należał m.in. do wiedeńskiej Secesji, TAP „Sztuka" czy Towarzystwa Polska Sztuka Stosowana. Był założycielem Towarzystwa Sztuki Podhalańskiej. Kamocki był jednym z najbardziej utalentowanych uczniów Jana Stanisławskiego. Od mistrza przejął niezwykłą umiejętność obserwacji i emocjonalny stosunek do krajobrazu polskiej wsi. Najczęściej malował Podhale i okolice Krakowa. Zauroczony pięknem gór, pozostał im wierny do końca swojego życia. Zawsze malował w plenerze, niejednokrotnie wracając do jednego tematu. W pierwszym okresie twórczości (1900–15) malował gęstą pastą olejną, którą nakładał obficie, uzyskując efekt konkretnej materialnej powierzchni malarskiej. Operował przy tym niezbyt szeroką gamą barwną. W krajobrazach letnich stosował ciężkie zielenie o niezbyt silnym napięciu walorowym. Posługiwał się na ogół barwami lokalnymi i pozostawał wierny przedmiotowi. W późniejszym okresie farba kładziona była pobieżnie, szerokimi pociągnięciami pędzla, nadając obrazom matową powierzchnię.

Wlastimil Hofman jako wierny uczeń Jacka Malczewskiego, był zafascynowany twórczością mistrza oraz ukazywanym przez niego światem narracji. Każdy obraz Hofmana kryje jakąś tajemnicę, jakiś element symboliczny, przedstawia rzeczywistość widzianą oczami duszy. Prezentowany obraz również należy do tego nurtu symboliczno-alegorycznego, który dominował w jego twórczości w latach 20. i 30. XX wieku. Podjęty temat pogrzebu ptaszka pojawia się wielokrotnie w twórczości malarza. W tym przypadku artysta przedstawia dwoje dzieci, które pochyliły się nad skrzywdzonym stworzeniem.

49

Wlastimil Hofman

(1881 Praga – 1970 Szklarska Poręba)

Pogrzeb ptaszka

olej, płyta, 35 × 50 cm,
sygn. l.d.: Wlastimil/Hofman

cena wywoławcza: 17 000 zł •
estymacja: 22 000 – 26 000 zł

W wieku 16 lat rozpoczął naukę w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem Jacka Malczewskiego, Leona Wyczółkowskiego i Jana Stanisławskiego. Swoją artystyczną edukację kontynuował w Paryżu w Ecole des Beaux-Art w pracowni Jean-Léon Gérôme'a – francuskiego malarza i rzeźbiarza akademickiego. Sławę przyniosła Hofmanowi praca zatytułowana Spowiedź, która została wystawiona w 1906 roku w warszawskiej Zachęcie. Podczas wojny kilkakrotnie zmieniał miejsce pobytu, by ostatecznie osiąść w Szklarskiej Porębie, gdzie kontynuował tradycje tamtejszej kolonii artystycznej. Malował głównie portrety oraz sceny o charakterze symbolicznym, pełne nastrojowości oraz religijnych i patriotycznych treści. Prace artysty utrzymane są w intensywnych, nasyconych barwach, które dodatkowo podkreślają głębię ekspresji przedstawienia. Jego modelami byli często biedni, prości ludzie, którzy zyskali w jego pracach ponadczasową godność.

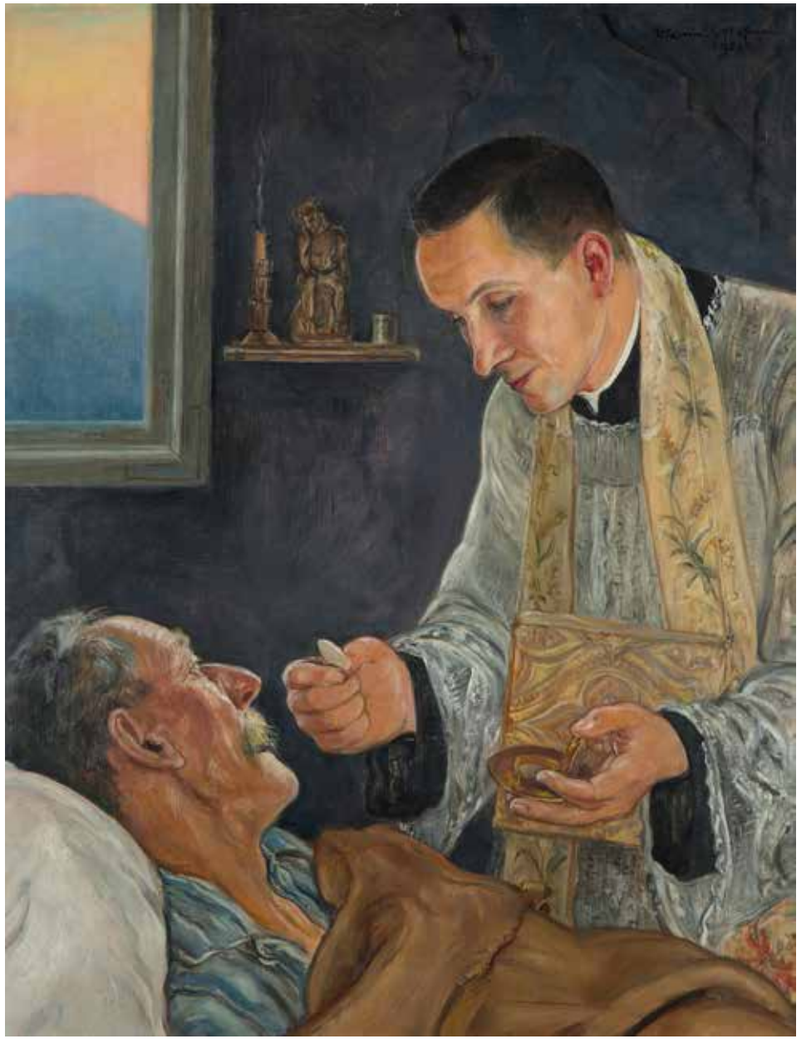

50

Wlastimil Hofman

(1881 Praga – 1970 Szklarska Poręba)

Chleb żywota, 1953 r.

olej, sklejka, 92 × 72 cm, sygn. i dat. p.g.: Wlastimil Hofman/1953, na odwrocie dedykacja artysty z tytułem : Chleb żywota (Duchowe zaślubiny) / ... Księdzu Ludwikowi / Sieradzkiemu Przyjacielowi / mojej sztuki na pamiątkę / Wlastimil Hofman / Szklarska Poreba / 22/VIII 1953

cena wywoławcza: 15 000 zł •
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

51

Wincenty Wodzinowski

(1866 Igołomnia k. Miechowa – 1940 Kraków)

Góralki

olej, tektura, 50 × 70 cm, sygn. l.d.: W.Wodzinowski

cena wywoławcza: 8 000 zł
estymacja: 10 000 – 15 000 zł

Początkowo uczył się w Klasie Rysunkowej W. Gersona w Warszawie, a w latach 1881–89 studiował w SSP w Krakowie u I. Jabłońskiego, J. Matejki, F. Cynka i L. Löfflera. Naukę kontynuował w latach 1889–92 w Monachium u A. Wagnera. W 1892 r. powrócił do kraju i osiadł w Swoszowicach pod Krakowem. Malował portrety, obrazy religijne i alegoryczne, ale najbardziej interesowała go tematyka etnograficzna. Postrzegał wieś jako źródło odnowy społeczeństwa zepsutego przez miasto i jego kulturę. Jako jeden z pierwszych jeździł do podkrakowskich Bronowic, gdzie malował barwne sceny z życia chłopów. Owocem tych plenerów była wystawa „chłopomani" w krakowskim TPSP, gdzie wraz z innymi artystami zaprezentował swoje prace inspirowane wsią. Przez całe swoje życie artysta pozostał wierny owej fascynacji ludowością. Z niezwykłym upodobaniem i humorem ukazywał wiejskie obyczaje i zabawy, umiejętnie podkreślając barwą i duktem pędzla żywiołowy charakter przedstawienia.

52

Mieczysław Serwin-Oracki
(1912–1977)

Sukiennice w Krakowie

olej, tektura, 50 × 69 cm,
sygn. p.d.: m. oracki – Serwin, na odwrociu fragmentarycznie zachowana naklejka z dedykacją z 1942 roku

cena wywoławcza: 3 500 zł •
estymacja: 4 000 – 5 000 zł

Studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie (ukończył studia w 1937); studiował między innymi u F. Pautscha. W 1938 roku brał udział w otwarciu Salonu 1938 w warszawskiej Zachęcie, na którym zdobył brązowy medal za obraz zatytułowana „Śpiąca". W 1939 r. uczestniczył w wystawie zbiorowej w TPSP w Krakowie. Malował przede wszystkim pejzaże oraz martwe natury.

53

Ignacy Zygmuntowicz
(1875 Warszawa – 1947 Łódź)

Po polowaniu

olej, płótno, 70 × 100 cm,
sygn. p.d.: I.Zygmuntowicz

cena wywoławcza: 7 000 zł
estymacja: 10 000 – 12 000 zł

Kunsztu malarskiego nauczył się sam, w 1911 zapisał się na studia w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych, ale nie istnieją żadne dowody na to, że studiował. Jeśli tak mogło się zdarzyć to studiowałby do ok. 1917 i byłby prawdopodobnie studentem Wojciecha Kossaka. Przypuszczenia te krytycy tłumaczyli faktem, że na początku lat 20. Czesław Wasilewski przygotowywał tzw. podmalówki dla Kossaka. Mieszkał i tworzył w Warszawie, a jego twórczość nie była biernym kopiowaniem, miał swój własny styl, a jego prace potwierdzały twórczą indywidualność. W swoich obrazach nawiązywał do twórczości takich artystów jak m.in. Józef Brandt, Józef Chełmoński czy Alfred Wierusz-Kowalski. Wielokrotnie uczestniczył w krajowych wystawach malarstwa m.in. w Lublinie, Katowicach, Częstochowie, Gdyni i Poznaniu. Wielokrotnie wystawiał w Towarzystwie Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie. Po 1930 zaczął swoje prace podpisywać nazwiskiem „Zygmuntowicz". Prace Czesława Wasilewskiego znajdują się w kolekcjach Muzeum Narodowego w Warszawie, oraz muzeach regionalnych w Łańcucie, Łodzi i Lesznie a także w Muzeum Łowiectwa i Jeździectwa w Łazienkach Królewskich.

„Na przełomie lat 1902/1903 powziął (Kossak) zamiar opuszczenia Berlina i powrotu na stałe do kraju, czego echa znalazły odbicie nawet w prasie. (…) Na brak powodzenia zamówień i dochodów w Berlinie nie mógł się Kossak uskarżać. Obrazy, które malował nie zaspokajały jednak jego ambicji twórczych i nie przynosiły mu prawdziwego zadowolenia. Z chwilą powrotu do Krakowa w październiku 1902 roku rozpoczął się nowy etap w życiu i twórczości Kossaka (…) to jest szczytowy okres malarstwa artysty".

Cytat za: Kazimierz Olszański, Wojciech Kossak, Wrocław, 1982 r.

54

Wojciech Kossak

(1856 Paryż – 1942 Kraków)

Stanowisko artyleryjskie, 1902 r.

gwasz, papier, 37 × 57 cm w świetle passe-partout, sygn. i dat. p.d.: Wojciech Kossak 1902

cena wywoławcza: 35 000 zł
estymacja: 45 000 – 55 000 zł

W 1871 roku przerwał naukę w krakowskim gimnazjum i podjął studia w SSP w Krakowie pod kierunkiem Władysława Łuszczkiewicza. Trzy lata później, w 1874 roku wyjechał na dalsze studia do Monachium. Tam nauki pobierał u Aleksandra Straehubera, Aleksandra Wagnera oraz Wilhelma Lindenschmita. Dalsze studia malarskie kontynuował w Paryżu w latach 1877–1883. W roku 1895 wyjechał do Berlina, gdzie wraz z Julianem Fałatem namalował panoramę Berezyna. Dzieło to odniosło bardzo duży sukces, a sam cesarz Wilhelm II namówił artystę do pozostania w Berlinie, w którym artysta faktycznie przebywał do 1902 roku. Kossak pracował także na dworze Franciszka Józefa II. W roku 1913 objął stanowisko profesora warszawskiej Szkoły Sztuk Pięknych. Uczestniczył w wielu wystawach krajowych między innymi w Krakowie, Lwowie, Warszawie, a także i zagranicznych – na paryskich Salonach, Budapeszcie, Pradze, Londynie i Petersburgu. Kossak jawił się jako niezrównany malarz scen batalistycznych i historycznych. Gloryfikował w nich wojsko polskie: ułanów, szwoleżerów, legionistów. Szczególnie chętnie i ze znawstwem malował konie.

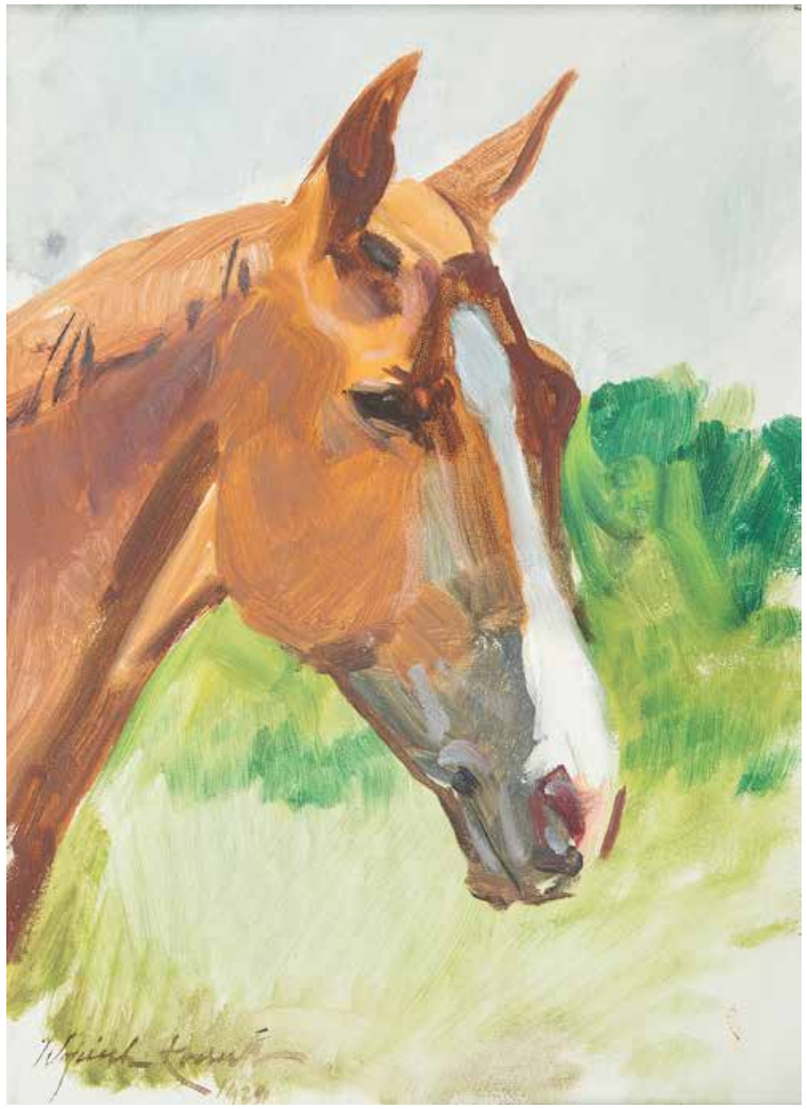

55

Wojciech Kossak

(1856 Paryż – 1942 Kraków)

Kasztanka Marszałka, 1925 r.

olej, tektura, 34 × 25, 5 cm,
sygn, i dat. l.d.: Wojciech Kossak/1925

cena wywoławcza: 9 000 zł
estymacja: 12 000 – 18 000 zł

W 1871 roku przerwał naukę w krakowskim gimnazjum i podjął studia w SSP w Krakowie pod kierunkiem Władysława Łuszczkiewicza. Trzy lata później, w 1874 roku wyjechał na dalsze studia do Monachium. Tam nauki pobierał u Aleksandra Straehubera, Aleksandra Wagnera oraz Wilhelma Lindenschmita. Dalsze studia malarskie kontynuował w Paryżu w latach 1877–1883. W roku 1895 wyjechał do Berlina, gdzie wraz z Julianem Fałatem namalował panoramę Berezyna. Dzieło to odniosło bardzo duży sukces, a sam cesarz Wilhelm II namówił artystę do pozostania w Berlinie, w którym artysta faktycznie przebywał do 1902 roku. Kossak pracował także na dworze Franciszka Józefa II. W roku 1913 objął stanowisko profesora warszawskiej Szkoły Sztuk Pięknych. Uczestniczył w wielu wystawach krajowych między innymi w Krakowie, Lwowie, Warszawie, a także i zagranicznych – na paryskich Salonach, Budapeszcie, Pradze, Londynie i Petersburgu. Kossak jawił się jako niezrównany malarz scen batalistycznych i historycznych. Gloryfikował w nich wojsko polskie: ułanów, szwoleżerów, legionistów. Szczególnie chętnie i ze znawstwem malował konie.

56

Jerzy Kossak

(1886 Kraków – 1955 tamże)

Atak na bolszewików, 1940 r. (?)

olej, płyta, 42 × 53 cm, sygn. i dat. p.d.: Jerzy Kossak 19.., na odwrocie naklejka: Salon Sztuki Kraków Szpitalna 40

cena wywoławcza: 10 000 zł •
estymacja: 15 000 – 25 000 zł

Syn Wojciecha Kossaka. Już od najmłodszych lat uczył się rysunku i malarstwa pod okiem ojca i dziadka – Juliusza Kossaka. W czasie I wojny światowej służył w austriackiej armii. W latach 20-tych wraz z ojcem malował na zamówienie obrazy rodzajowe oraz portrety w dworach ziemiańskich. Wykonywał także obrazy na zamówienie oficerskich klubów, jednostek wojskowych. Jego obrazy w głównie niewielkich formatach nawiązywały do czasów napoleońskich i II wojny światowej. Jego ulubionym motywem malarskim był koń. Nie został także obojętny na urok tematyki folklorystycznej, często uwieczniając na swych płótnach wesela krakowskie, góralskie, po mistrzowsku podkreślając jej barwne i żywiołowe aspekty. Malarstwo Jerzego cieszyło się ogromnym powodzeniem. Był pierwszym Kossakiem, który wprowadził do swojej twórczości element legend starogermańskich i celtyckich. Często w swych pracach powtarzał te same ujęcia i motywy. Brał udział w licznych wystawach.

57

Stanisław Borysowski

(1901–1988)

Pejzaż z krowami, 1930 r.

olej, tektura, 21 × 24,5 cm
w świetle passe-partout,
sygn. i dat. p. g.: Borysowski 930

cena wywoławcza: 3 000 zł •
estymacja: 4 000 – 5 000 zł

58

Alicja Hohermann

(1902 Warszawa – ok.1943 obóz
w Treblince)

Bukiet bzów różnokolorowych, 1938 r.

olej, tektura, 53 × 53 cm,
sygn. i dat. l.d.: alice Hohermann 38

cena wywoławcza: 7 000 zł
estymacja: 10 000 – 15 000 zł

Studiowała prawdopodobnie w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych. W 1925 roku wystawiała swoje prace w Żydowskim Towarzystwie Krzewienia Sztuk Pięknych w Warszawie. Około 1921 roku wyjechała do Paryża, gdzie uczestniczyła w wystawach w Salonie Niezależnych i Jesiennym oraz Salon des Tuilleries (w latach 1926–1937). Wystawiała także w Londynie i Nowym Jorku. Malowała portrety, kompozycje figuralne, postacie przebrane w „kostiumy dekoracyjne", często o wyraźnych wpływach kubizmu. Zginęła w obozie w Treblince, gdzie została przewieziona po schwytaniu w Marsylii.

59

Włodzimierz Terlikowski

(1873 wieś pod Warszawą – 1951 Paryż)

Martwa natura z różami i laleczką, 1923 r.

olej, płótno, 73 × 100 cm,
sygn. p.d.: 1923/Terlikowski,
sygn. l.g.: 923/Terlikowski

cena wywoławcza: 28 000 zł
estymacja: 35 000 – 40 000 zł

60

Włodzimierz Terlikowski

(1873 wieś pod Warszawą – 1951 Paryż)

Portret Bolesława Biegasa

olej, płótno, 74 × 60,5 cm

cena wywoławcza: 25 000 zł •
estymacja: 32 000 – 36 000 zł

Studiował w akademii monachijskiej oraz w Paryżu u J.P.Laurensa. Od 1911 r. na stałe zamieszkał w Paryżu. Debiutował w r. 1900 wystawą indywidualną w galerii Bernheim-Jeune. W r. 1912 brał udział w Salonie Jesiennym. Wielokrotnie prezentował swoje prace, przede wszystkim w Galerie La Boîtie (1920 r.), Jean Charpentier (1927 r.) i Galerie Barreiro (1931 r.). Malował pejzaże, martwe natury oraz portrety. Bliski w swej twórczości fowizmowi, stosował kontrastowe zestawienia fakturalne kładzionych farb.

61

Anastazja Mieszkowska

(1912–1994)

Robotnicy w trakcie Planu 6-cio letniego, ok. 1950 r.

olej, płótno, 117 × 89,5 cm, na odwrocie naklejka wystawowa Zachęty w Warszawie z tytułem i autorem

cena wywoławcza: 5 500 zł
estymacja: 7 000 – 8 000 zł

Studiowała w warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych w pracowni prof. Tichego. W 1939 roku uzyskała dyplom z malarstwa ściennego i sztalugowego. Po wojnie pracowała przy renowacji Starówki warszawskiej wykonując i restaurując freski i sgraffita. Wraz z mężem – Juliuszem Mieszkowskim projektowała i wykonywała malarstwo ścienne w nowych i odnawianych po wojnie budynkach. Uprawiała również malarstwo sztalugowe i tkaninę artystyczną. Była nagradzana w konkursach za portrety historyczne (I nagroda za portret Jana Kochanowskiego w latach 60. XX w.). Malowała techniką olejną, głównie portrety i pejzaże. Należała do Związku Polskich Artystów Plastyków.

62

Antoni Michalak

(1899 Kozłów Szlachecki – 1975 Kazimierz Dolny)

Portret kobiety, 1949 r.

olej, płótno, 82 × 62 cm,
sygn. i dat. p.d.: ANTONI MICHALAK 1949

cena wywoławcza: 24 000 zł •
estymacja: 35 000 – 40 000 zł

Uczeń Miłosza Kotarbińskiego, Konrada Krzyżanowskiego i Tadeusza Pruszkowskiego, członek i jeden z założycieli Bractwa Św. Łukasza, utworzonego w 1925 roku przez uczestników pierwszego malarskiego pleneru w Kazimierzu Dolnym. Ugrupowanie było wzorowane na średniowiecznych cechach malarskich. Jego celem było nie tylko zrzeszenie artystów wyznających podobny ideał artystyczny, ale przede wszystkim samopomoc materialna i organizacyjna. Po zawiązaniu bractwa Michalak otrzymał stypendium rządu francuskiego na roczny pobyt w Paryżu. W 1926 roku zwiedził Włochy i Austrię. Trzy lata później, w czasie powszechnej Wystawy Krajowej w Poznaniu, artysta został uhonorowany srebrnym medalem za całokształt twórczości. W 1933 roku zamieszkał we Lwowie. W tym czasie tworzył projekty witraży dla papieskiej rezydencji w Castel Gandolfo. Michalak uznawany za jednego z czołowych reprezentantów nurtu sztuki sakralnej w polskim malarstwie lat dwudziestych. i trzydziestych, znany jako autor wielkoformatowych przedstawień o tematyce religijnej i moralizatorskiej oraz portretów. Jego prace znajdują się w największych polskich zbiorach muzealnych (m.in. w Warszawie, Wrocławiu, Łodzi, Bydgoszczy, Toruniu) i w kolekcjach prywatnych.

63

Eugeniusz Dzierzencki

(1905 Warszawa – 1990 Sopot)

W zatoce

olej, płótno, 60 × 80 cm,
sygn. p.d.: E.Dzierzencki

cena wywoławcza: 2 500 zł •
estymacja: 4 000 – 5 000 zł

Od 1924 przez rok studiował w warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych pod kierunkiem Władysława Skoczylasa i Leona Wyczółkowskiego, a następnie przerwał naukę i wyjechał do Gdyni. Już przed 1939 dał się poznać jako wytrawny marynista oraz twórca pejzaży miejskich Gdańska i Sopotu, przebywał w Karwi, Jastrzębiej Górze i Lisim Jarze. Po II wojnie światowej zamieszkał w Sopocie, razem z Ignacym Klukowskim, Antonim Suchankiem i Maksymilianem Kasprowiczem był założycielem gdyńskiego Związku Artystów Plastyków na Wybrzeżu. Razem z Marianem Mokwą są uznawani za najważniejszych współczesnych polskich marynistów. Uczestniczył w wystawach organizowanych w kraju i zagranicą m.in. Niemczech, Japonii i Nowej Zelandii. Malował kutry na plaży, na morzu i podczas połowów, statki w portach, na redzie i wypływające w morze, porty, nabrzeża, plaże i urwiste nadmorskie wydmy, a także ludzi morza, portowców i zwyczajnych kaszubskich rybaków. Tworzył również weduty i widoki miejskie Trójmiasta.

64

Rafał Malczewski

(1892 Kraków – 1965 Montreal)

Wydmy morskie

akwarela, papier, 36 × 54 cm
w świetle passe-partout,
sygn. p.d.: Rafał Malczewski

cena wywoławcza: 10 000 zł •
estymacja: 14 000 – 16 000 zł

Pod okiem ojca, Jacka Malczewskiego, uczył się warsztatu malarskiego. Podczas I wojny światowej studiował filozofię, architekturę i agronomię w Wiedniu. W dwudziestoleciu międzywojennym mieszkał w Zakopanem, gdzie był członkiem Towarzystwa „Sztuka Podhalańska". Od 1929 r. należał do ugrupowania artystycznego „Rytm". Po wojnie osiadł w Montrealu, gdzie tworzył do końca swojego życia. Odbył wiele podróży po kontynencie amerykańskim. Doskonale opanował technikę akwareli, w której się specjalizował. W pierwszych pracach autorstwa Rafała widać wyraźny wpływ sztuki jego ojca. Z czasem jego obrazy stawały się bardziej realistyczne. Do swoich kompozycji artysta coraz częściej dodawał elementy kubistyczne i futurystyczne. Malował widoki ukochanych Tatr, portrety oraz martwe natury. Odwoływał się również w swoich pracach do tematyki Śląska. Posługiwał się zróżnicowaną paletą barw, a jego kompozycje często miały syntetyczną, uproszczoną formę. Debiutował podczas wspólnej wystawy z S. I. Witkiewiczem w warszawskim Salonie Garlińskiego w roku 1924. W następnych latach miał wiele wystaw indywidualnych w Zakopanem, Warszawie, Krakowie, Łodzi, Katowicach, Montrealu i Waszyngtonie. Uczestniczył w prezentacjach sztuki polskiej za granicą, organizowanych przez TOSSPO. Za swoją twórczość otrzymał wiele nagród. Opublikował kilka książek o tematyce tatrzańskiej.

65

Zygmunt Menkes

(1896 Lwów – 1986 Riverdale)

Pejzaż z krowami

olej, płótno, 65 × 81 cm,
sygn. l.d.: Menkes, na krośnie nalepka Kunsthandlung Victor Hartberg, Berlin

Wystawiany:
Galeria Victor Hartberg, Berlin, 1932 r.

Bibliografia:
Hans Vollmer, Allgemeines Lexikon der Bildenden Kunstler des XX Jahrhunderts s. 371

cena wywoławcza: 60 000 zł
estymacja: 80 000 – 120 000 zł

Pochodził z ortodoksyjnej rodziny żydowskiej. Początkowo, w 1912 roku, studiował w Szkole Przemysłowej we Lwowie. W latach 1919–1922 naukę kontynuował w ASP w Krakowie. W 1922 r. uczył się w prywatnej pracowni A. Archipenki w Berlinie. W 1923 r. wyjechał do Paryża. Tam związał się z kręgiem École de Paris. Uczestniczył w paryskich Salonach, wystawiał również swoje prace w wielu paryskich galeriach. W 1930 r. pokazywał swe prace w Stanach Zjednoczonych: w Cleveland i Nowym Jorku. Eksponował swą twórczość także w Kanadzie i Anglii. W międzyczasie artysta często odwiedzał Polskę, należał do ugrupowań o kolorystycznej orientacji – „Nowa Generacja" i „Zwornik". W roku 1935 wyjechał do Nowego Jorku, gdzie został już na stałe. Współpracował z Associated American Artists Gallery oraz French Art Gallery. Był wykładowcą w Art Students League. Artysta malował portrety, akty, sceny rozgrywające się we wnętrzach, martwe natury z kwiatami oraz pejzaże. Często podejmował tematykę żydowską. Operował miękkimi, swobodnymi pociągnięciami pędzla. Potem w jego kompozycjach wyłaniały się coraz silniej zaakcentowane kontury, kształty figur stawały się bardziej geometryczne. Prace artysty cechowała niezwykle ekspresyjna, bogata paleta barw, którą z czasem zaczął upraszczać.

„Paryż odkrył Alicję Halicką bardzo niedawno. Wszechstronna ta artystka jest przede wszystkim poetką. Środki ekspresji, którymi włada, dobór kolorów, rysunek falisty, nerwowy, czasami abstrakcyjny, a czasem realistyczny, wskazuje że jej artystyczny światopogląd jest na wskroś liryczny ...Jest ona absolutnie niezdolna do oddania obiektywnej prawdy, albo do zanotowania niektórych wrażeń z pokorną dokładnością. Nie redukuje nigdy natury do stanu syntezy, nie schematyzuje, nie nagina jej według ustalonych reguł do wymagań struktury plastycznej i do praw, które rządzą obrazem – niezdolna jest jednym słowem do pozostania w szeregu, do stosowania przepisów, recept i formułek, które z tak dziecinną naiwnością stosuje większość malarzy. Alicja Halicka przetapia i przetwarza świat, który przedstawia (...) Alicja Halicka podkreśla, podnosi i egzaltuje wygląd swoich obrazów dzięki swym odkryciom poetycznym, które jej pozwalają prawie że równocześnie wydobyć i podkreślić sens wzruszeniowy i sens malarski przedmiotu."

W. George, *Sylwety artystyczne*, „Pani" 1924, nr 1/2, s. 30–31

66

Alicja Halicka

(Kraków 1894 – Paryż 1975)

Para leżąca na plaży, I. 30. XX w.

olej, płótno, 38 × 46 cm
sygnowany p. g.: Halicka

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

Wystawiany:
Alicja Halicka, Villa la Fleur, konstancin-Jeziorna, 22 września – 31 grudnia 2011 r.

Lit.:
Alicja Halicka, Mistrzowie Ecole de Paris, katalog wystawy"

cena wywoławcza: 34 000 zł •
estymacja: 40 000 – 45 000 zł

Kształciła się w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych dla Kobiet Marii Niedzielskiej. Tam pobierała nauki u Wojciecha Weissa, Leona Wyczółkowskiego, Józefa Pankiewicza. Następnie, od 1912 r., w akademii w Monachium oraz w paryskiej Academie Ranson pod kierunkiem M. Denisa i P. Serussiera. Już od 1914 r. brała udział w paryskich Salonach. Była artystką wszechstronną, poza malarstwem zajmowała się ilustratorstwem, dekoratorstwem, scenografią, projektowaniem kostiumów. Wystawiała w wielu galeriach europejskich. W 1928 r. reprezentowała sztukę École de Paris na Biennale w Wenecji. Miała też kilka wystaw indywidualnych, m.in. w Paryżu, Londynie, Nowym Jorku. Sztuka jej ewoluowała od początkowych wpływów kubizmu, przez zainteresowanie kolażem ku poetyckim, lirycznym w nastroju przedstawieniom, chętnie wykonywanym techniką akwareli. Tematami prac artystki były portrety, pejzaże, martwe natury oraz sceny rodzajowe. Początkowa przewaga ciemnych barw, z czasem ustąpiła pastelowej tonacji.

67

Rajmund Kanelba

(1897 Warszawa – 1960 Londyn)

Leżąca, 1930 r.

olej, płótno, 60 × 81 cm
sygn. p. d.: *Kanelba*
na odwrocie datowany: *1930*

cena wywoławcza: 22 000 zł •
estymacja: 30 000 – 45 000 zł

Studiował malarstwo w Szkole Sztuk Pięknych w Warszawie pod kierunkiem S. Lentza i T. Pruszkowskiego. Naukę kontynuował w akademii wiedeńskiej oraz w Paryżu. Od 1926 r. przebywał na zmianę we Francji, Anglii i USA. We wczesnym okresie twórczości nawiązywał do tradycyjnych wzorców, by w późniejszym okresie inspirować się współczesnym malarstwem francuskim. Malował kwiaty, wizerunki kobiet, kameralne kompozycje we wnętrzu, widoki ulic, liryczne sceny rodzajowe. Celował także w szkicowo traktowanych studiach kobiet i dzieci, charakteryzujących się żywą fakturą, wyszukaną kolorystyką, zazwyczaj z przewagą jednej barwy.

69

Leopold Gottlieb

(1883 Drohobycz – 1934 Paryż)

Kobiety przy stole

technika mieszana, papier, 44 × 56 cm,
sygn. śr. d.: I.gottlieb

cena wywoławcza: 55 000 zł
estymacja: 70 000 – 80 000 zł

Malarz, grafik i rysownik, działający w Krakowie, Paryżu i Wiedniu. Studiował w latach 1896–1902 w krakowskiej ASP u J. Malczewskiego i T. Axentowicza. Naukę kontynuował w Monachium, gdzie kopiował dzieła holenderskie w Starej Pinakotece. W 1904 r. zamieszkał na stałe w Paryżu. Był inicjatorem powstania krakowskiej Grupy Pięciu, w skład której weszli V. Hofman, M. Jakimowicz, J. Rembowski i W. Wojtkiewicz. W 1906 r. wyjechał do Jerozolimy. Objął tam katedrę malarstwa w Szkole Sztuki i Rzemiosła Bezalel. Po powrocie do Paryża w 1908 r. przebywał w kręgu artystów i krytyków. W czasie I wojny światowej walczył w szeregach dowodzonych przez Józefa Piłsudskiego. Zajmował się wtedy m.in. dokumentacją rysunkową wojskowego życia. Początkowo twórczość Gottlieba kształtowała się pod silnym wpływem młodopolskiej stylistyki. Portrety pochodzące z tego okresu charakteryzuje pogłębiona analiza psychologiczna. Swoich modeli często umieszczał w nieprzeciętne kompozycje. W późniejszej fazie jego twórczości pojawiają się obrazy o tematyce biblijnej; często również odwoływał się do motywu pracy. Artysta doskonale operował plamami barwnymi oraz zdecydowanym konturem, przez co uzyskiwał efekt dynamiki. Na początku lat 20-tych malarz zwrócił się ku bardziej rozjaśnionej palecie barw, a jego kompozycje stawały się coraz bardziej spokojniejsze. Następnie artysta coraz częściej posługiwał różnymi odcieniami szarości, które wykorzystywał w przedstawieniach kobiet, z lekko zaznaczonymi rysami twarzy, przy ich codziennych czynnościach.

70

Alfons Karpiński

(1875 Rozwadów – 1961 Kraków)

Biała róża, 1920 r.

olej, tektura, 60 × 44 cm,
sygn. i dat. l.d.: a.karpiński/1920

cena wywoławcza: 17 000 zł •
estymacja: 22 000 – 25 000 zł

W latach 1891–1899 studiował w krakowskiej SSP u F. Cynka, I. Jabłońskiego, W. Łuszczkiewicza i L. Wyczółkowskiego oraz A. Ażbégo w Monachium (1903 r.). W latach 1904–1907 kontynuował naukę w ASP w Wiedniu u K. Pochwalskiego, następnie, w latach 1908–12, w Paryżu w Académie Willi oraz w 1922 r. w Académie Colarossi. Podróżował do Włoch, Londynu i Budapesztu. Osiadł w Krakowie. Od 1899 r. systematycznie brał udział w wystawach krakowskiego TPSP, którego w latach 1918–27 był wiceprezesem. Ponadto wystawiał w warszawskim TZSP i IPS oraz wielokrotnie za granicą, m.in. w Monachium, Rzymie, Brukseli, Amsterdamie, Buffalo i Nowym Jorku. Indywidualne pokazy twórczości artysty miały miejsce w Krakowie, Lwowie i Poznaniu. We wczesnym okresie malował pejzaże, widoki ulic, z czasem jego domeną stały się wizerunki kobiet i akty. Zasłynął również jako malarz kwiatów. Malował je w wazonach, często umieszczonych we fragmentarycznie ukazanych wnętrzach salonów. Malowane drobnymi pociągnięciami pędzla, miękko nakładaną plamą barwną w rozproszonym świetle tworzą niezapomniany nastrój emanujący z płótna.

71

Eugeniusz Eibisch

(1896 Lublin – 1987 Warszawa)

Półakt kobiety

olej, płótno, 65,5 × 54 cm

cena wywoławcza: 28 000 zł •
estymacja: 40 000 – 50 000 zł

Studia artystyczne odbył w latach 1912–20 w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych w pracowniach Jacka Malczewskiego oraz Wojciecha Weissa. W 1922 uzyskał stypendium rządu francuskiego. WWParyżu związał się z kręgiem artystów École de Paris, m.in. z Chaimem Soutinem, Mauricem Utrillem, Louisem Marcoussisem, Wacławem Zawadowskim, Mojżeszem Kislingiem, Henrykiem Haydenem oraz Eugeniuszem Zakiem. W tym okresie zaczął też sygnować swoje prace Eugène Ebiche. Jego sztukę promowali znani marszandzi Leopold Zborowski i Georges Bernheim. Brał ponadto udział w Salonach paryskich: Jesiennym (1925) i Niezależnych (1926). W 1926 eksponował swe obrazy w Krakowie wraz z członkami CECHU ARTYSTÓW PLASTYKÓW „JEDNORÓG". W 1929 uczestniczył w pokazie polskiej sztuki w Galerie Bonaparte w Paryżu. Jako reprezentant Polski wziął udział w Międzynarodowej Wystawie Sztuki urządzonej przez College Art Association w 1933 w Nowym Jorku. W 1939 artysta powrócił do Krakowa i podjął pracę pedagogiczną jako profesor tamtejszej Akademii Sztuk Pięknych. W latach 40. potwierdził swą przynależność do nurtu kolorystycznego. Początkowo kierował katedrą rysunku. W 1945 otrzymał nominację na stanowisko rektora macierzystej uczelni, które piastował do 1950. W okresie 1950–1969 pełnił funkcję kierownika katedry malarstwa w warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. Artystyczne dokonania i pedagogiczne zasługi Eibischa zostały uhonorowane wieloma nagrodami i wyróżnieniami. Do najbardziej prestiżowych należy nagroda plastyczna miasta Krakowa (1946) i nagroda Fundacji Solomona R. Guggenheima w Nowym Jorku (1960).

72

Jan Cybis

(1897 Wróblin – 1972 Warszawa)

Martwa natura, 1968 r.

olej, płótno, 60 × 73 cm,
sygn. p.d.: J. Cybis, opisany na odwrocie:
Jan Cybis Martwa natura 1968/fiołek
alpejski/Arkady 794

cena wywoławcza: 50 000 zł •
estymacja: 65 000 – 75 000 zł

Początkowo studiował w Akademii Sztuki i Przemysłu Artystycznego we Wrocławiu (1920–21), następnie w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, w pracowniach J. Mehoffera, I. Pieńkowskiego oraz J. Pankiewicza. Naukę kontynuował w Paryżu, gdzie wraz z innymi studentami Pankiewicza współtworzył grupę kapistów. W 1931 r. powrócił do kraju. W roku 1934 reprezentował polską sztukę na Biennale w Wenecji oraz, w 1938 r., na wystawie w Camegie Institute w Pittsburgu. W 1948 r. objął stanowisko profesora warszawskiej ASP. W latach 1955–57 wykładał w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Sopocie, po czym powrócił do macierzystej uczelni.

73

Joseph Pressmane

(1904 Beresteczko – 1967 Paryż)

Drzewo w moim ogrodzie w Villiers-le-Bel, 1959 r.

olej, płótno, 55 × 33 cm,
sygn. i dat. p.d.: 59 J.Pressmene

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska
– kolekcja Arona Kupfera

Lit.: Artur Winiarski, Joseph Pressmane, Mistrzowie Ecole de Paris, Warszawa 2019, nr kat. 77, repr. s. 170

cena wywoławcza: 9 000 zł •
estymacja: 12 000 – 16 000 zł

Sztuka to wyrażenie wyrażenia. Już wobec tego obiekt jest absolutnie konieczny do wydobycia obrazu. Pomiędzy wrażeniem a wyrażeniem pośredniczy u artysty podświadomość i dlatego dzieło jest zagadnieniem duchowym, a nie fotograficzną imitacją obiektu. Każdy temat może zostać namalowany, o ile artysta zgłębił go na sposób duchowny.

A.Winiarski, Joseph Pressmane, Mistrzowie École de Paris, Kraków 2019, s. 5

Malarz – grafik pochodzenia francusko- polskiego, związany z kręgiem École de Paris. Studia artystyczne odbył we lwowskiej Akademii Sztuk Pięknych. Naukę kontynuował w Warszawie. Wiadomo, że w 1925 roku podróżował na Bliski Wschód i Palestynę. Echa tych podróży są uwidocznione w późniejszych obrazach artysty. W 1927 roku osiadł w Paryżu. Otrzymał francuskie obywatelstwo. Malował w stylistyce ekspresjonistycznej, tworząc kompozycje o intensywnej palecie barw i starannym rysunku, tworząc pejzaże, studia portretowe. W pracach tych widać wyraźny wpływ malarstwa Paula Gauguina czy Paula Cézanne'a. W 1932 roku poznał wielkiego polskiego marszanda Leopolda Zborowskiego, który został jego mecenasem.

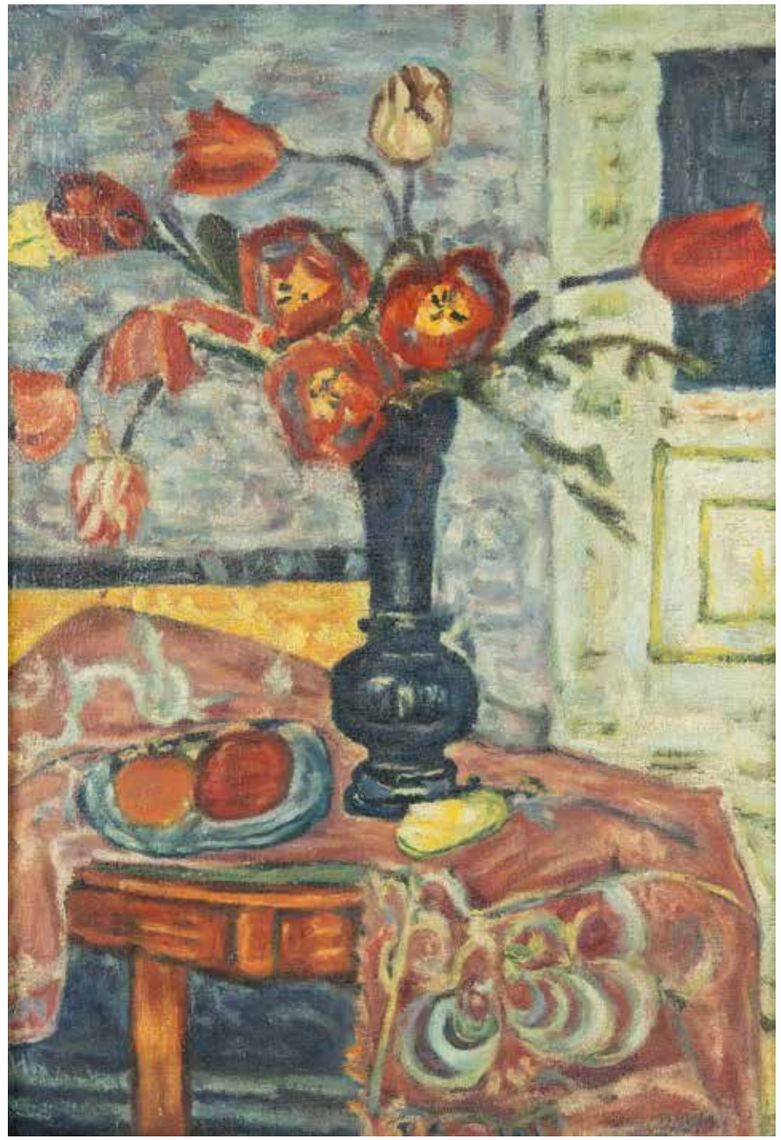

74

Hanna Rudzka Cybisowa

(1897–1988)

Martwa natura z tulipanami,
I. 30-ste XX w.

olej na płótnie, 47 × 32 cm, sygnowany I.d.: H. Rudzka C., na odwrocie: H. Rudzka C., na krośnie wyblakła, nieczytelna kartka wystawowa

cena wywoławcza: 7 000 zł •
estymacja: 9 000 – 12 000 zł

Twórczość Hanny Rudzkiej-Cybisowej związana jest ściśle z polskim koloryzmem. Artystka rozpoczęła studia malarskie w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych u Miłosza Kotarbińskiego. Następnie uczyła się w krakowskiej ASP – początkowo u Ignacego Pieńkowskiego, a od 1923 u Józefa Pankiewicza. W 1924 r. wyjechała do Paryża wraz z grupą kolegów tworzących tzw. Komitet Paryski (w skrócie „KP"; stąd nazwa grupy „kapiści"). W 1931 r. wróciła do kraju i wraz z mężem Janem Cybisem zamieszkała w Krakowie. W tym samym roku brała udział w Pierwszej Wystawie Kapistów w Warszawie, a w 1933 r. ponownie wyjechała do Francji, gdzie miała indywidualną wystawę w Galerie Renaissance. W 1937 r. podróżowała do Włoch. W czasie wojny organizowała Samopomoc Koleżeńską w Domu Plastyków w Krakowie. W 1945 r. jako pierwsza kobieta w dziejach krakowskiej ASP została profesorem tej uczelni. Malowała przede wszystkim pejzaże i martwe natury, rzadziej portrety.

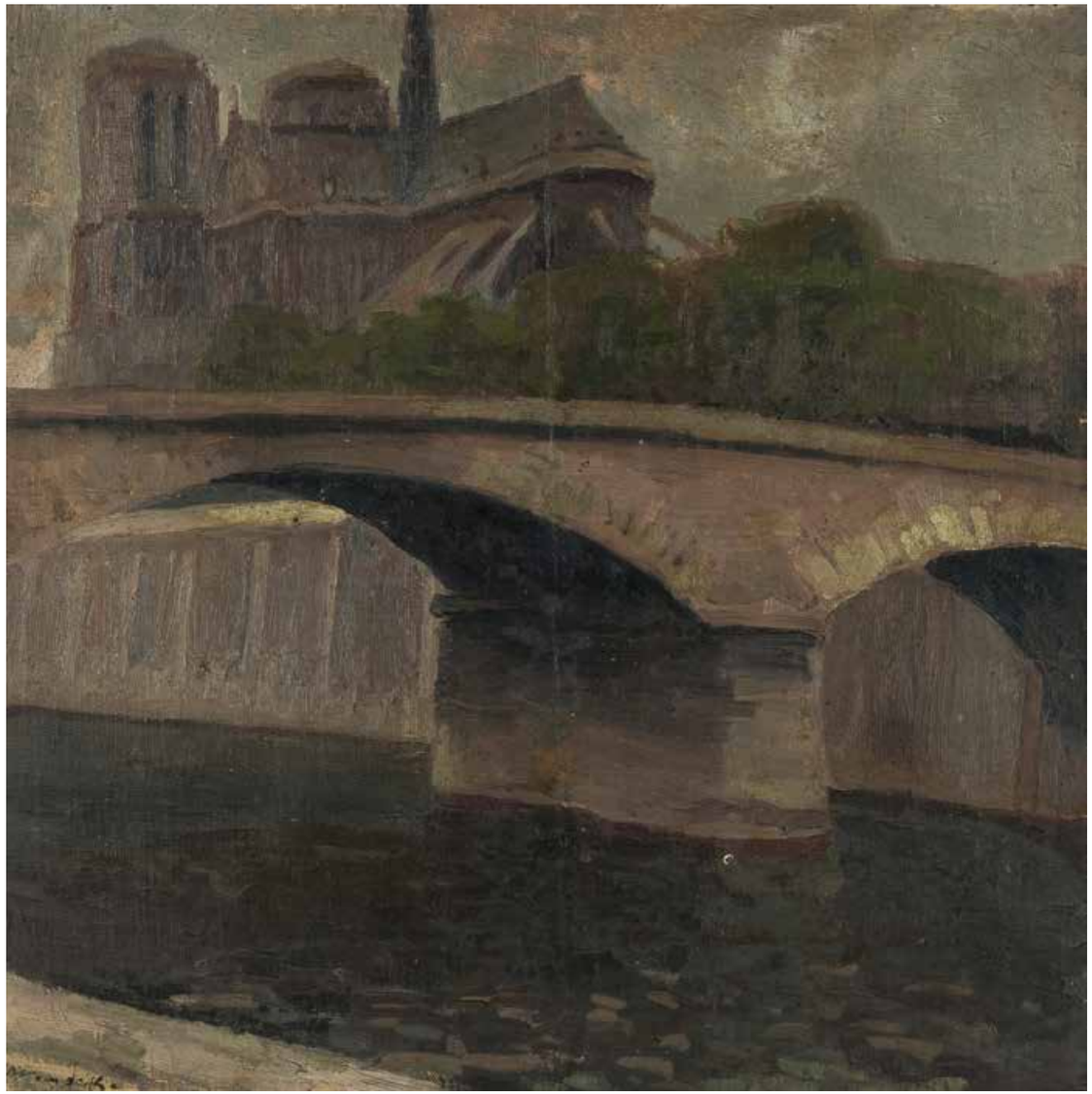

75

Stanisław Kamocki

(1875 Warszawa – 1944 Zakopane)

Notre Dame

olej, płótno naklejone na tekturę,
sygn. l.d.: StKamocki, na odwrocie
na tekturze: NOTRE DAME

cena wywoławcza: 9 000 zł
estymacja: 12 000 – 15 000 zł

Studiował w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych u Leona Wyczółkowskiego, Jacka Malczewskiego i Jana Stanisławskiego. Dzięki stypendium kontynuował naukę w Paryżu. Od. 1920 r. objął katedrę pejzażu na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Należał m.in. do wiedeńskiej Secesji, TAP „Sztuka" czy Towarzystwa Polska Sztuka Stosowana. Był założycielem Towarzystwa Sztuki Podhalańskiej. Kamocki był jednym z najbardziej utalentowanych uczniów Jana Stanisławskiego. Od mistrza przejął niezwykłą umiejętność obserwacji i emocjonalny stosunek do krajobrazu polskiej wsi. Najczęściej malował Podhale i okolice Krakowa. Zauroczony pięknem gór, pozostał im wierny do końca swojego życia. Zawsze malował w plenerze, niejednokrotnie wracając do jednego tematu. W pierwszym okresie twórczości (1900–15) malował gęstą pastą olejną, którą nakładał obficie, uzyskując efekt konkretnej materialnej powierzchni malarskiej. Operował przy tym niezbyt szeroką gamą barwną. W krajobrazach letnich stosował ciężkie zielenie o niezbyt silnym napięciu walorowym. Posługiwał się na ogół barwami lokalnymi i pozostawał wierny przedmiotowi. W późniejszym okresie farba kładziona była pobieżnie, szerokimi pociągnięciami pędzla, nadając obrazom matową powierzchnię.

76

Marceli Harasimowicz

(1859 Warszawa – 1935 Lwów)

Zamek w Crikvenicy (Chorwacja),
1902 r.

olej, płótno, 45 × 60 cm,
sygn. i dat. l.d.:
Mharasimowicz/Cirkvenica 1902

cena wywoławcza: 7 000 zł
estymacja: 9 000 – 12 000 zł

W latach 1873–1879 uczęszczał do Szkoły Sztuk Pięknych w Krakowie. Następnie wyjechał do Wiednia, gdzie kontynuował studia u K. Wurzingera (lata 1880–1881). Dzięki stypendium Wydz. Krajowego udał się do Monachium, tam wstąpił do pracowni W. Lindenschmita (lata 1883–1885). Od 1885 r. mieszkał we Lwowie, gdzie założył szkołę malarstwa i rzeźby. Był członkiem zarządu Związku Artystów Polskich we Lwowie, a od 1931 r. kustoszem Galerii Miejskiej miasta Lwowa. Od 1881 r. wystawiał w TPSP we Lwowie i w Krakowie, ponadto w TZSP w Warszawie oraz w Monachium i Wiedniu. Początkowo wykonywał portrety i sceny rodzajowe, zaś od 1890 r. uprawiał malarstwo pejzażowe.

77

Zbigniew Makowski

(1930–2019)

Pejzaż z filozofami, 1969 r.

gwasz, papier naklejony na płytę,
33 × 62 cm, sygn. l.: Zbigniew Makowski 1969

cena wywoławcza: 15 000 zł •
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

W latach 1950–1956 studiował w warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych pod kierunkiem Kazimierza Tomorowicza. W latach 60. poznał w Paryżu André Bretona i środowisko ówczesnych surrealistów, z którymi czuł się związany przez całe życie chociaż wypracował własną artystyczną drogę. Brał udział w wystawach i spotkaniach, które decydowały o obliczu polskiej sztuki lat 50. i 60. (III Wystawa Sztuki Nowoczesnej – Warszawa 1959; I Plener Koszaliński – Osieki 1963), ale nigdy nie identyfikował się z doświadczeniami awangardy. Zawsze potrafił utrzymać indywidualny charakter swoich dzieł, które zachowywały wyjątkową oryginalność, samodzielność zarówno na tle polskiej, jak europejskiej sztuki nawiązującej do surrealizmu. W swoich kompozycjach malarz łączył liczne cyfry, rozmaitego kroju litery, różnorakie, niejednokrotnie skomplikowane, formy geometryczne, akcenty figuratywne, fragmenty poetyckie (których niejednokrotnie był autorem) czy znane tylko sobie symbole.

78

Marek Żuławski

(1908 Rzym – 1985 Londyn)

Pewter

olej, płótno, 60 × 100 cm, sygn. na odwrocie i opisany: NO 30/PEWTER, by Marek Żuławski, naklejka wystawowa z nazwiskiem artysty i tytułem

cena wywoławcza: 7 000 zł •
estymacja: 9 000 – 12 000 zł

Urodził się w Rzymie, dzieciństwo spędził w Zakopanem. W 1926 roku, równolegle z kuzynem Jackiem Żuławskim, rozpoczął studia w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem Karola Tichego, Felicjana Szczęsnego Kowarskiego i Leonarda Pękalskiego. W 1935 otrzymał stypendium ministerialne i wyjechał na dalsze studia do Paryża. Od 1936 stale mieszkał w Londynie. W latach trzydziestych przesyłał obrazy na pokazy w warszawskim Instytucie Propagandy Sztuki, wystawiał także w londyńskich galeriach. Wiele podróżował, m.in. do Włoch, Grecji, Szwajcarii, na Bliski Wschód. W początkowym okresie twórczości malował w konwencji postimpresjonistycznego koloryzmu, z czasem coraz bardziej upraszczał i syntetyzował formę.

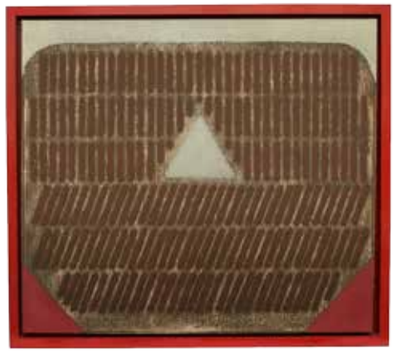

(...) Góra jest dla Hałasa tematem ponadczasowym, motywem wybranym celowo i świadomie, posiadającym status uniwersalnej wypowiedzi, różnicowanej w sensie plastycznym poprzez kolor i emocje aktualne w momencie tworzenia kolejnych odsłon cyklu.

/fragment tekstu „Góra" Andrzeja Jarosza, zamieszczonego w katalogu „Józef Hałas – mała retrospektyw/small retrospective", Galeria BWA Awangarda, Wrocław, październik-grudzień 2001/

„Co robię? Dziś myślę (z oddalenia), że właściwie maluję pejzaż, że czerpiąc podświadomie kiedyś, dziś świadomie, z młodości, zapełniam lukę, jaką ma polskie malarstwo, między pejzażem dosłownym a myślanym kategoriami problemu plastycznego, do abstrakcji (...)...nie jeżdżę na sympozja i kursokonferencje(...). Nie zależy mi, żeby być najaktualniejszy (taki super-nowoczesny) ale raczej-najprawdziwszy, to znaczy własny."

(Józef Hałas, 1980 r., w: Józef Hałas, Notatki, Muzeum Architektury we Wrocławiu, Wrocław, 2004, s.13)

79

Józef Hałas

(1927 Nowy Sącz – 2015 Wrocław)

Góra P.R., 1989 r.

olej, płótno, 115 × 130 cm,
sygn., dat. i opisany na blejtramie:
Góra P. Hałas 89

cena wywoławcza: 42 000 zł •
estymacja: 55 000 – 65 000 zł

Artysta, malarz, klasyk polskiej sztuki XX wieku należący do pokolenia Arsenału, wymieniany wraz ze Stanisławem Fijałkowskim, Stefanem Gierowskim czy Jerzym Nowosielskim, niezrównany kolorysta.
Urodził się w Nowym Sączu. W 1949 roku przeprowadził się do Wrocławia gdzie rozpoczął studia w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Pięknych w pracowni Eugeniusza Gepperta, uzyskując dyplom w 1954 r. Okres studiów w twórczości Hałasa to przede wszystkim pierwsze znaczące eksperymenty z kolorem oraz strukturą malarską. W 1956 r. zakłada Grupę X zrzeszającą twórców lokalnego środowiska plastycznego. W latach 1958–2001 związany był pracą dydaktyczną z PWSSP (przerwa w latach 1962–1967- pedagog w Liceum Sztuk Plastycznych we Wrocławiu), gdzie utworzył Katedrę Kształcenia Ogólnoplastycznego na Wydziale Architektury Wnętrz i Projektowania Plastycznego. W latach 1984–1985 pełnił funkcję prorektora PWSSP, a w 1985 objął katedrę Malarstwa na Wydziale Malarstwa i Rzeźby. W 1990 uzyskał tytuł profesora zwyczajnego.
Na początku lat 60. XX w. artysta pracuje nad dwoma cyklami – Wnętrzami oraz Drogami. Oba cykle stają się punktem wyjścia do powstania kluczowej serii w twórczości Hałasa, jaką były Góry. Malowany przez artystę górski pejzaż, znacznie odbiegał od jego tradycyjnego przedstawienia – Góry Hałasa mają spłaszczony kształt zbliżony do kwadratu. O górach Hałasa pisała Bożena Kowalska, twierdząc, że przypominają złączone mojżeszowe tablice. W twórczości Hałasa wyodrębnimy jeszcze kilka cykli, m.in. powstające pod koniec lat 60. Przeciwstawienia, lata 70. Podziały. Lata 80. zdominowały Góry P, będące przedłużeniem wcześniejszych badań nad pejzażem. Z tego czasu pochodzi prezentowany na aukcji obraz. Oczywiście u Hałasa oprócz kompozycji, materii bardzo ważny jest kolor. Na prezentowanym obrazie w palecie artysty prym wiodą złamane brązy, beże oraz czerwień.
Lata 90. to cykl NS- Nowe Struktury. W ostatnich latach twórczości powrócił do Pionów i Skosów. Powstały wtedy monumentalne płótna, zaprezentowane na wystawie „Młodość" w 2014 r., która okazała się ostatnią wystawą za życia Prof. Józefa Hałasa.

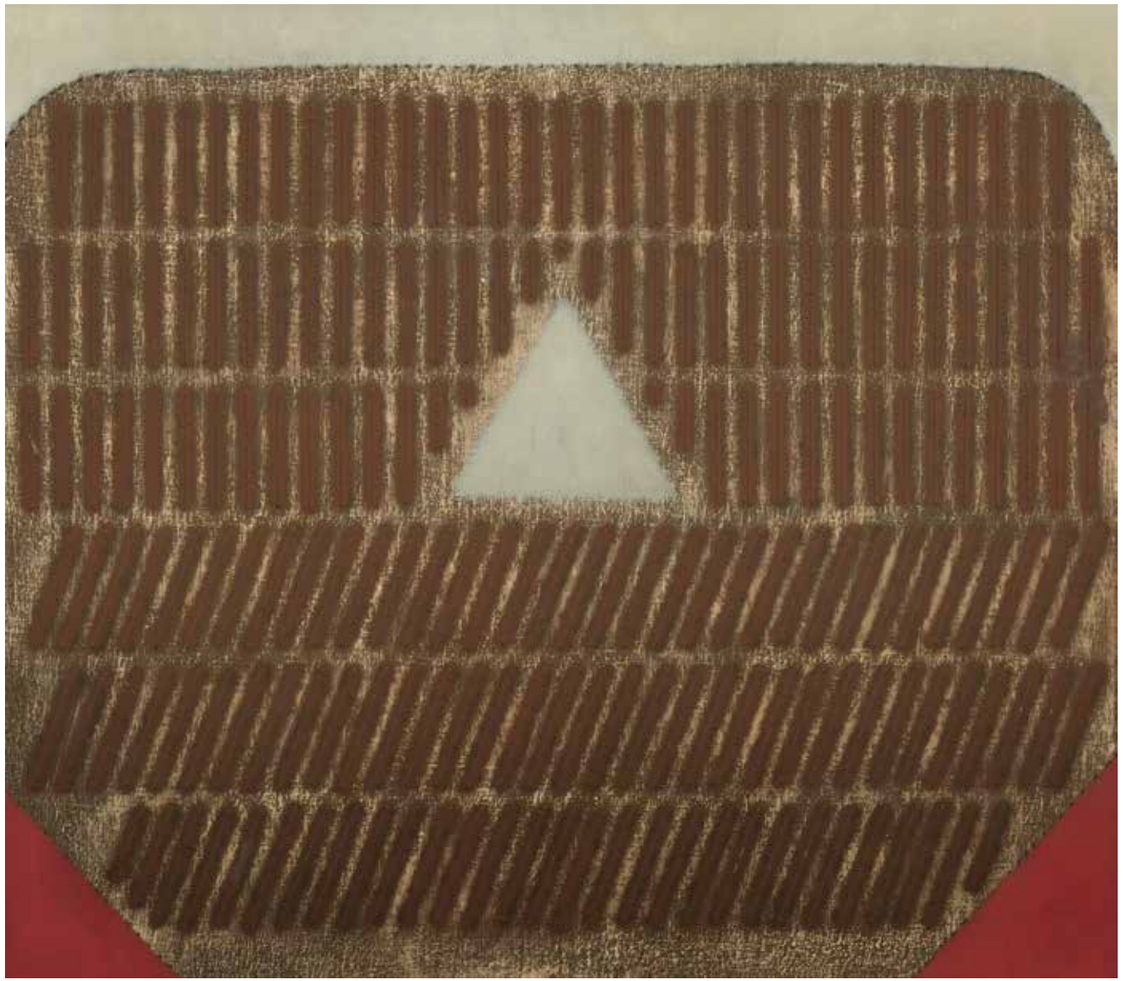

Antonio Salieri (1750–1825) – był włoskim kompozytorem, dyrygentem i nauczycielem. Był kluczową postacią w rozwoju opery końca XVIII w., a jego muzyka miała ogromny wpływ na współczesnych kompozytorów.

W 1788 r Salieri został mianowany w Wiedniu nadwornym kapelmistrzem cesarza Jozefa II. Wykształcił wielu młodych muzykow min: Beethovena, Schuberta, Liszta i wielu innych wybitnych przedstawicieli wczesnego romantyzmu.

Po śmierci Wolfganga Amadeusza Mozarta w 1791 r w wieku 35 lat pojawiły się pogłoski, że on i Salieri byli zajadłymi rywalami oraz, że Salieri otruł młodszego kompozytora. Schemat ten ożywił po latach Peter Schafer w swojej sztuce Amadeusz z 1979 r i powieliła go wersja filmowa z 1984 r.

80

Jan Szancenbach

(1928 Kraków – 1998 tamże)

Salieri, 1989 r.

olej, płótno, 84,6 × 109,5 cm,
sygn. p.d.: Szancenbach

cena wywoławcza: 40 000 zł •
estymacja: 55 000 – 60 000 zł

W latach 1949–42 studiował w krakowskiej Kunstgewerbeschule u S. Kamockiego, J. Mehoffera i A. Jurkiewicza. Naukę kontynuował po wojnie, w latach 1945–48, w ASP u W. Weissa, E. Eibischa i L. Gradowskiego. Od 1972 r. prowadził własną pracownię na Wydziale Malarstwa. W latach 1987–93 był rektorem krakowskiej ASP. Tytuł profesora otrzymał w roku 1986. W twórczości artysty dominują pejzaże, martwe natury i portrety. Jego obrazy, pełne ekspresji, niekiedy ocierające się o abstrakcyjne formy, przesycone są niezwykle żywą, czasem ostrą paletą barw. Jego obrazy znajdują się w wielu muzeach, m.in. w Moskwie i w Muzeum Uffizi we Florencji oraz w wielu muzeach w Polsce.

81

Jan Wodyński

(1903 Jasło –1988 Warszawa)

Mostek w lesie, 1969 r.

olej, płótno, 81 × 100 cm,
sygn. p.d. i l.d.: WODYŃSKI, opisany na odwrocie: Jan Wodyński/Mostek w lesie ol./81 × 100

cena wywoławcza: 8 000 zł •
estymacja: 12 000 – 15 000 zł

Urodził się w 1903 r w Jaśle – zmarł w 1988 r. Studia w krakowskiej ASP pod kierunkiem W. Weissa i F. S. Kowarskiego. Członek grupy Pryzmat/m.in.; L. Adwentowicz, K. Larisch, K. Łada-Studnicki, L. Pękalski, J. Studnicki, W. Taranczewski/działającej w latach 1930–39. Uprawiał malarstwo sztalugowe i monumentalne. Zaliczane do nurtu postimpresjonistycznego. Interesowała go przyroda. Malował pejzaże, martwe natury, portrety. Pod koniec lat 60-tych malował też abstrakcje. Prowadził działalność dydaktyczną – profesor UMK w Toruniu, PWSSP w Gdańsku, ASP w Warszawie.

82

Ryszard Zając

(1929–2016)

Żaglowiec, 1981 r.

olej, płótno, 60 × 72 cm,
sygn. i dat. l.g.: RY/ZA/81

cena wywoławcza: 9 000 zł •
estymacja: 12 000 – 15 000 zł

W latach 1948–52 studiował architekturę w Politechnice Szczecińskiej, dyplom architekta otrzymał w 1952. Wówczas przeniósł się do Warszawy i podjął dalsze studia z zakresu architektury na Politechnice Warszawskiej, ukończone po dwóch latach z tytułem magistra. Od 1960 poświecił się wyłącznie malarstwu, zostając w 1963 członkiem ZPAP. Wykształcenie miało duży wpływ na charakter uprawianej sztuki. Tematem jego prac są przede wszystkim pejzaże architektoniczne, inspirowane najczęściej konkretnym miejscem. Charakteryzują się stłoczoną zabudową uformowaną z nieregularnych brył, skomplikowaną perspektywą przestrzeni, intensywnym kolorem pnących się ku górze miast. Liczne martwe natury o kubizujących formach odznaczają się grą kształtów i barw. Farba kładziona jest szpachlą i nadaje gładkiej powierzchni płótna swoistą wibrację. Artysta wystawia w kraju i za granicą. Duże pokazy jego prac miały miejsce m.in. w Museo di Roma Palazza Braschi 1976, w Muzeum Narodowym w Szczecinie (1977), Galerii Zapiecek w Warszawie (1977, 1996, 2004).

83

Wojciech Fangor

(1922 Warszawa – 2015 tamże)

Martwa natura

olej, płótno, 60 × 75 cm,,
sygn. l.d.: W.Fangor, na odwrocie: WOJ. FANGOR mort. natura

cena wywoławcza: 240 000 zł •
estymacja: 300 000 – 350 000 zł

W l. 1940–1944 odbył prywatne studia u T. Pruszkowskiego i F. Szczęsnego Kowarskiego. W 1946 r. otrzymał dyplom w warszawskiej ASP. W czasie socrealizmu tworzył w nurcie realistycznym. Z tego okresu pochodzi sztandarowy obraz artysty Matka Koreanka, za który otrzymał II nagrodę na 2. Ogólnopolskiej Wystawie Plastyki w Warszawie. Współtworzył Polską Szkołę Plakatu. W latach 1954–62 był pedagogiem na Wydziale Grafiki warszawskiej akademii. W 1966 roku wyjechał z Polski, kolejno podróżował do Wiednia, Paryża, Berlina oraz do Stanów Zjednoczonych. Do najbardziej charakterystycznych prac artysty należą, tworzone do końca lat 60-tych, nawiązujące do op-artu przedstawienia okręgów o rozmytych, mglistych krawędziach, odznaczające się wibrującą barwą. Kompozycje optyczne, również z wykorzystaniem falistych linii, malował do połowy lat 70., by w połowie tej dekady powrócić do malarstwa figuratywnego. Malarz jest jednym z gigantów sztuki XX w. To jedyny polski artysta, który został zaproszony i uczestniczył w słynnej międzynarodowej wystawie „The responsive Eye" w Museum of Modern Art w Nowym Jorku (1965) i jedyny polski artysta, który miał indywidualną wystawę w Muzeum Guggenheima w Nowym Jorku (1970). Lata emigracji sprawiły, że jego prace trafiły do najważniejszych międzynarodowych zbiorów. Jego obrazy sprzedawane są dziś za znaczące kwoty przez największe domy aukcyjne na świecie t.j. Sotheby's i Christie's.

„Wielu kolekcjonerom Nowosielskiego spodoba się jego wizja kobiecego ciała, o „pannach nowosielskich" Jerzy Tchórzewski powie: „mało jest w malarstwie istot ludzkich tak doskonale ubranych w cielesność".

– Krystyna Czerni, *Nietoperz w świątyni. Biografia Jerzego Nowosielskiego* s. 177

Jerzy Nowosielski o udziale w wystawie Ars erotica w 1944:
„Wszystko, co ja robię w zakresie erotyki w moim malarstwie – wyzna przy tej okazji artysta – jest wojną przeciwko pornografii, walką o czystość serca. Tej wojny nie wygra kościół! – przez swoje zakazy, przykazania, ewangeliczne rady... Kościół jest tu bezsilny. (...) Nie wystarczy pornografię wykląć, zakazać. Trzeba coś dać na jej miejsce, przeciwstawić jej prawdziwe wartości w zakresie kultury erotycznej. Ja mam takie wartości do zaproponowania, i gdybym nie wziął udziału w tej wystawie, byłbym nieobecny. (...) Pornografia to największa rana świadomości moralnej naszego świata, naszej kultury Europy. I ona musi być załatwiona w tym miejscu, gdzie ta rana jest".

– Krystyna Czerni, *Nietoperz w świątyni. Biografia Jerzego Nowosielskiego* s. 179

84

Jerzy Nowosielski

(1923 Kraków – 2011 tamże)

Akt przed oknem, 1986 r.

olej, płótno, 100 × 70 cm,
sygn. na odwrocie: Jerzy Nowosielski/1986, na płótnie naklejka wystawowa z P.P. SZTUKA POLSKA Galeria Sztuki na ul. Floriańskiej w Krakowie z 1986 r

Pochodzenie:
– kolekcja prywatna, Polska

Opinie:
– atest Andrzeja Starmacha

cena wywoławcza: 250 000 zł
estymacja: 350 000 – 450 000 zł

W 1940 r. rozpoczął studia w krakowskiej Kunstgewerbeschule u S. Kamockiego. W latach 1976–1992 profesor ASP w Krakowie. Twórca kompozycji figuralnych, martwych natur, aktów, pejzaży i obrazów sakralnych, w których łączy elementy nowoczesne z wpływami sztuki bizantyjskiej. Jego styl charakteryzuje się stosowaniem płaskiego układu plam barwnych, obwiedzionych linią konturu i syntetyzacją form. Jest autorem licznych polichromii w kościołach (m. in. w kościele św. Ducha w Nowych Tychach, kościele w Wesołej koło Warszawy, cerkwi w Lourdes we Francji) oraz ikonostasów (np. w cerkwi Zaśnięcia Matki Bożej w Krakowie czy w kościele Św. Ducha w Tychach). Jego obrazy znajdują się w licznych zbiorach muzealnych w Polsce oraz w kolekcjach prywatnych (Stany Zjednoczone, Kanada, Francja, Niemcy).

W latach 50. tworzył rodzaj karnetu intymnego, na który złożyła się seria malarskich i rysunkowych kompozycji sadomasochistycznych (męski sadyzm współistnieje tu z kobiecym masochizmem). Widzimy na nich wizerunki nagich dziewczyn, niekiedy w karkołomnych skrętach ciała, skrępowanych linami („Egzekucja", 1949). Korespondują one klimatem z obrazem"Beatrix Cenci" (1950) – komentują go i dopełniają, a zarazem stanowią zapowiedź niektórych wątków podejmowanych przez artystę w dalszej, nieco tylko późniejszej twórczości – szczególnie w przedstawieniach sportsmenek („Koszykarki", 1950), głównie gimnastyczek („Gimnastyczki" – zob. liczne prace z lat 50. i 60.), często ukazywanych w zaskakujących perspektywach i pozach („Pływaczki", 1964; „Próba w cyrku", 1966), czasami z przejmującą wyrazistością („Śmierć woltyżerki", 1963). Zdaniem idących tropem sugestii samego artysty krytyków, „kultywacją kobiecego ciała, mistyką jego nagości, sakralizacją samej kobiecości, Nowosielski wprowadza nas w duchowy wymiar. A wtedy widzimy już kobietę świętą, Eklezję i zbawczą Boginię..." (Andrzej Szczepaniak).

Sam malarz pisał:

(...) pełna synteza spraw duchowych z rzeczywistością empiryczną dokonuje się właśnie w postaci kobiety (...). Jeżeli malarza interesuje problem cielesności, jakiś sposób łączenia spraw duchowych ze światem bytów fizycznych, to zupełnie naturalne jest, że zaczyna się interesować wyglądem kobiety.

85

Józef Szajna

(1922 Rzeszów – 2008 Warszawa)

Collage – Dramat IV

olej-kolaż, technika własna, płótno,
102 × 102 cm

Wystawiany:
1969 Reminiscencje, environment, wystawa, Kraków, Warszawa; 1971 Wystawa scenografii, Międzynarodowe Quadriennale w Pradze (złoty medal); 1972 IV Festiwal Sztuki w Warszawie (pierwsza nagroda, złoty medal); 1974 Monachium (srebrny medal); 1985 Budapeszt, Bruksela, Bochum; 1986 Kraków; 1987 Galeria Zachęta w Warszawie, Paryż; 1990 Paryż; 1991–92 Warszawa, Poznań, Gdańsk, Gdynia; 1993 Centrum Scenografii Polskiej w Katowicach; 1995 Oświęcim, Düsseldorf, Bochum, Warszawa; 1996 Opole, Muzeum Weimar Buchenwald, Kalisz, Warszawa, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku; 1998 Zamek Książąt Pomorskich w Szczecinie, Muzeum Narodowe we Wrocławiu; 1999 Instytut Kultury Polskiej w Budapeszcie, 2000 Instytut Kultury Polskiej w Rzymie; 2001 TEART, Sankt Petersburg, Muzeum Narodowe w Warszawie (wraz z happeningiem Drabina do nieba), 2002 TEART, Pałac Sztuki w Krakowie, Związek Polskich Artystów Plastyków w Warszawie; 2005 Czy ktoś to słyszy?, Weimar Buchenwald; 2007 Czy ktoś to słyszy?, Berlin, Józef Szajna, Budapeszt, Bukareszt; 2008 Świat Józefa Szajny, Kartuzy; 2009 TEART, Józef Szajna, Festiwal „Zdarzenia" w Tczewie; 2014 Galeria Katarzyny Napiórkowskiej w Warszawie 2015- 2016; 2016 Sopocki Dom Aukcyjny w Sopocie, 2016–2017 Kanon i remix przestrzeni polskiego teatru XX i XXI w. Józef Szajna, Centrum Scenografii Polskiej Oddział Muzeum Śląskiego w Katowicach.

Pochodzenie: kolekcja rodziny artysty

cena wywoławcza: 40 000 zł
estymacja: 50 000 – 60 000 zł

Do charakterystycznych cech sztuki Szajny – jak wiadomo – należy, że jest ona zawsze naznaczona czynnikiem destrukcji. Destruktami są postacie z wczesnych jego obrazów – tułowia wstanie rozpadu. Destruktami są jego rzeźby-assemblages – kukły oślepłe, okaleczone, bez nóg, rąk albo połowy twarzy. Destruktami są także przedmioty, czy to samodzielne czy też stanowiące części assemblages, lub zastosowane do instalacji i na scenie: stare taczki, znoszone buty i podarte szmaty, spękane maski, szczerbate sztuczne szczęki czy rdzą przeżarte elementy metalowe. Nie chodzi mi wcale o aplauz, a po prostu o reakcję – mówi artysta. I znowu: rzecz idzie nie o to, co ma się podobać, ale to, czego nie da się zapomnieć.

Bożena Kowalska, cytat za: Józef Szajna i jego świat, [red:]
Bożena Kowalska, Warszawa 2000, s. 36

Malarz, scenograf, reżyser, teoretyk teatru, twórca autorskich, nowatorskich przedstawień, profesor Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. To o nim, w roku 1989 podczas Biennale Sztuki w brazylijskim Sao Paulo, krytycy mówili, że jest jednym z pięciu największych artystów XX wieku. Uczestnik walki antyfaszystowskiej, aresztowany był więźniem w obozach koncentracyjnych w Auschwitz i Buchenwaldzie. Członek antynazistowskiego Ruchu Oporu 1939–1945 (ZWZ AK). W 1952 r. uzyskał dyplom w zakresie grafiki, a rok później również w zakresie scenografii w krakowskiej ASP. Po studiach, w latach 1954–1963 pracował jako pedagog w macierzystej uczelni. Od roku 1972 był profesorem w ASP w Warszawie, gdzie między innymi kierował studium scenografii. Jednocześnie był aktywny na innych polach: w latach 1955–63 był scenografem, a następnie, do roku 1966, również dyrektorem, kierownikiem artystycznym i reżyserem Teatru Ludowego w Nowej Hucie. Józef Szajna już w Teatrze Ludowym w Nowej Hucie łączył galerię z teatrem, awangardowe działania plastyczne, wystawy i akcje artystyczne w jednym miejscu. Współpracował także ze Starym Teatrem w Krakowie, Teatrem Śląskim w Katowicach, wrocławskim Teatrem Współczesnym czy warszawskim Teatrem Polskim. W roku 1971 stworzył autorski Teatr-Galerię w warszawskim Centrum Sztuki Studio. Szajna reprezentował Polskę między innymi na Biennale w Wenecji (1970 i 1990) oraz Biennale w São Paulo (1979 i 1989). Światowy sukces odniósł jako twórca teatralny. Był członkiem licznych stowarzyszeń artystycznych, a za swoje osiągnięcia był wielokrotnie nagradzany i honorowany w kraju i za granicą.

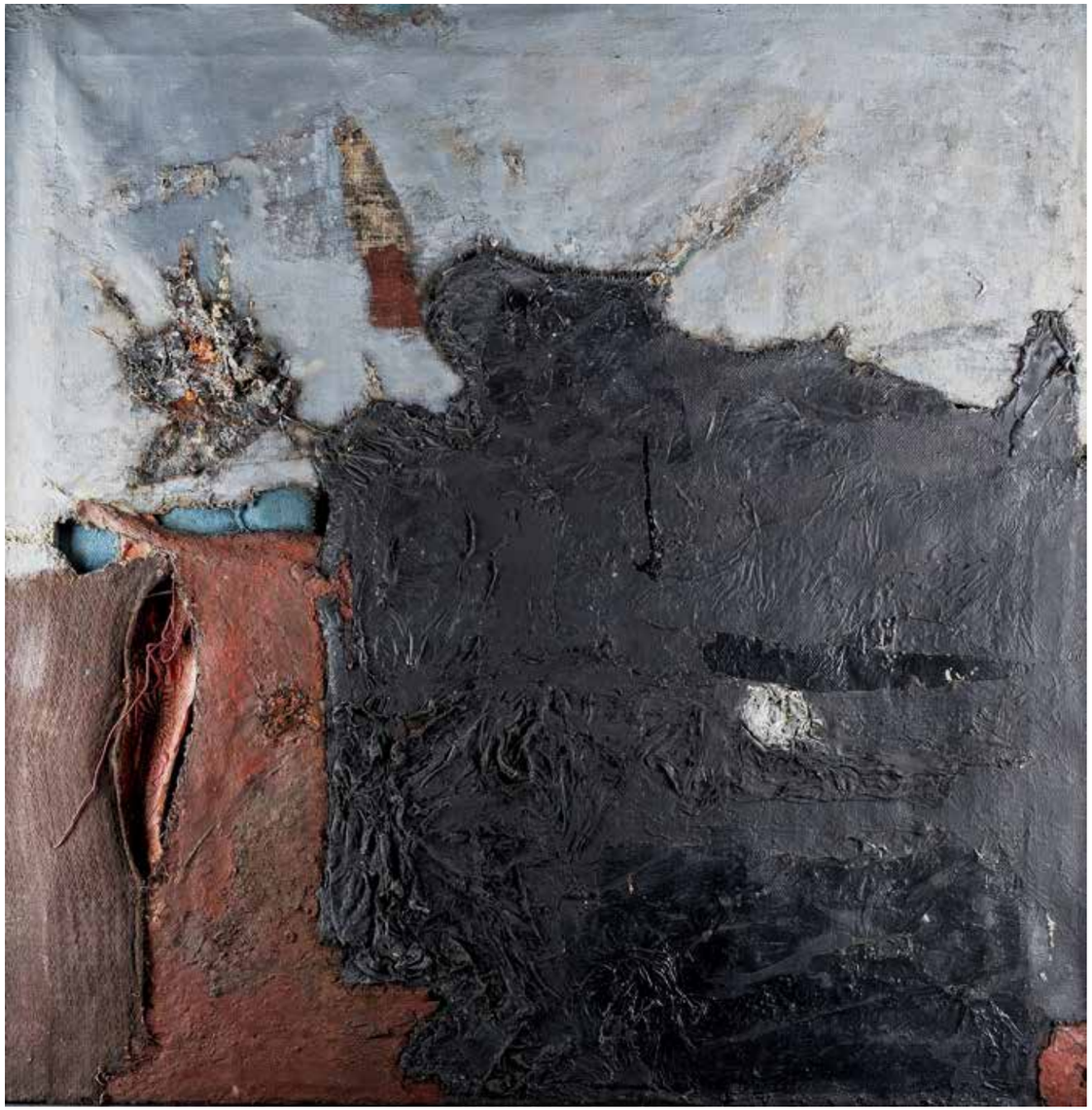

Odniesienie się do rzeczywistości pozwala mi natomiast na pewną kontrolę – odróżnianie kłamstwa od prawdy. Przy czym moje odniesienie się do rzeczywistości nie ma natury czysto wzrokowej… [Jest] bardziej intelektualne, a jednocześnie uczuciowe. Muszę być wierny własnym uczuciom. Wobec natury, wobec pewnych materialnych zjawisk, przeżywam uniesienia. I obraz musi być odbiciem tej paralelności: równocześnie doznawania rzeczywistości i oderwania się od niej. Musi być także obrazem tego uniesienia, które w rezultacie staje się głównym tematem obrazu.

Jacek Sempoliński w rozmowie ze Zbigniewem Taranienko,
Różnica ontologiczna, Sztuka, s. 17

86

Jacek Sempoliński

(1927–2012)

Męćmierz Wisła, 1989 r.

olej, płótno, sygnowany, datowany
i opisany na odwrocie: Sempoliński/89/
Męćmierz/Wisła

cena wywoławcza: 15 000 zł
estymacja: 18 000 – 22 000 zł

W czasie wojny uczył się w Warszawie malarstwa w konspiracyjnej szkole im. K. Krzyżanowskiego. W 1951 skończył warszawską ASP, dyplom otrzymał w 1956. Był profesorem na Wydziale Wzornictwa Przemysłowego warszawskiej Akademii. Był również eseistą, krytykiem sztuki, scenografem. Był współautorem polichromii na kamieniczkach Rynku Starego Miasta w Warszawie. Laureat jednej z głównych nagród Podczas legendarnej wystawy w Arsenale (1955). W 1977 otrzymał Nagrodę im. J. Cybisa. Prace w kolekcjach muzealnych, m.in.: Muzeum Narodowe w Warszawie, Kielcach, ASP w Warszawie. Monograficzną wystawę artysty zaprezentowała warszawska Zachęta w 2002 r. Od lat 60. łączył motywy zaczerpnięte ze studiów pejzażu i architektury z rozwiązaniami kolorystycznymi i fakturowymi bliskimi abstrakcji aluzyjnej (cykle Łysica, Wiązy w Mąchocicach). W latach 70. skupiał uwagę na wyabstrahowanych problemach koloru, światła, przestrzeni malarskiej, faktury, dla których wszakże natura nadal pozostaje czytelnym punktem wyjścia (cykle Światło i mrok, Łąka – zachód słońca, Studium przestrzeni).

87

Lech Kunka

(1920 Pabianice – 1978 Łódź)

Kompozycja reliefowa

olej, płyta, 125 × 62 cm
w świetle oprawy, sygn. p.d.: L. Kunka

cena wywoławcza: 14 000 zł •
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

Malarz, rysownik, scenograf. Absolwent PWSSP w Łodzi. Dyplom obronił w 1951 roku w pracowni Wł. Strzemińskiego. W latach 1948–1949 kształcił się także w pracowni F. Legera we Francji. Między 1951 a 1978 wykładał na macierzystej uczelni, a od 1963 roku był prorektorem i dziekanem PWSSP. Członek grupy St-53 oraz uczestnik Ogólnopolskiej Wystawy Młodej Plastyki „Przeciw wojnie, przeciw faszyzmowi w warszawskim Arsenale (1955) oraz II Wystawy Sztuki Nowoczesnej w Warszawie (1957). Jego prace nawiązują do „Powidoków" tworzonych przez Wł. Strzemińskiego oraz dekoracyjnej sztuki Matisse'a i Legera. Malował głownie abstrakcje geometryczne, z czasem ewoluujące w kierunku sztuki strukturalnej – bazującej na różnorodnych materiałach i technikach.

„Jego płótna aktualne, (…)…” są symetryczne, przy czym oś symetrii przebiega pionowo, środkiem kompozycji. Autor zdaje się preferować gamę żółto-oranżowych, słonecznych kolorów. Kolejnymi, pionowymi pasami nasycenie barwy jest regularnie stopniowane od środka ku bocznym krawędziom obrazu ulegając spotęgowaniu, albo odwrotnie – od bladych pasów przy krawędziach nabierając intensywności ku jego środkowi.(…) Te obrazy z ostatniego okresu, wyrażają równowagę, umiar i harmonię. Wszystkie, ale zwłaszcza częste słoneczno-żółte obrazy Andrzeja Gieragi, nie tylko cieszą oczy, ale niosą myślom wypoczynek, uspokojenie i satysfakcję i co dziś coraz rzadsze, darzą radością i optymizmem.”

Bożena Kowalska, Andrzej Gieraga, Malarstwo i grafika,
katalog wystawy „Galeria na piętrze”, 2010 r.

88

Andrzej Gieraga

(ur. 1934 Śliwniki pod Kaliszem)

Relief diagonalny, 2019 r.

akryl, tektura, płyta, 80 × 80 cm,
sygn., opisany i datowany na
odwrocie: ANDRZEJ GIERAGA/RELIEF
DIAGONALNY/AKRYL, TEKTURA,
PŁYTA/80X80/2019

cena wywoławcza: 13 000 zł
estymacja: 18 000 – 22 000 zł

Malarz, grafik, rysownik, pedagog, animator kultury, urodzony w Śliwnikach. W latach 1965–1970 studiował na Wydziale Tkaniny i Ubioru Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Łodzi. W roku 1971 obronił dyplom z wyróżnieniem w Pracowni malarstwa prof. Romana Modzelewskiego oraz z zakresu projektowania u doc. Antoniego Starczewskiego (Pracownia projektowania dywanu i gobelinu) i doc. Anieli Bogusławskiej (Pracownia projektowania tkaniny dekoracyjnej). Tuż po dyplomie został zatrudniony na macierzystej uczelni na stanowisku asystenta w Pracowni projektowania dzianiny. Na uczelni zajmował po drodze różne stanowiska, m.in. w 1983 objął III Pracownię Malarstwa i rysunku w Katedrze Kształcenia Ogólnoplastycznego na Wydziale Wzornictwa Przemysłowego, którą kierował aż do chwili przejścia na emeryturę do 2005 r. W latach 1994–2014 współpracował z Politechniką Radomską (obecnie Uniwersytet Technologiczno-Humanistyczny) na stanowisku profesora zwyczajnego w Katedrze Sztuki, później Wydziale Sztuki, pełniąc od 2008 roku funkcję kierownika Katedry Malarstwa i Rysunku. Od 2014 roku do chwili obecnej jest pedagogiem Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi na Wydziale Artystycznym. Artysta mieszka i tworzy w Łodzi. Nie sposób wymienić wszystkich wystaw indywidualnych oraz zbiorowych, w których brał udział Profesor Gieraga. Pierwsza wystawa, debiut artysty miał miejsce w Łodzi w Galerii 77 w roku 1970. Prace artysty można oglądać również w wielu muzeach w kraju i zagranicą. W roku 2016 Muzeum Miasta Łodzi zorganizowało artyście wystawę retrospektywną, pt. Progresje, na której zostały zaprezentowane obrazy i grafiki z lat 1972–2016.

89

Bolesław Utkin

(1913–1993)

Kompozycja reliefowa

olej, płyta, 120 × 85 cm
w świetle oprawy, sygn. śr.d.: B.UTKIN

cena wywoławcza: 28 000 zł •
estymacja: 35 000 – 40 000 zł

Bolesław Utkin związany był z Łodzią od 1914 r. Edukację artystyczną rozpoczął w Szkole Dokształcania Zawodowego nr 10, gdzie poznał Władysława Strzemińskiego i kontynuował ją w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi pod kierunkiem właśnie Strzemińskiego (dyplom zdobył w 1950 roku Wydziale Architektury Wnętrz kierowanym przez Ludwika Tyrowicza i Władysława Strzemińskiego). Bliskie kontakty z artystą zaowocowały, trwającą do roku 1950, współpracą z Katarzyną Kobro i Strzemińskim przy realizacji i ekspozycji ich prac, a także projektach różnorodnych form graficznych z zakresu informacji wizualnej. Współpracował przy realizacji sali neoplastycznej według projektu Strzemińskiego w Muzeum Sztuki w Łodzi, później przy jej renowacji w latach 60., a także przy rekonstrukcji rzeźb Katarzyny Kobro w latach 70. XX wieku. Zaprojektował też salę II neoplastyczną. Jego twórczość cechują rygor, zgeometryzowane formy, czyste barwy. Sięgał do tradycji konstruktywistycznej wypracowanej przez Malewicza, Rodczenkę, Tatlina. Malował cykle obrazów: w latach 1930–1949 były to pejzaże, później kompozycje geometryczne, a także cykle zatytułowane Kości, Morze, Miasto. W twórczości własnej odwoływał się do tradycji konstruktywistycznej. Pracował jako nauczyciel rysunku, od roku 1955 projektował wnętrza przemysłowe. W 1948 roku uczestniczył w wystawie Klubu Młodych Artystów i Naukowców w Warszawie. Indywidualne wystawy twórczości artysty odbyły się w Warszawie (Galeria Zachęta, 1978) oraz w Łodzi (BWA, 1983). Jego obrazy w znajdują się w kolekcji Muzeum Sztuki w Łodzi.

90

Ludwik Maciąg

(1920 Kraków – 2007)

Konie

olej, płótno, 70 × 100 cm,
sygn. l.d.: Maciąg

cena wywoławcza: 10 000 zł •
estymacja: 12 000 – 15 000 zł

Studiował malarstwo w krakowskiej a później warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. Dyplom uzyskał w 1951. Był wykładowcą, a później (1969–1972) dziekanem wydziału malarstwa warszawskiej ASP. Ulubionymi motywami artysty były pejzaże, konie i batalistyka. Ukochane konie profesora uczestniczą w batalistycznych scenach historycznych („Somosierra", „Husaria Polska", „Szarża") oraz rodzajowych: polowania, sanny, wyścigi, czy prace polowe. Artystyczna fascynacja ma swe źródło w dzieciństwie i młodości, które Ludwik Maciąg spędził w garnizonie 9 Pułku Artylerii Lekkiej w Białej Podlaskiej (jego ojciec był tam oficerem) oraz w partyzanckim zwiadzie konnym AK. Artysta uczestniczył w wielu wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i zagranica, m.in.: w Wielkiej Brytanii, Niemczech, Holandii, Danii, Hiszpanii, Kanadzie i USA. Autor wielu znanych ilustracji książkowych, plakatów, projektów znaczków pocztowych, gobelinów.

91

Edward Dwurnik

(ur. 1943 Radzymin – 2018 Warszawa)

Żółte tulipany nr: XXIII

akryl, płótno, 56 × 45,5cm sygn.
i dat. p.d.: 2018 E. DWURNIK oraz na
odwrocie: 2018 |E. DWURNIK |„ŻÓŁTE
TULIPANY" |NR: XXIII – 1642 – 7595

cena wywoławcza: 25 000 zł •
estymacja: 30 000 – 35 000 zł

Studiował w warszawskiej ASP w latach 1963–70. W czasie studiów, począwszy od 1965 roku rozpoczął cykl Podróże autostopem, w którym portretował miasta i miasteczka z perspektywy „ptasiego lotu", w polu zainteresowania artysty, poza architekturą, znalazło się życie i obyczaje mieszkańców. W latach 1972–78 powstaje cykl Sportowcy, w którym przedstawia ludzi marginesu, cwaniaków, palaczy najtańszych wówczas papierosów marki „Sport". Obrazy z cyklu Warszawa (1981 r), proroczo antycypowały wprowadzenie stanu wojennego w Polsce. W cyklu Droga na Wschód (1989–1991) upamiętnił ofiary stalinowskiego komunizmu, w cyklu Od Grudnia do Czerwca (1990–1994) oddał pamięć ofiarom stanu wojennego w Polsce. W cyklu Niech żyje wojna! powstałym pod wrażeniem wojen na Kaukazie i Bałkanach artysta śle przesłanie – ostrzeżenie. Autor ponad 3 tysięcy obrazów towarzyszących naszemu życiu od kilkudziesięciu lat, stanowiących swoistą, niepowtarzalną, artystycznie ujętą kronikę życia, obyczaju, materialnego i duchowego zapisu naszej kultury.

„Piękna kobieta uwikłana w nieskazitelny pejzaż z surrealistyczną metaforą to Twoje logo.(…) To kobieta-symbol. W jej twarzy przewijają się rysy znajomych, a także mojej córki. To jest na pewno postać z mitów greckich, symbol boginii. (…) przyznaję, że malowanie obrazu to jest mój romans z kobietami”.

Marzena Mróz w rozmowie z Rafałem Olbińskim, 14.04.2017 r.

92

Rafał Olbiński

(ur. 1947 Kielce)

Viola in red, 2016 r.

akryl, płótno, 132 × 96 cm,
sygn. p.b.: Olbiński

cena wywoławcza: 70 000 zł •
estymacja: 80 000 – 120 000 zł

W 1969 roku ukończył studia na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. W roku 1981 wyemigrował do Stanów Zjednoczonych. Szybko zaistniał w tamtejszym środowisku i dał się poznać jako znakomity ilustrator i malarz. Od 1985 roku jest wykładowcą School of Visual Arts w Nowym Jorku. Zajmuje się również ilustracją, malarstwem, projektowaniem plakatów oraz scenografią. Zdobył ogromne uznanie na całym świecie a jego plakaty i ilustracje ukazują się regularnie na łamach takich czasopism jak Newsweek, Time, Business Week, New York Times, New Yorker. Jest twórcą bardzo pracowitym z ogromnym dorobkiem. Na swoim koncie ma już liczne plakaty dla amerykańskich oper (New York City Opera, Utah Opera, Pacific Opera San Francisco, Philadelphia Opera), scenografię operową do przedstawienia Don Giovanniego w Filadelfii. Jego prace prezentowane były na wielu wystawach w Stanach Zjednoczonych, Japonii, Francji, Niemczech i w Polsce.

„Dla mnie w malarstwie bardziej istotna jest forma niż treść, dlatego też tworząc skupiam się szczególnie na tej pierwszej warstwie.(…). Cała strefa znaczeniowa jest dla mnie niewiele mniej tajemnicza niż dla odbiorcy mojego dzieła i uważam, ze jest to lepsze od gdy obraz od A do Z jest do bólu ‘wyliczony’.”

M. Novak-Zempliński

93

Maksymilian Novák-Zempliński

(ur. 1974)

Incarnatio series, 2014 r.

olej, płyta, 80 × 100 cm

cena wywoławcza: 45 000 zł •
estymacja: 65 000 – 75 000 zł

Studiował na Wydziale Malarstwa Europejskiej Akademii Sztuk w Warszawie. Dyplom z wyróżnieniem uzyskał w 1999 r. w pracowniach prof. A. Fałata i prof. A. Sadowskiego. Zajmuje się malarstwem sztalugowym w technice olejnej i akrylowej, malarstwem iluzjonistycznym i sporadycznie rzeźbą. Tworzy głównie w nurcie surrealizmu, a inspiracji dla jego prac (często onirycznych pejzaży) można szukać wśród malarstwa Salvadora Dali, Giorgio de Chirico, Rene Magritte`a, Maxa Ernsta czy Zdzisława Beksińskiego. Jego prace znajdują się w wielu kolekcjach w kraju i za granicą.

Andrzej Dudziński w swojej pracowni w Warszawie, czerwiec 2020 r., fot. Iwona Kozicka

94

Andrzej Dudziński

(ur. 1945 Sopot)

Oblubieńcy wg Goyi, 2019 r.

akryl, plótno, 100 × 80 cm,
sygn. l.d.: Dudu oraz na odwrocie:
Andrzej Dudziński/Dudi/Oblubieńcy
wg Goyi/2019

cena wywoławcza: 12 000 zł
estymacja: 15 000 – 20 000 zł

Studiował na Wydziale Architektury Wnętrz i Grafiki PWSSP w Gdańsku oraz na Wydziale Grafiki warszawskiej ASP w pracowni plakatu Henryka Tomaszewskiego. Jest grafikiem, malarzem, autorem plakatów, rysunków satyrycznych. Jeszcze jako student publikował rysunki w „Szpilkach", warszawskiej „Kulturze" i innych czasopismach. Rysuje piórkiem, pastelami, robi kolaże, fotografuje, projektuje znaczki i karty telefoniczne. Autor ptaka „Dudi", którego komentarze polskiej rzeczywistości realnego socjalizmu obok rysunków A. Mleczki stanowiły ostrą satyrę ówczesnych stosunków /satyrykom wolno było więcej powiedzieć niż pozostałym twórcom/. Tworzy też scenografie teatralne. W latach 1970–72 przebywał w Londynie, gdzie współpracował z offowymi pismami „OZ", „Ink", „Frendz" Od 1977 r mieszkał i pracował w USA. Pracował dla takich pism jak: „The New York Times", „Newsweek", „Time" czy „Vanity Fair". Obecnie można spotkać artystę również w jego warszawskiej pracowni.

Prezentowana na aukcji praca stanowi formę dialogu artysty ze sztuką awangardową I połowy XX wieku. W subtelny sposób zaburza układ pionów i poziomów, wprowadzając linie krzywe.

95

Włodzimierz Pawlak

(ur. 1957 Korytów)

Martwa natura III, 2010 r.

olej, płótno, 100 × 120 cm,
sygn. i opisany na odwrocie: WŁODZIMIERZ PAWLAK/MARTWA NATURA III, 100 X 120/2010

cena wywoławcza: 32 000 zł •
estymacja: 45 000 – 50 000 zł

Studiował w pracowni Rajmunda Ziemskiego na warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. Jeszcze jako student w 1982 r. został członkiem Gruppy. Wspólnie z Gruppą uczestniczył w ruchu artystycznym lat 80. XX wieku. W tym okresie komentował sytuację stanu wojennego, sięgając po sugestywną, prostą w odbiorze metaforykę. Od 1986 r. jest pedagogiem na macierzystej uczelni na Wydziale Wzornictwa Przemysłowego. W 1990 roku zdobył Grand Prix na festiwalu Malarstwa w Cagnes-sur-Mer. Począwszy od roku 1989 tworzy jednorodne formalnie i niefiguratywne „Dzienniki". Od wielu lat artysta chętnie sięga po tematy aktualne, komentując wydarzenia polityczne i włączając się w dyskurs o sztuce narodowej oraz nowoczesnym patriotyzmie. Prowadzi również nieustanny dialog z klasykami nowoczesności, wprowadzając liczne odniesienia do prac Kazimierza Malewicza czy Władysława Strzemińskiego. Dogłębnej analizie twórczości Malewicza poświęcił między innymi kompozycje z cyklu „Przestrzeń logiczna obrazu".

Maluję to, czego mi brak i sądzę, ze jeśli mnie brak właśnie harmonii, uczucia spokoju czy ciszy i syntezy, to być może i innym jest to potrzebne. Wierzę w posłannictwo Sztuki, która swym 'głosem milczenia' powinna pobudzać w ludziach wiarę w istotę ludzką i otaczające ją tajemnice. (…) Odczuwam ciągle potrzebę, by w pracach moich, w obrazach, które maluję, wyczuwalne było to, czego nie ma i czego nie bałbym się nazwać 'tajemnicą' i dać znać innym ludziom o jej istnieniu.

Jerzy Mierzejewski, cyt. za: Irena Jakimowicz, Jerzy Mierzejewski, Warszawa 1996 r., str. 85

96

Jerzy Mierzejewski

(1917 Kraków – 2012 Warszawa)

Pejzaż z drzewem, 2003 r.

olej, płótno, 120 × 150 cm, na odwrocie nalepka z Muzeum Narodowego w Warszawie oraz naklejka autorska: Jerzy Mierzejewski/Pejzaż z drzewem/ olej/120 × 150/2003/nr.570

cena wywoławcza: 50 000 zł
estymacja: 60 000 – 70 000 zł

Urodził się w rodzinie o artystycznych tradycjach. Podjął studia na warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych w 1937 r., ale dyplom uzyskał formalnie dopiero w 1956 r. W akademii uczęszczał do pracowni Mieczysława Kotarbińskiego. Fascynowały go miejsca wspólne plastyki i filmu, czemu dawał wyraz w licznych tekstach krytycznych poświęconych tej problematyce. Wydawało się, że zdominuje ona jego pracę artystyczną, tym bardziej, że w roku 1950 rozpoczął pracę w łódzkiej PWST. Z „filmówką" związał się na długo. Był cenionym pedagogiem; wykładał rysunek i zagadnienia plastyki w filmie, pełnił funkcje dziekana wydziału operatorskiego i wydziału reżyserii, a w latach 1974–1975 był prorektorem szkoły. Wykładał też na uczelni filmowej w Brukseli. Malarskie fascynacje artysty obejmowały m.in. twórczość Fra Angelico, Ingres'a, Cézanne'a, a z Polaków – Mieczysława Janikowskiego. Mierzejewski uczył się od nich skupienia na motywie, powściągliwości, prostoty, która – jak przyznawał – urzekała go. Znajdował także upodobanie w tym, co monumentalne. Intrygowały go sposoby konstruowania obrazu przy pomocy niezbędnych tylko elementów, dążenie do zwięzłości. Prace Jerzego Mierzejewskiego znajdują się w muzeach w Łodzi, Warszawie oraz Amsterdamie, a także w kolekcjach prywatnych w Polsce i zagranicą, najwięcej w Holandii i USA.

W serii obrazów wykonanych pod koniec lat 60. oraz na początku 70. temperą na papierze połączył młodzieńcze poszukiwania malarskie z doświadczeniami plakacisty tworząc abstrakcyjne, zgeometryzowane kompozycje. Nadał im dynamiczny układ i zróżnicowaną fakturę uzyskaną poprzez zmienny rytm równoległych linii. Akcentował relacje pomiędzy pierwszoplanowymi figurami i tłem, uwypuklał grę pomiędzy meandrycznie biegnącą linią i konfiguracją plam barwnych. W figuratywnych obrazach Gronowskiego częstym motywem był akt kobiecy, zgeometryzowany, o manierycznie wydłużonych proporcjach i miękkim modelunku lub całkowicie spłaszczony i schematyczny.

97

Tadeusz Gronowski

(1894 Warszawa – 1990 tamże)

Venus dwubarwna, lata 70. XX w.

tempera, brystol, 145x45 cm
w świetle passe-partout

cena wywoławcza: 25 000 zł •
estymacja: 35 000 – 45 000 zł

Artysta wszechstronny, malarz, grafik, ilustrator, wybitny plakacista, z wykształcenia architekt (Politechnika Warszawska 1917–25). Studiował również w paryskiej École Supérieure des Beaux Arts (1926–27). W Paryżu nawiązał kontakty między innymi z Mojżeszem Kislingiem i Romanem Kramsztykiem. Uczestniczył w wielu wystawach krajowych i zagranicznych, zdobywając m.in. Grand Prix na Międzynarodowej Wystawie Sztuki Dekoracyjnej w Paryżu w 1925 roku.

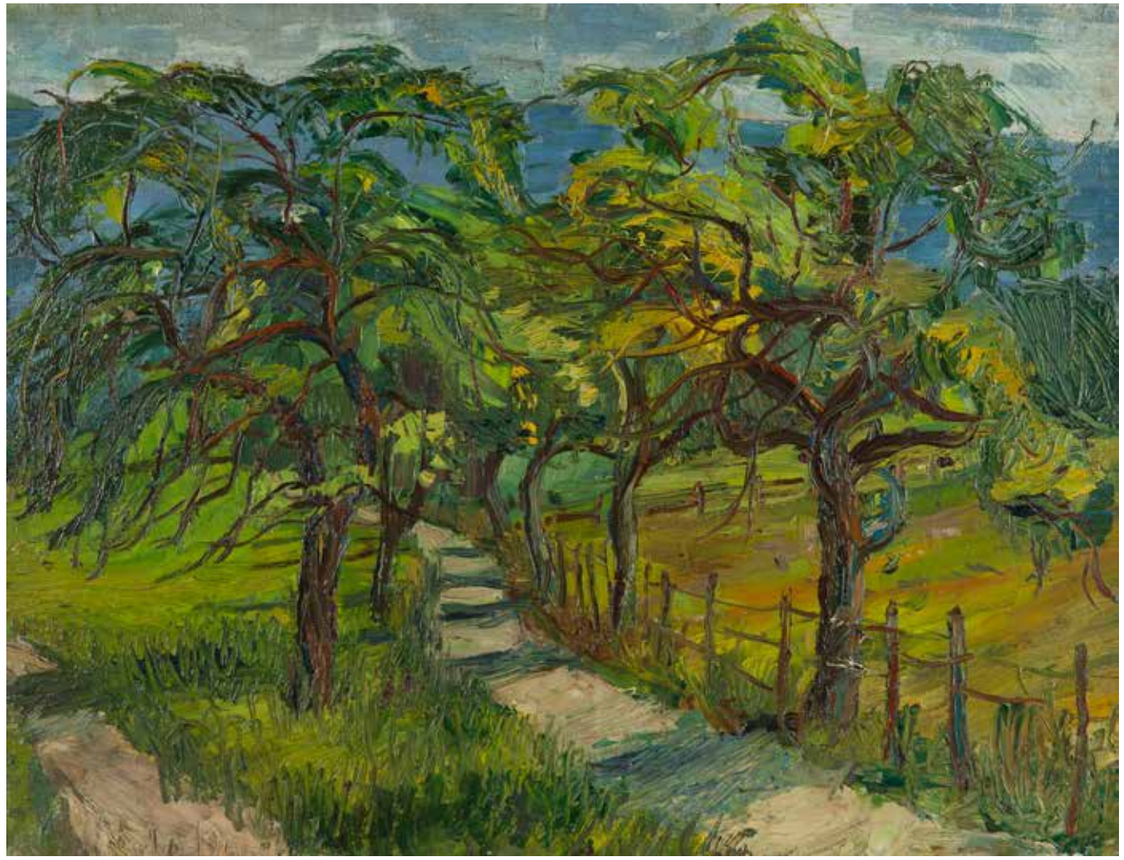

98

Edward Dwurnik

(ur. 1943 Radzymin – 2018 Warszawa)

Międzylesie

olej, płótno, 64 × 84 cm,
sygn. i dat. l.g.: EDWARD DWURNIK 1969

cena wywoławcza: 35 000 zł •
estymacja: 45 000 – 50 000 zł

Studiował w warszawskiej ASP w latach 1963–70. W czasie studiów, począwszy od 1965 roku rozpoczął cykl Podróże autostopem, w którym portretował miasta i miasteczka z perspektywy „ptasiego lotu", w polu zainteresowania artysty, poza architekturą, znalazło się życie i obyczaje mieszkańców. W latach 1972–78 powstaje cykl Sportowcy, w którym przedstawia ludzi marginesu, cwaniaków, palaczy najtańszych wówczas papierosów marki „Sport". Obrazy z cyklu Warszawa (1981 r), proroczo antycypowały wprowadzenie stanu wojennego w Polsce. W cyklu Droga na Wschód (1989–1991) upamiętnił ofiary stalinowskiego komunizmu, w cyklu Od Grudnia do Czerwca (1990–1994) oddał pamięć ofiarom stanu wojennego w Polsce. W cyklu Niech żyje wojna! powstałym pod wrażeniem wojen na Kaukazie i Bałkanach artysta śle przesłanie – ostrzeżenie. Autor ponad 3 tysięcy obrazów towarzyszących naszemu życiu od kilkudziesięciu lat, stanowiących swoistą, niepowtarzalną, artystycznie ujętą kronikę życia, obyczaju, materialnego i duchowego zapisu naszej kultury.

99

Włodzimierz Terlikowski

(1873 wieś pod Warszawą – 1951 Paryż)

Les Martigues, ok. 1920 r.

olej, płótno, 66 × 92 cm,
sygn. p.d.: Terlikowski

cena wywoławcza: 25 000 zł •
estymacja: 35 000 – 45 000 zł

Studiował w akademii monachijskiej oraz w Paryżu u J.P.Laurensa. Od 1911 r. na stałe zamieszkał w Paryżu. Debiutował w r. 1900 wystawą indywidualną w galerii Bernheim-Jeune. W r. 1912 brał udział w Salonie Jesiennym. Wielokrotnie prezentował swoje prace, przede wszystkim w Galerie La Boîtie (1920 r.), Jean Charpentier (1927 r.) i Galerie Barreiro (1931 r.). Malował pejzaże, martwe natury oraz portrety. Bliski w swej twórczości fowizmowi, stosował kontrastowe zestawienia fakturalne kładzionych farb.

Poruszam się w obrębie tradycyjnego dla polskiej sztuki realizmu. Widzę w swojej twórczości, tak jak i w całej naszej [polskiej] sztuce, pewne polskie posłannictwo. Jestem nosicielem polskich kompleksów: zawsze zachwycaliśmy się Wschodem i Zachodem. Z jednej strony istnieją w moim malarstwie nieustannie obecne w naszej tradycji wpływy zachodnie, z drugiej – potykam się o zaściankowość, a więc idealnym przed-stawicielem sztuki polskiej jestem właśnie ja. Mam tę świadomość, nie dam sobie jej wydrzeć, nie pozwolę dać się zepchnąć na boczny tor.

Edward Dwurnik w rozmowie z Elżbietą Dzikowską, cytat za E. Dzikowska,
Polscy artyści w sztuce świata, Warszawa 2005, s.65

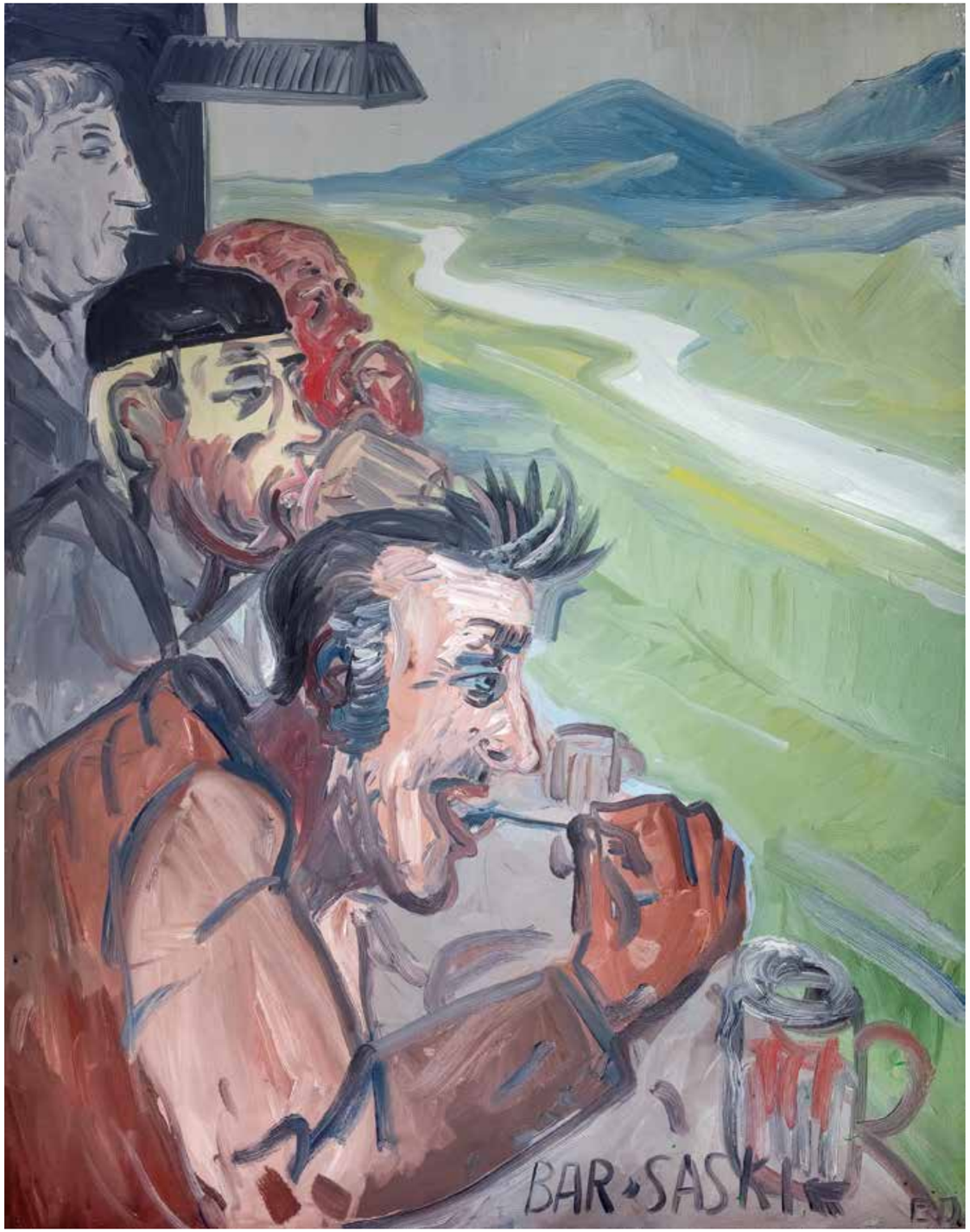

100

Edward Dwurnik

(ur. 1943 Radzymin – 2018 Warszawa)

Bar Saski, 1990 r.

olej, płótno, 146 × 114,5 cm,
sygn. p.d.: BAR >SASKI< E.D. oraz na odwrocie: 1990 |E. DWURNIK |BAR „SASKI" II |NR: XV – 239. |1550; I.g.: 1550; na górnej i dolnej krawędzi płótna powtórzony dwukrotnie tytuł: BAR SASKI

cena wywoławcza: 36 000 zł •
estymacja: 45 000 – 55 000 zł

Studiował w warszawskiej ASP w latach 1963–70. W czasie studiów, począwszy od 1965 roku rozpoczął cykl Podróże autostopem, w którym portretował miasta i miasteczka z perspektywy „ptasiego lotu", w polu zainteresowania artysty, poza architekturą, znalazło się życie i obyczaje mieszkańców. W latach 1972–78 powstaje cykl Sportowcy, w którym przedstawia ludzi marginesu, cwaniaków, palaczy najtańszych wówczas papierosów marki „Sport". Obrazy z cyklu Warszawa (1981 r), proroczo antycypowały wprowadzenie stanu wojennego w Polsce. W cyklu Droga na Wschód (1989–1991) upamiętnił ofiary stalinowskiego komunizmu, w cyklu Od Grudnia do Czerwca (1990–1994) oddał pamięć ofiarom stanu wojennego w Polsce. W cyklu Niech żyje wojna! powstałym pod wrażeniem wojen na Kaukazie i Bałkanach artysta śle przesłanie – ostrzeżenie. Autor ponad 3 tysięcy obrazów towarzyszących naszemu życiu od kilkudziesięciu lat, stanowiących swoistą, niepowtarzalną, artystycznie ujętą kronikę życia, obyczaju, materialnego i duchowego zapisu naszej kultury.

Moje obrazy są bliskie pewnym religiom, dla których płodność była problemem nadrzędnym. Tylko z pozoru niektóre obrazy są antyerotyczne, tak malowane, aby obrzydzały erotykę, zniechęcały do rozpusty. Aby osiągnąć swój cel, ujmuję temat bardzo drastycznie. Wszystko może dzielić, ale nie erotyka. To przecież współistnienie. Prawdziwa miłość jest zawsze naturalna i piękna. Wydaje mi się, że jeżeli ktoś nie ma głębokich przeżyć erotycznych, to nie ma i malarskich.

Fragment rozmowy z Elżbietą Dzikowską, cytat za E. Dzikowska,
Polscy artyści w sztuce świata, Warszawa 2005, s. 48

101

Jan Dobkowski

(ur. 1942 Łomża)

Spacer ssaków, 1972 r.

olej, płótno, 80 × 60 cm, opisany,
sygn. i dat. na odwrocie: Jan Dobkowski/
SPACER SSAKÓW 1972/Olej/80 cm
X 60 cm

cena wywoławcza: 20 000 zł •
estymacja: 30 000 – 40 000 zł

Malarz, rysownik, urodzony w 1942 r. w Łomży. Ukończył Liceum Plastyczne w Warszawie i w roku 1962 rozpoczął studia na Wydziale Malarstwa warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. Uczeń prof. Juliusza Studnickiego i prof. Jana Cybisa, w którego pracowni otrzymał dyplom w 1968 r. Będąc jeszcze na studiach, w 1966, utworzył duet artystyczny, w którym jego partnerem był Jerzy (Jurry) Zieliński. Ich pierwsza wspólna wystawa pt. Neo-Neo-Neo odbyła się w Warszawie w 1967 r. Wystawiali wspólnie do 1970 r. W 1968 r. powstały pierwsze zielono-czerwone obrazy Dobkowskiego (używającego w tym czasie pseudonimu Dobson). W pracach tych, operujących giętkimi, falistymi liniami, w których upatrywano wpływów secesji, artysta używał środków rodem z op-artu dla wywołania złudzeń optycznych (wirowanie, mżenie, pozorny ruch form). Równolegle z obrazami tworzył też formy z płyt i folii do montowania w przestrzeni. Złoty medal na Sympozjum Złotego Grona w Zielonej Górze w 1971 r. i blisko roczny pobyt w USA na stypendium Fundacji Kościuszkowskiej w 1972 r. to kolejne etapy pełnej sukcesów kariery malarza. Wyraźną zmianę nastroju i wymowy jego prac przyniosły wydarzenia 1980–1981 roku, zwłaszcza wprowadzenie stanu wojennego. Monochromatyczne, ciemne płótna znaczył wtedy nikłymi, wiotkimi liniami rysunku.

102

Jacek Mieliwodzki

(ur. 1942 r.)

Kwitnąca ręka, 1987 r.

olej, płótno, 65 × 54 cm, sygn. i dat. p.d.: Jacek/87, na odwrocie pieczęć autorska i nalepka z tytułem: Blomming hand

cena wywoławcza: 2 000 zł •
estymacja: 3 000 – 5 000 zł

Urodzony w Warszawie, a od 1968 r. na stałe mieszkający w Ystad, w Szwecji. W 1970 r. zorganizował już pierwszą indywidualną wystawę w Muzeum Sztuki w Ystad. Prowadzi tam również autorską galerię sztuki „Atria".

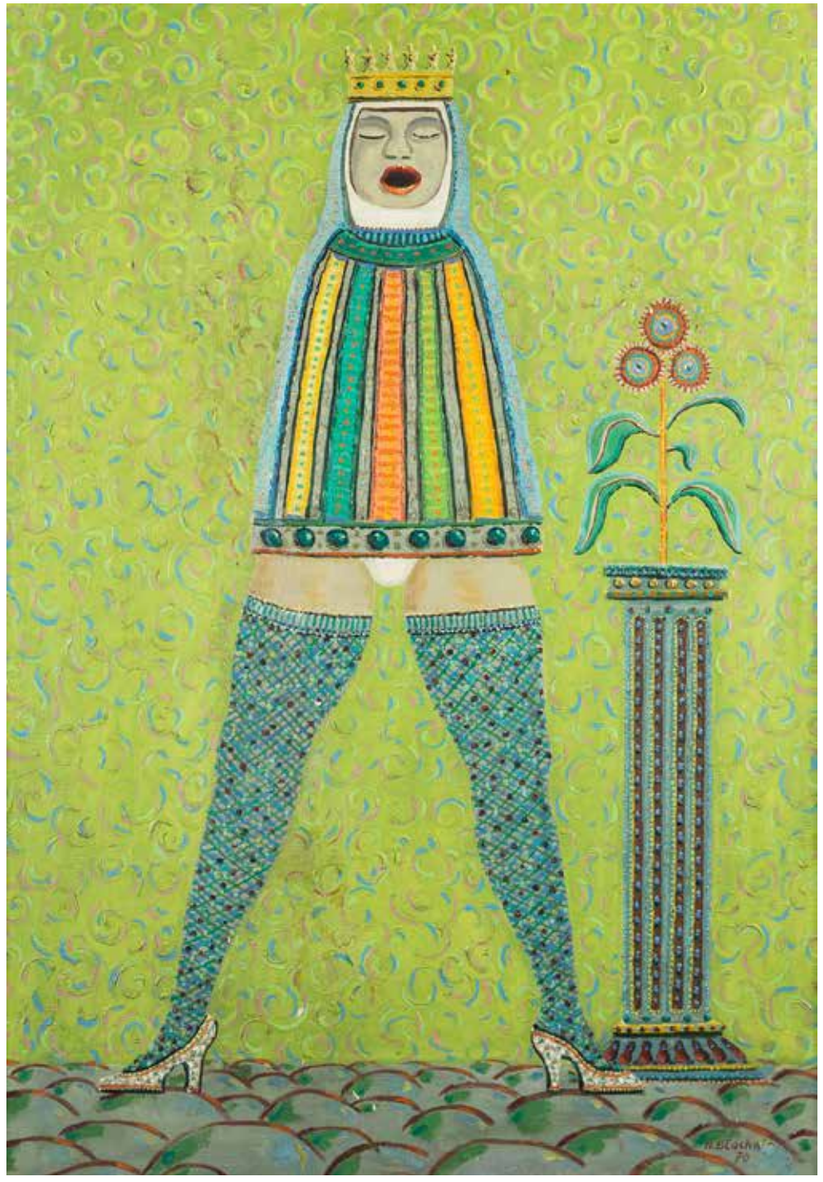

103

Henryk Błachnio

(1922–2013)

Mazowsze, 1970 r.

olej, płótno, 107 × 75,5 cm, sygn. i dat. p.d.: H.Błachnio/70, na odwrocie opisany: MAZOWSZE 1970 r./form. 107/75,5 cm/ Henryk BŁACHNIO

cena wywoławcza: 6 000 zł •
estymacja: 8 000 – 10 000 zł

W latach 1946–1954 studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, był uczniem Felicjana Kowarskiego, M. Borucinskiego i K. Tomorowicza. W 1955 r. uczestniczył w Ogólnopolskiej Wystawie Młodej Plastyki „Przeciw wojnie-przeciw faszyzmowi" w warszawskim „Arsenale". Brał udział w 71 wystawach zbiorowych polskich i zagranicznych, 5 wystaw indywidualnych. Laureat Nagrody im. Jana Cybisa przyznanej za całokształt twórczości w 1993 r. Jego prace znajdują się w 14 muzeach polskich, między innymi Muzeum Narodowe w Warszawie i Krakowie. Wiele prac w prywatnych zbiorach w Polsce i za granicą.

Rysunki artysty z lat 1970–73 to reprezentacja najbardziej dojrzałego okresu jego twórczości. Przebywał wówczas na emigracji, w Stanach Zjednoczonych, gdzie osiedlił się w 1966 r. by powrócić do Polski dopiero w 1999 r., po 38 latach pobytu zagranicą. Wykonane olejną kredką pastelową „koła" i „fale" są zapisem przemyśleń nad barwą i formą. Gęsta siatka linii układających się w wibrujące formy obrazuje fizykę koloru w przestrzeni jaka nas otacza. Jest to rozkład rzeczywistości na czynniki pierwsze. Opisanie tego wyłącznie jako „abstrakcji" byłoby zbyt trywialne. Warto pamiętać, że terminu „Op-art" („Optical Art") na abstrakcję wykorzystującą złudzenia optyczne zaczęto używać dopiero w 1964 r., podczas gdy Fangor tworzył takie obrazy od końca lat 50.

cyt. za: katalogiem wystawy Wojciech Fangor – prace na papierze,
Desa Unicum, Galeria Sztuki Współczesnej SDA
16.07.2011–30.07.2011, Sopot

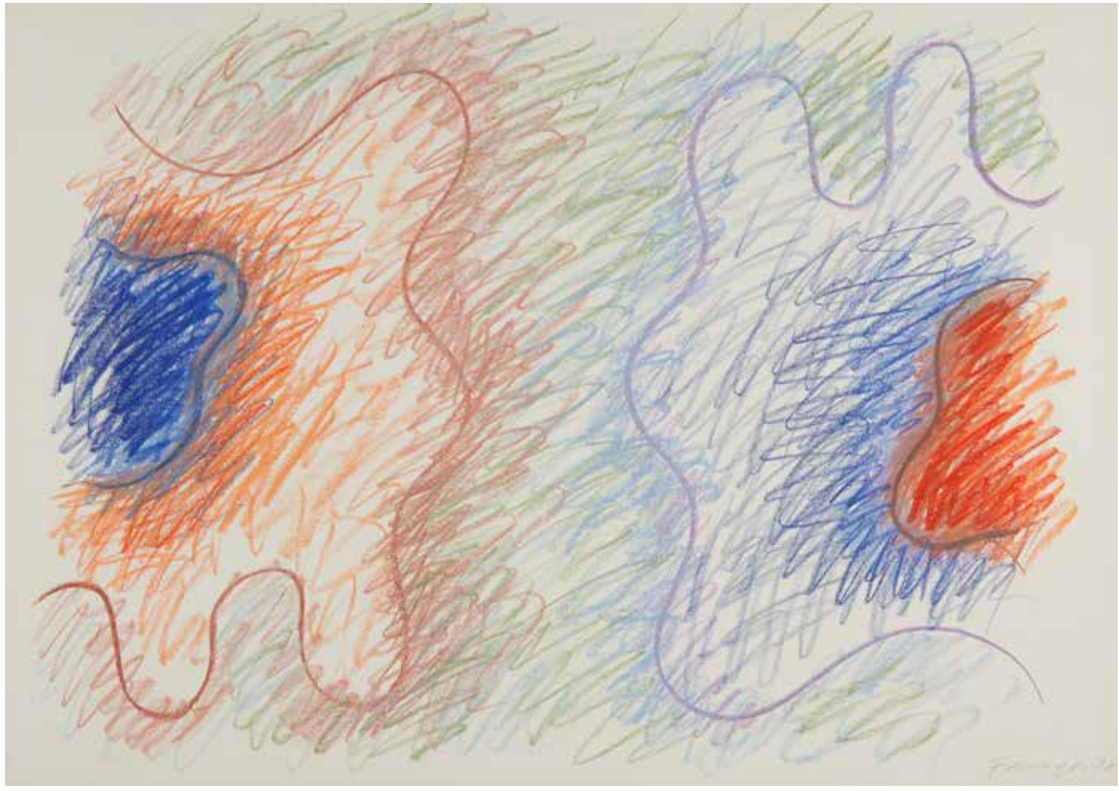

104

Wojciech Fangor

(1922 Warszawa – 2015 tamże)

Kompozycja abstrakcyjna, 1970 r.

kredka olejna, pastel/papier,
49,5 × 70 cm (w świetle passe-partout)
sygnowany i datowany p.d.: ‚Fangor
70' na odwrociu numery inwentarzowe:
‚11470 |9

cena wywoławcza: 55 000 zł •
estymacja: 65 000 – 75 000 zł

W l. 1940–1944 odbył prywatne studia u T. Pruszkowskiego i F. Szczęsnego Kowarskiego. W 1946 r. otrzymał dyplom w warszawskiej ASP. W czasie socrealizmu tworzył w nurcie realistycznym. Z tego okresu pochodzi sztandarowy obraz artysty Matka Koreanka, za który otrzymał II nagrodę na 2. Ogólnopolskiej Wystawie Plastyki w Warszawie. Współtworzył Polską Szkołę Plakatu. W latach 1954–62 był pedagogiem na Wydziale Grafiki warszawskiej akademii. W 1966 roku wyjechał z Polski, kolejno podróżował do Wiednia, Paryża, Berlina oraz do Stanów Zjednoczonych. Do najbardziej charakterystycznych prac artysty należą, tworzone do końca lat 60-tych, nawiązujące do op-artu przedstawienia okręgów o rozmytych, mglistych krawędziach, odznaczające się wibrującą barwą. Kompozycje optyczne, również z wykorzystaniem falistych linii, malował do połowy lat 70., by w połowie tej dekady powrócić do malarstwa figuratywnego. Malarz jest jednym z gigantów sztuki XX w. To jedyny polski artysta, który został zaproszony i uczestniczył w słynnej międzynarodowej wystawie „The responsive Eye" w Museum of Modern Art w Nowym Jorku (1965) i jedyny polski artysta, który miał indywidualną wystawę w Muzeum Guggenheima w Nowym Jorku (1970). Lata emigracji sprawiły, że jego prace trafiły do najważniejszych międzynarodowych zbiorów. Jego obrazy sprzedawane są dziś za znaczące kwoty przez największe domy aukcyjne na świecie t.j. Sotheby's i Christie's.

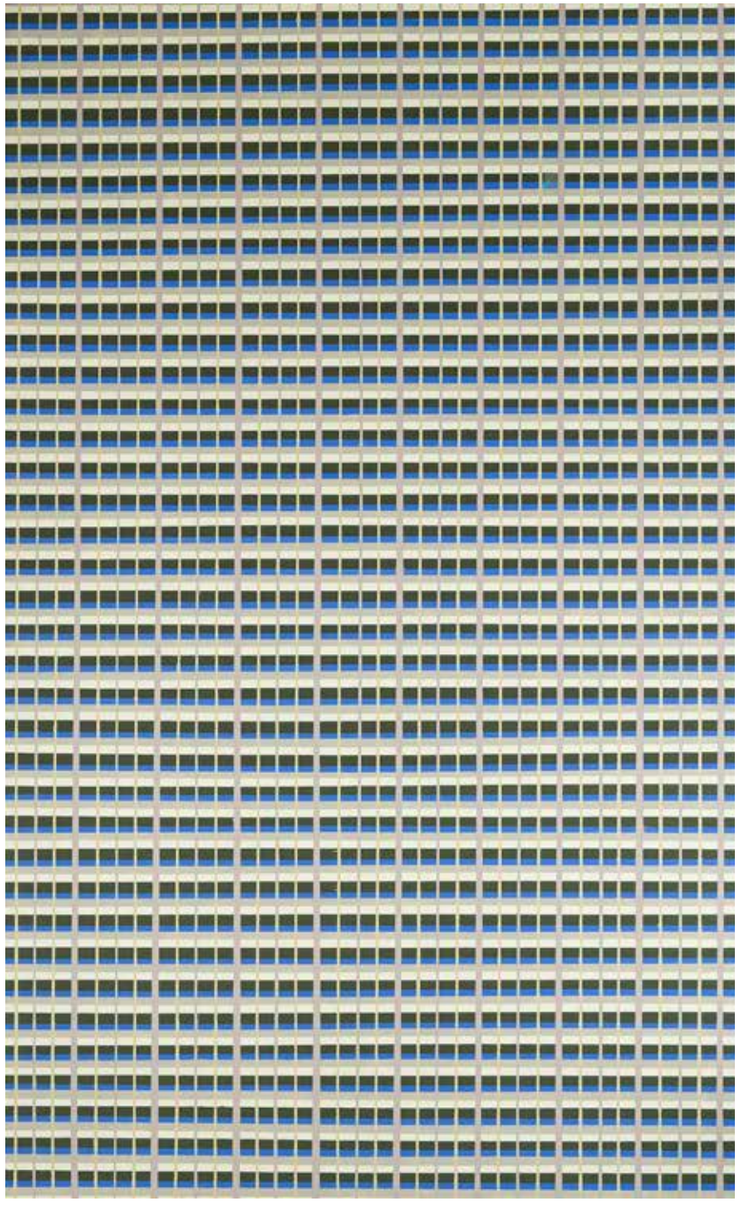

105

Józef Czerniawski

(ur. 1954 r.)

Bez tytułu, 2015

akryl, płótno, 146 × 90 cm

cena wywoławcza: 14 000 zł
estymacja: 18 000 – 22 000 zł

Studia w PWSSP w Gdańsku. Dyplom w 1977 r. w Pracowni Malarstwa prof. Kazimierza Śramkiewicza. W latach 1978–1979 pracował w Wytwórni Filmów Fabularnych w Łodzi jako II scenograf. Od 1980 do 1990 roku był nauczycielem w Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych w Gdyni Orłowie. Od 1999 roku jest adiunktem w Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Obecnie jest profesorem i prowadzi pracownię rysunku i malarstwa na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Artysta zajmuje się projektowaniem wnętrz, plakatów, ścian (m. in. na gdańskiej Zaspie), elewacji reklamowych i instalacji. Jest również filmowcem, scenografem, muzykiem akordeonistą (zespoły Biafra i Chlupot Mózgu), aktorem (występował w wielu klipach), wytwórcą teledysków Kazika, Elektrycznych Gitar i Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy, współpracownikiem Kacpra Orłowskiego przy kręceniu filmów, współzałożycielem grupy artystycznej Cox. Artysta jest członkiem Fundacji SFINKS (Sopockiego Forum Integracji Nauki, Kultury i Sztuki). Laureat licznych konkursów malarskich.

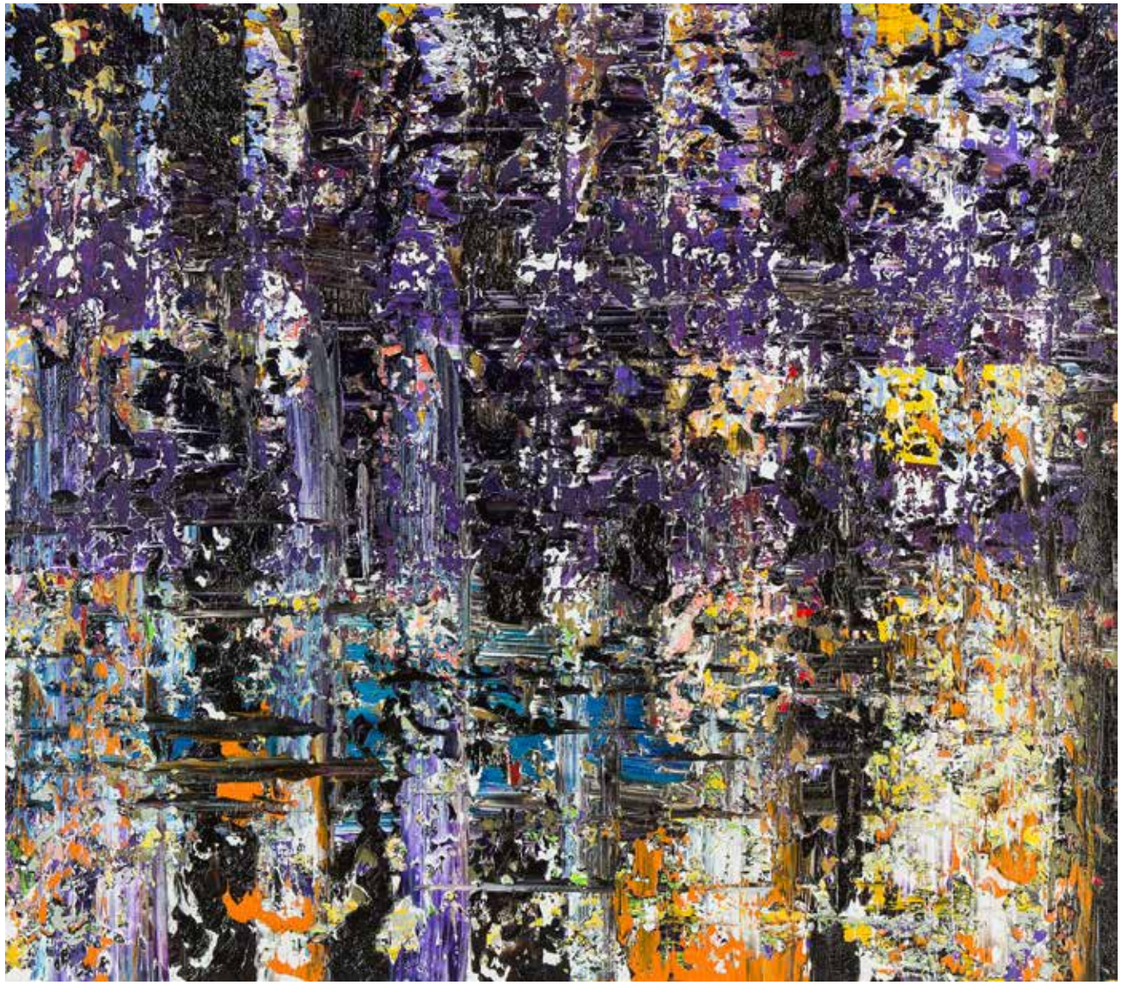

106

Andrzej Fogtt

(ur. 1950 r.)

Brda, 2016 r.

olej, płótno, 80 × 90 cm,
sygn. na odwrocie: Fogtt/BRDA/2016/olej

cena wywoławcza: 15 000 zł •
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

Studiował w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu pod kierunkiem prof. Zdzisława Kępińskiego i Magdaleny Abakanowicz. Dyplom uzyskał w 1974. Uczestniczył w wystawach od połowy lat 70. W 1984 zdobył Grand Prix na Festiwalu Polskiego Malarstwa Współczesnego w Szczecinie. W tymże roku reprezentował Polskę na XLI Biennale w Wenecji. Pokazał tam dzieło współsygnowane z Bożenną Biskupską – environment „Misterium czasu", złożone z jego 14 monumentalnych kompozycji malarskich i 30 równie potężnych rzeźb Biskupskiej. Styl obrazów Fogtta w tym szczytowym momencie jego kariery bazował na kontraście centralnie usytuowanych, hieratycznych sylwetek i budującej je drobnej, migotliwej „łuski" pociągnięć pędzla. Podobny styl utrzymuje się w późniejszych pracach artysty.

Ludwik Klimek (1912–1992)

WYSTAWA POŁĄCZONA ZE SPRZEDAŻĄ 20 LIPCA – 3 SIERPNIA 2020

SOPOCKI DOM AUKCYJNY | GALERIA WARSZAWA | UL. NOWY ŚWIAT 54/56 | WARSZAWA

ZLECENIE LICYTACJI

AUKCJA MALARSTWA POLSKIEGO 4
Warszawa, 8 lipca 2020 r., godz. 19

Szanowni Klienci, zachęcamy do składania pisemnych ofert w celu wzięcia udziału w aukcji. Możliwa jest także licytacja telefoniczna. Prosimy czytelnie wypełnić kartę zlecania i dostarczyć ją (osobiście, pocztą lub e-mailem: **warszawa@sda.pl**) do siedziby SDA nie później niż do godziny 12 w dniu aukcji. Płatność za wylicytowane prace można uregulować gotówką lub kartą w galerii oraz przelewem: **SANTANDER BANK POLSKA SA 67 1090 1883 0000 0001 0367 9559**

Imię i nazwisko _____

Dokładny adres _____

Telefon, fax, e-mail _____

NIP (dla firm) _____ **PESEL** _____

Przed przyjęciem zlecenia licytacji pracownik Domu Aukcyjnego ma prawo prosić o podanie pełnych danych osobowych oraz o dokument potwierdzający tożsamość osoby rejestrowanej (dowód osobisty, paszport, prawo jazdy; w przypadku zleceń przesyłanych e-mailem, pocztą lub faksem: w formie kserokopii lub skanu takiego dokumentu).

Proszę o licytację następujących pozycji:

Nr pozycji w katalogu	Autor, tytuł	Maksymalna oferowana kwota lub licytacja telefoniczna

Zlecenie licytacji z limitem
SDA będzie reprezentował w licytacji Nabywcę do podanej kwoty, gwarantując jednocześnie nabycie obiektu za najniższą możliwą kwotę.
Zgadzam się na jedno postąpienie w górę w przypadku wystąpienia innego zlecenia o tej samej wysokości: Tak ☐ Nie ☐

Zlecenie telefoniczne
W przypadku zlecenia licytacji telefonicznej prosimy o podanie numeru telefonu aktualnego w czasie aukcji. Pracownicy SDA połączą się z Państwem chwilę przed rozpoczęciem licytacji wybranych obiektów. Dom Aukcyjny nie ponosi odpowiedzialności za brak możliwości wzięcia udziału w licytacji telefonicznej w przypadku problemów z uzyskaniem połączenia z podanym numerem.

Numer Państwa telefonu do licytacji _____

Ja niżej podpisany/a oświadczam, że:
1) zapoznałem/-am się i akceptuję WARUNKI SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ i WARUNKI AUTENTYCZNOŚCI Sopockiego Domu Aukcyjnego opublikowane w katalogu aukcyjnym,
2) zobowiązuję się do zrealizowania zawartych transakcji zgodnie z niniejszymi WARUNKAMI, w tym do zapłacenia wylicytowanej kwoty powiększonej o opłatę aukcyjną oraz innych opłat, zgodnie z oznaczeniami w katalogu, w szczególności w przypadkach przewidzianych przepisami ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnych egzemplarzy utworu (tzw droite-de-suite) w terminie 14 dni od daty aukcji,
3) wszelkie dane zawarte w niniejszym formularzu są prawdziwe i zgodne z moją najlepszą wiedzą. W przypadku zatajenia lub podania nieprawdziwych danych Sopocki Dom Aukcyjny nie ponosi odpowiedzialności,
4) zapoznałem/-am się z Polityką prywatności obowiązującą w Sopockim Domu Aukcyjnym, w tym z informacjami określającymi w jakim zakresie i celu Sopocki Dom Aukcyjny jest uprawniony do przetwarzania moich danych osobowych, komu mogą być one udostępnione, jaka jest podstawa przetwarzania oraz jakie prawa w związku z tym mi przysługują.

_____ _____
Imię i nazwisko data, podpis

5) wyrażam zgodę na przetwarzanie przez Sopocki Dom Aukcyjny moich danych osobowych w celach marketingowych takich jak otrzymywanie informacji o ofertach i wydarzeniach organizowanych przez Sopocki Dom Aukcyjny, w tym na przesyłanie katalogów wydawanych przez Sopocki Dom Aukcyjny.

_____ _____
Imię i nazwisko data, podpis

Udział klienta w aukcji regulują WARUNKI SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ, WARUNKI POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI oraz niniejszy PRZEWODNIK DLA KLIENTA. Zachęcamy do zapoznania się z trzyczęściowym regulaminem, który ma na celu przedstawienie stosunku prawnego pomiędzy Sopockim Domem Aukcyjnym a kupującym w ramach aukcji. Sopocki Dom Aukcyjny pełni funkcję pośrednika handlowego pomiędzy komitentami wstawiającymi obiekty na aukcję a kupującymi. Warunki mogą być przez Sopocki Dom Aukcyjny odwołane lub zmienione poprzez aneksy dostępne w sali aukcyjnej lub poprzez obwieszczenie aukcjonera.

PRZEWODNIK DLA KLIENTA

I. PRZED AUKCJĄ

1. Cena wywoławcza
Cena wywoławcza zamieszczona w katalogu pod opisem obiektu jest kwotą, od której rozpoczynamy licytację. Obiekty licytowane są w górę, tzn. licytacja może zakończyć się na kwocie wyższej niż cena wywoławcza lub równej tej kwocie.

2. Opłata aukcyjna
Do kwoty wylicytowanej doliczamy opłatę aukcyjną. Stanowi ona część końcowej ceny obiektu i wynosi 18%. Opłata aukcyjna obowiązuje również w sprzedaży poaukcyjnej, w przypadku kiedy obiekt nie został sprzedany w ramach aukcji. Kwota wylicytowana wraz z opłatą aukcyjną zawiera podatek od towarów i usług VAT. Na zakupione obiekty wystawiamy faktury VAT marża. Wystawiamy je na wyraźne życzenie klienta, najpóźniej siedem dni od daty zapłaty.

3. Estymacja
Podana w katalogu estymacja jest szacunkową wartością obiektu i ma charakter wskazówki dla zainteresowanego nim klienta. W celu uzyskania dodatkowych informacji odnośnie estymacji rekomendujemy kontakt z naszymi ekspertami. Licytacja zakończona w przedziale estymacji lub powyżej górnej granicy estymacji jest transakcją ostateczną. Estymacje nie uwzględniają opłaty aukcyjnej ani żadnych opłat dodatkowych.

4. Cena gwarancyjna
Jest to najniższa kwota, za którą możemy sprzedać obiekt bez dodatkowej zgody sprzedającego. Jej wysokość jest informacją poufną. Poszczególne obiekty mogą, jednak nie muszą posiadać ceny gwarancyjnej. Jeżeli w drodze licytacji cena gwarancyjna nie zostanie osiągnięta, zakończenie licytacji skutkuje zawarciem transakcji warunkowej. Fakt ten zostaje ogłoszony przez aukcjonera po uderzeniu młotkiem.

5. Transakcja warunkowa
Zostaje zawarta w momencie, kiedy licytacja nie osiągnęła poziomu ceny gwarancyjnej. Transakcja warunkowa traktowana jest jako wiążąca oferta nabycia obiektu po cenie wylicytowanej. Zobowiązujemy się do negocjacji ceny z komitentem, jednak nie gwarantujemy możliwości zakupu po cenie wylicytowanej. Jeżeli w toku negocjacji klient zdecyduje się podnieść ofertę do poziomu ceny gwarancyjnej lub zaakceptujemy wylicytowaną kwotę, umowa sprzedaży dochodzi do skutku. Jeżeli negocjacje nie przyniosą pozytywnego efektu w okresie pięciu dni roboczych liczonych od dnia aukcji, obiekt uznajemy za niesprzedany. W okresie tym zastrzegamy sobie prawo do przyjmowania po aukcji ofert równych cenie gwarancyjnej na obiekty wylicytowane warunkowo. W przypadku otrzymania takiej oferty od innego oferenta informujemy o tym fakcie klienta, który wylicytował obiekt warunkowo. W takim przypadku klient ma prawo do podniesienia swojej oferty do ceny gwarancyjnej i wtedy przysługuje mu prawo pierwszeństwa nabycia obiektu. W przeciwnym wypadku transakcja warunkowa nie dochodzi do skutku, a obiekt może zostać sprzedany innemu oferentowi.

6. Obiekty katalogowe
Zapewniamy fachową wycenę oraz rzetelny opis katalogowy powierzonego nam do sprzedaży obiektu. Wykonywane są one w najlepszej wierze z wykorzystaniem doświadczenia i fachowej wiedzy naszych pracowników oraz współpracujących z nami ekspertów. Mimo uwagi poświęcanej każdemu z obiektów w procesie opracowywania, dokumentacji pochodzenia, historii wystaw i bibliografii przedstawione informacje mogą nie być wyczerpujące, a w niektórych przypadkach pewne fakty odnoszące się do kolejnych właścicieli, ekspozycji oraz publikacji, w ramach których obiekt był prezentowany, mogą być celowo nieujawnione.

7. Stan obiektu
Opisy katalogowe nie prezentują pełnego stanu zachowania obiektów. Brak takiej informacji nie jest równoznaczny z tym, że obiekt jest wolny od wad i uszkodzeń. Wskazane jest zatem, aby zainteresowani zakupem konkretnego obiektu dokonali jego dokładnych oględzin na wystawie przedaukcyjnej oraz przeprowadzili konsultacje z profesjonalnym konserwatorem, którego na wyraźną prośbę możemy rekomendować. Na specjalne życzenie klienta możemy dostarczyć szczegółowy raport stanu zachowania obiektu. Przygotowując taki raport, nasi pracownicy oceniają stan obiektu, biorąc pod uwagę jego szacunkową wartość oraz charakter aukcji, w ramach której jest on wystawiony na sprzedaż. Mimo że oceny przedmiotów pod tym względem prowadzone są rzetelnie, należy pamiętać, że nasi pracownicy nie są zawodowymi konserwatorami. Jeśli obiekt sprzedawany jest w ramie, nie ponosimy odpowiedzialności za jej stan. W przypadku obiektów nieoprawionych chętnie polecimy profesjonalną pracownię opraw.

8. Wystawa obiektów aukcyjnych
Wystawy przedaukcyjne są bezpłatnie dostępne dla oglądających. W trakcie ich trwania zachęcamy do kontaktu z naszymi ekspertami, którzy chętnie odpowiedzą na wszystkie pytania i przekażą szczegółowe informacje o poszczególnych obiektach.

9. Legenda
Poniższa legenda wyjaśnia symbole, które mogą Państwo znaleźć w niniejszym katalogu:

○ – przedmioty wytworzone w całości lub zawierające elementy wytworzone z roślin lub zwierząt określanych jako chronione lub zagrożone

◊ – obiekty z pozwoleniem na wywóz

● – obiekty, do których doliczamy opłatę wynikającą z tzw. *droit de suite*, tj. prawa twórcy i jego spadkobierców do otrzymywania wynagrodzenia z tytułu dokonanych zawodowo odsprzedaży oryginalnych egzemplarzy dzieł. W Polsce droit de suite reguluje art. 19 ustawy o prawach autorskich i pokrewnych z dnia 4 lutego 1994 r. z późniejszymi zmianami, zgodnie z obowiązującą w Unii Europejskiej dyrektywą 2001/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie prawa autora do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnego egzemplarza dzieła sztuki. Opłata będzie obliczana gdy kwota wylicytowana przekroczy równowartość 100 euro. Powyżej tej kwoty opłata będzie sumą stawek: 5% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale do równowartości 50 000 euro oraz 3% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 50 000,01 euro do równowartości 200 000 euro oraz 1% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 200 000,01 euro do równowartości 350 000 euro, oraz 0,5% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 350 000,01 euro do równowartości 500 000 euro oraz 0,25% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale przekraczającym równowartość 500 000 euro, jednak w kwocie nie wyższej niż równowartość 12 500 euro. Opłata ustalana jest przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez NBP w dniu poprzedzającym dzień aukcji.

II. AUKCJA
Udział w licytacji można wziąć osobiście, po uprzednim złożeniu zlecenia licytacji telefonicznej lub zlecenia licytacji z limitem.

1. Przebieg aukcji
Aukcję prowadzi aukcjoner, który wyczytuje obiekty i kolejne postąpienia, wskazuje licytujących, ogłasza zakończenie licytacji oraz wskazuje zwycięzcę. Zakończenie licytacji obiektu następuje w momencie uderzenia młotkiem przez aukcjonera. Jest to równoznaczne z zawarciem umowy sprzedaży między domem aukcyjnym a licytującym, który zaoferował najwyższą kwotę. W razie zaistnienia sporu w trakcie licytacji aukcjoner rozstrzyga spór albo ponownie przeprowadza licytację danego obiektu. Zastrzegamy sobie prawo do utrwalania przebiegu aukcji za pomocą urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk. Zastrzegamy sobie prawo do licytowania jedynie wcześniej zgłoszonych przez uczestników aukcji obiektów. W takiej sytuacji numery obiektów są przed aukcją zgłaszane obsłudze domu aukcyjnego. Aukcjoner ma prawo do dowolnego rozdzielania lub łączenia obiektów oraz do ich wycofania z licytacji bez podania przyczyn. Opisy zawarte w katalogu aukcji mogą być uzupełnione lub zmienione przez aukcjonera lub osobę przez niego wskazaną przed rozpoczęciem licytacji. Aukcja jest prowadzona w języku polskim, jednak na specjalne życzenie uczestnika aukcji niektóre spośród licytacji mogą być równolegle prowadzone w języku angielskim. Prośby takie powinny być składane najpóźniej godzinę przed aukcją wraz z informacją, których obiektów dotyczą.

2. Licytacja osobista
W celu licytacji osobistej należy wypełnić formularz udziału w aukcji i odebrać tabliczkę z numerem. Nowi klienci powinni zarejestrować się przynajmniej 24 godziny przed rozpoczęciem aukcji, by dać nam czas na przetworzenie danych. W celu ich weryfikacji możemy poprosić o dokument potwierdzający tożsamość osoby rejestrowanej (dowód osobisty, paszport, prawo jazdy). Dane osobowe klientów są informacjami poufnymi i pozostają do wyłącznej wiadomości Sopockiego Domu Aukcyjnego, który może przetwarzać dane osobowe uczestników aukcji w zakresie niezbędnym do realizacji zleceń licytacji. Klientom, którzy posiadają nieuregulowane należności z tytułu zakupów na wcześniejszych aukcjach, możemy odmówić udziału w kolejnej. Prosimy o pilnowanie tabliczki aukcyjnej. W przypadku jej zgubienia prosimy o natychmiastowe poinformowanie o tym naszej obsługi. Po zakończeniu aukcji w przypadku zakupu należy odebrać potwierdzenie zawartych transakcji.

3. Licytacja telefoniczna
Jeżeli nie mogą Państwo uczestniczyć w aukcji osobiście, istnieje możliwość licytacji przez telefon za pośrednictwem jednego z naszych pracowników. Klienci zainteresowani taką usługą powinni przesłać wypełniony formularz zlecenia najpóźniej 24 godziny przed rozpoczęciem aukcji. Nie ponosimy odpowiedzialności za realizację zleceń dostarczonych później. Formularz zlecenia dostępny jest w katalogu, w siedzibie naszego domu aukcyjnego oraz na naszej stronie internetowej. Formularz należy przesłać faksem, pocztą, mailem lub dostarczyć osobiście. Wraz z formularzem prosimy o przesłanie fotokopii dokumentu tożsamości w celu weryfikacji danych. Nasz pracownik połączy się z klientem przed rozpoczęciem licytacji wybranych obiektów. Nie ponosimy jednak odpowiedzialności za brak możliwości wzięcia udziału w licytacji telefonicznej w przypadku problemów z uzyskaniem połączenia z podanym przez klienta numerem telefonu. Dlatego rekomendujemy wskazanie maksymalnej kwoty (bez opłaty aukcyjnej), do której będziemy mogli licytować w Państwa imieniu. Zastrzegamy prawo do nagrywania i archiwizowania rozmów telefonicznych, o których mowa powyżej. Opisana usługa jest darmowa i poufna.

4. Licytacja w imieniu klienta
Drugą opcją dla klientów, którzy nie mogą osobiście uczestniczyć w aukcji, jest złożenie zlecenia licytacji z limitem. Klienci zainteresowani taką usługą również powinni przesłać wypełniony formularz najpóźniej 24 godziny przed rozpoczęciem aukcji. Obowiązuje ten sam formularz co w przypadku licytacji telefonicznej. Zawarte w formularzu kwoty nie powinny uwzględniać opłaty aukcyjnej i opłat dodatkowych, powinny być wyrażone w polskich złotych oraz zgodne z tabelą postąpień przedstawioną w dalszej części przewodnika. Jeżeli podana kwota nie jest zgodna z kwotami w tabeli postąpień zostanie ona obniżona. Nasi pracownicy dołożą wszelkich starań, aby klient zakupił wybrany obiekt w możliwie jak najniższej cenie, nie niższej jednak niż cena gwarancyjna. Jeśli limit jest niższy niż cena gwarancyjna wówczas dochodzi do transakcji warunkowej. W przypadku dwóch lub większej ilości zleceń z takim samym limitem decyduje kolejność zgłoszeń. Opisana usługa jest darmowa i poufna.

5. Tabela postąpień
Licytacja rozpoczyna się od ceny wywoławczej. Aukcjoner kolejne postąpienia podaje według tabeli postąpień. W zależności od przebiegu aukcji może on wedle własnego uznania zdecydować o innej wysokości postąpienia.

cena	postąpienia
0 – 1 000	50
1 000 – 2 000	100
2 000 – 5 000	200
5 000 – 10 000	500
10 000 – 30 000	1 000
30 000 – 100 000	2 000
100 000 – 200 000	5 000
200 000 – 500 000	10 000
500 000 – 1 000 000	20 000
Powyżej 1 000 000	50 000

III. PO AUKCJI

1. Płatność
Kupujący zobowiązany jest do zapłaty należności za wylicytowane obiekty w terminie 14 dni od dnia aukcji. Przekroczenie wyznaczonego terminu grozi naliczeniem odsetek ustawowych za okres opóźnienia w zapłacie. Akceptujemy płatność w gotówce, kartami płatniczymi (MasterCard, VISA) oraz przelewem bankowym na konto Galerii organizującej aukcję.
W tytule prosimy wpisać nazwę aukcji, datę aukcji oraz numer obiektu.

2. Płatność w walutach innych niż polski złoty
Wszystkie transakcje zawierane są w polskich złotych. Na specjalne życzenie po wcześniejszym uzgodnieniu dopuszczamy wpłaty w euro, dolarach amerykańskich lub funtach brytyjskich. Wartość transakcji opłacanej w innej walucie niż polski złoty będzie powiększona o opłatę manipulacyjną w wysokości 1%. Przeliczenia dokonujemy po dziennym kursie kupna waluty Banku PKO BP.

3. Odstąpienie od umowy
W razie opóźnienia nabywcy w zapłacie możemy odstąpić od umowy z nabywcą po bezskutecznym upływie terminu dodatkowego wyznaczonego na zapłatę.

4. Reklamacje
Wszelkie możliwe reklamacje rozpatrywane są zgodnie z przepisami prawa polskiego. Reklamację z tytułu niezgodności towaru z umową można zgłosić w ciągu jednego roku od wydania obiektu. Wobec osób niebędących bezpośrednimi nabywcami na aukcji nie ponosimy odpowiedzialności za ukryte wady fizyczne oraz wady prawne zakupionych obiektów.

5. Odbiór zakupionego obiektu
Przy odbiorze zakupionych obiektów wymagamy okazania dokumentu potwierdzającego tożsamość. Obiekty mogą zostać wydane nabywcy lub osobie posiadającej pisemne upoważnienie. Może to nastąpić tylko w momencie pełnej płatności i uregulowania wszystkich zobowiązań wynikających z wcześniejszych zakupów. Zakupione obiekty na aukcji powinny być odebrane w ciągu 30 dni od aukcji. W przeciwnym razie mogą one zostać odesłane do magazynu zewnętrznego, a klient obciążony kosztami transportu oraz magazynowania. Wielkość opłat będzie uzależniona od operatora magazynu oraz rodzaju i wielkości obiektu. Tym samym ponosimy odpowiedzialność za utratę lub uszkodzenie obiektu jedynie przez okres 30 dni od aukcji.

6. Transport i przesyłka
Zapewniamy podstawowe opakowanie zakupionych obiektów umożliwiające odbiór osobisty. Na wyraźne życzenie klienta możemy pomóc w kontakcie z wyspecjalizowaną firmą zajmującą się pakowaniem i wysyłką dzieł sztuki.

7. Pozwolenie na eksport
Przed wzięciem udziału w aukcji potencjalnym licytującym radzimy, aby zorientowali się czy w razie potrzeby wywozu obiektu poza granice Polski nie są wymagane dodatkowe pozwolenia. Przypominamy, że reguluje to ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. nr 162 poz. 1568, z późn. zm.), zgodnie z którą wywóz określonych obiektów poza granice kraju wymaga zgody odpowiednich władz; w szczególności dotyczy to obrazów starszych niż 50 lat o wartości powyżej 40 000 złotych. Nabywca jest zobowiązany do przestrzegania przepisów w tym zakresie, a niemożliwość uzyskania odpowiednich dokumentów lub opóźnienie w ich uzyskaniu nie uzasadniają odstąpienia od sprzedaży ani opóźnienia w uiszczeniu pełnej ceny nabycia za obiekt. Na wyraźne życzenie klienta możemy pomóc w kontakcie z wyspecjalizowaną firmą zajmującą się sprawami formalnymi związanymi z eksportem dzieł sztuki.

8. Zagrożone gatunki
Przedmioty zrobione z materiału roślinnego lub zwierzęcego albo zawierające je, m.in. koralowiec, skóra krokodyla, kość słoniowa, kość wieloryba, róg nosorożca, skorupa żółwia, niezależnie od wieku, procentu zawartości, mogą wymagać dodatkowych pozwoleń lub certyfikatów przed wywozem. Prosimy pamiętać, że uzyskanie dokumentów umożliwiających eksport nie jest równoznaczne z możliwością importu do innego państwa. Nabywca jest zobowiązany do przestrzegania przepisów w tym zakresie, a niemożliwość uzyskania odpowiednich dokumentów lub opóźnienie w ich uzyskaniu nie uzasadniają odstąpienia od sprzedaży ani opóźnienia w uiszczeniu pełnej ceny nabycia za obiekt. Obiekty tego typu zostały oznaczone dla Państwa wygody symbolem „○" opisanym w legendzie. Nie ponosimy jednak odpowiedzialności za błędy lub uchybienia w oznaczeniu przedmiotów zawierających elementy wytworzone z chronionych lub regulowanych prawem gatunków roślin i zwierząt.

WARUNKI SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ i WARUNKI POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI przedstawione poniżej określają prawa i obowiązki licytujących i kupujących z jednej strony oraz Sopockiego Domu Aukcyjnego i komitentów z drugiej. Wszyscy potencjalni kupujący na aukcji powinni dokładnie przeczytać WARUNKI SPRZEDAŻYAUKCYJNEJ i WARUNKI POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI, zanim przystąpią do licytacji.

WARUNKI SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ

1. WPROWADZENIE

Każdy obiekt zaprezentowany w katalogu aukcyjnym przeznaczony jest do sprzedaży na warunkach określonych:

a) w WARUNKACH SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ i WARUNKACH POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI,
b) w innych informacjach podanych w pozostałych częściach katalogu aukcyjnego, szczególności w PRZEWODNIKU DLA KLIENTA,
c) w dodatkach do katalogu aukcyjnego lub innych materiałach udostępnionych przez Sopocki Dom Aukcyjny na sali aukcyjnej. W każdym przypadku zmiana warunków może nastąpić poprzez stosowny aneks bądź ogłoszenie podane do wiadomości przez aukcjonera przed rozpoczęciem aukcji.

Poprzez licytację na aukcji, niezależnie czy osobistą, czy za pośrednictwem przedstawiciela, czy też na podstawie złożonego zlecenia licytacji telefonicznej lub z limitem, licytujący i kupujący wyrażają zgodę na brzmienie niniejszych WARUNKÓW SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ ze zmianami i uzupełnieniami oraz WARUNKÓW POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI.

2. SOPOCKI DOM AUKCYJNY JAKO POŚREDNIK HANDLOWY

Sopocki Dom Aukcyjny występuje jako zastępca pośredni działający w imieniu własnym, lecz na rachunek komitenta uprawnionego do rozporządzenia obiektem, chyba że inaczej zastrzeżono w katalogu, jego zmianach lub w ogłoszeniach podanych do wiadomości przed aukcją.

3. LICYTOWANIE NA AUKCJI

1) Sopocki Dom Aukcyjny może według swojego uznania odmówić dopuszczenia niektórych osób do udziału w aukcji lub sprzedaży poaukcyjnej. Wszyscy licytujący muszą zarejestrować się przed aukcją, dostarczyć wymagane informacje przewidziane w formularzu rejestracji, okazać dokument potwierdzający tożsamość oraz odebrać tabliczkę z numerem licytacyjnym.
2) Dla wygody licytujących, którzy nie mogą uczestniczyć w aukcji osobiście, Sopocki Dom Aukcyjny może zrealizować pisemne zlecenie licytacji. W takim przypadku nieobecni licytujący powinni wypełnić formularz „Zlecenia licytacji", który można znaleźć w katalogu, na stronie internetowej Sopockiego Domu Aukcyjnego lub otrzymać w galeriach Sopockiego Domu Aukcyjnego. Kwoty wskazane przez licytującego w zleceniu licytacji nie powinny zawierać opłaty aukcyjnej i opłat dodatkowych, powinny być wyrażone w polskich złotych oraz zgodne z tabelą postąpień. Jeżeli podana kwota nie jest zgodna z kwotami w tabeli postąpień, zostanie ona obniżona. Aukcjoner nie akceptuje zlecenia licytacji, w którym nie ma wskazanej maksymalnej kwoty, do której Sopocki Dom Aukcyjny może zrealizować zlecenie. Sopocki Dom Aukcyjny dołoży starań, aby klient zakupił wybrany obiekt w możliwie jak najniższej cenie, nie niższej jednak niż cena gwarancyjna. Jeśli limit podany przez licytującego jest niższy niż cena gwarancyjna, a stanowi jednocześnie najwyższą ofertę, wówczas dochodzi do transakcji warunkowej. W przypadku dwóch lub większej liczby zleceń z takim samym limitem decyduje kolejność zgłoszeń. Wszystkie zlecenia licytacji wraz z fotokopią dokumentu tożsamości umożliwiającym weryfikację danych osobowych powinny być przesłane (pocztą, faxem bądź e-mailem) albo dostarczone osobiście do galerii Sopockiego Domu Aukcyjnego przynajmniej 24 godziny przed rozpoczęciem aukcji. Dostarczone później zlecenia mogą nie być zrealizowane.
3) Od osób zainteresowanych licytacją przez telefon wymaga się zgłoszenia chęci licytacji telefonicznej poprzez wypełnienie formularza „zlecenie licytacji", dostępnego w katalogu, na stronie internetowej Sopockiego Domu Aukcyjnego lub w galeriach Sopockiego Domu Aukcyjnego. Wszystkie zlecenia licytacji powinny być przesłane (pocztą, faxem, mailem) lub dostarczone osobiście do galerii Sopockiego Domu Aukcyjnego przynajmniej 24 godziny przed rozpoczęciem aukcji. Wymaga się również przesłania fotokopii dokumentu tożsamości w celu weryfikacji danych osobowych. Dostarczone później zlecenia mogą nie być zrealizowane. Licytacja telefoniczna może być nagrywana, złożenie zlecenia jest równoznaczne z wyrażeniem zgody na nagrywanie rozmowy telefonicznej. Na wypadek trudności z połączeniem telefonicznym licytujący może określić na zleceniu limit, do którego pracownik domu aukcyjnego będzie licytować pomimo braku połączenia. Jeśli żaden limit nie jest określony na zleceniu, pracownik domu aukcyjnego uznaje w takim wypadku, że klient oferuje przynajmniej cenę wywoławczą.
4) Podczas licytacji, zarówno osobistej, telefonicznej, jak i za pośrednictwem pracownika Sopockiego Domu Aukcyjnego, licytujący bierze osobistą odpowiedzialność za zapłatę za wylicytowane obiekty, co opisane jest dokładniej w paragrafie 3 punkcie 5 poniżej, chyba że przed rozpoczęciem aukcji zostało wyraźnie uzgodnione na piśmie z Sopockim Domem Aukcyjnym, że oferent jest pełnomocnikiem zidentyfikowanej osoby trzeciej akceptowalnej przez Sopocki Dom Aukcyjny.
5) Usługa licytacji na podstawie zlecenia licytacji nie podlega żadnej opłacie. Sopocki Dom Aukcyjny zobowiązuje się dochować należytej staranności w realizacji zleceń, jednak nie ponosi odpowiedzialności za niezrealizowanie takich ofert, chyba że wina za brak realizacji zlecenia leży wyłącznie po stronie Sopockiego Domu Aukcyjnego.

4. PRZEBIEG AUKCJI

1) Obiekty mogą być oferowane z zastrzeżeniem ceny gwarancyjnej, która jest poufną minimalną ceną sprzedaży uzgodnioną między Sopockim Domem Aukcyjnym i komitentem.
2) Aukcjoner może w każdym momencie aukcji wycofać którykolwiek obiekt, ponownie zaoferować przedmiot do sprzedaży (również bezpośrednio po uderzeniu młotkiem) w razie zaistnienia błędu bądź sporu co do wyniku licytacji. W powyższym przypadku aukcjoner może podjąć wszelkie działania, które uzna za stosowne i racjonalne. Jeżeli jakikolwiek spór co do wyniku licytacji powstanie po aukcji, wynik sprzedaży w ramach aukcji uznaje się za ostateczny.
3) Aukcjoner rozpoczyna licytację i decyduje o wysokości kolejnych postąpień. W celu osiągnięcia ceny gwarancyjnej obiektu aukcjoner i pracownicy Sopockiego Domu Aukcyjnego mogą składać w toku licytacji oferty w imieniu komitenta bez wskazania, że czyni to w imieniu komitenta, bądź to przez składanie następujących po sobie ofert licytacyjnych, bądź też oferty w odpowiedzi na oferty składane przez innych oferentów. Jeżeli nie ma żadnych ofert na dany obiekt, aukcjoner może uznać przedmiot za niesprzedany.
4) Ceny na aukcji podawane są w polskich złotych i w tej walucie powinna być dokonana płatność.
5) Licytujący, który zaoferował najwyższą kwotę zaakceptowaną przez aukcjonera, jest zwycięzcą licytacji. Uderzenie młotkiem przez aukcjonera oznacza akceptację najwyższej oferty i zawarcie umowy sprzedaży między Sopockim Domem Aukcyjnym a kupującym. Ryzyko i odpowiedzialność za obiekt przechodzący na własność kupującego opisane zostały w paragrafie 6 poniżej.
6) Każda poaukcyjna sprzedaż obiektów oferowanych na aukcji podlega również WARUNKOM SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ oraz WARUNKOM POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI.

5. CENA NABYCIA I OPŁATA AUKCYJNA

1) Do kwoty wylicytowanej doliczana jest opłata aukcyjna oraz opłaty dodatkowe wynikające z oznaczeń katalogowych obiektu. Opłata aukcyjna stanowi część końcowej ceny obiektu i wynosi 18%. Opłata aukcyjna obowiązuje również w sprzedaży poaukcyjnej. Do opłat dodatkowych zalicza się głównie opłatę z tytułu tzw. *droit de suite*, tj. prawa twórcy i jego spadkobierców do otrzymywania wynagrodzenia z tytułu dokonanych zawodowo odsprzedaży oryginalnych egzemplarzy dzieł. Opłata będzie obliczana gdy kwota wylicytowana przekroczy równowartość 100 euro. Powyżej tej kwoty opłata będzie sumą stawek: 5% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale do równowartości 50 000 euro oraz 3% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 50 000,01 euro do równowartości 200 000 euro oraz 1% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 200 000,01 euro do równowartości 350 000 euro, oraz 0,5% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 350 000,01 euro do równowartości 500 000 euro oraz 0,25% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale przekraczającym równowartość 500 000 euro, jednak w kwocie nie wyższej niż równowartość 12 500 euro. Opłata ta ustalana jest przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez NBP w dniu poprzedzającym dzień aukcji.
2) Jeśli nie uzgodniono inaczej, kupujący jest zobowiązany uiścić należność w terminie 14 dni od daty aukcji, niezależnie od uzyskania pozwolenia na eksport czy innych pozwoleń. Opłaty mają być uiszczone w polskich złotych gotówką, kartą lub przelewem bankowym:
   a) Sopocki Dom Aukcyjny akceptuje płatność kartami płatniczymi MasterCard, VISA;
   b) Sopocki Dom Aukcyjny akceptuje płatność przelewem bankowym na konto galerii organizującej aukcję.

   W tytule przelewu proszę podać nazwę aukcji, datę aukcji oraz numer obiektu.
3) Własność zakupionego obiektu nie przejdzie na kupującego, dopóki Sopocki Dom Aukcyjny nie otrzyma pełnej ceny nabycia za obiekt, w tym opłaty aukcyjnej. Sopocki Dom Aukcyjny nie jest zobowiązana do przekazania obiektu kupującemu do chwili przeniesienia własności obiektu na kupującego. Wcześniejsze przekazanie obiektu kupującemu nie jest równoznaczne z przeniesieniem prawa własności obiektu na kupującego ani zwolnieniem z obowiązku zapłaty przez niego ceny nabycia.

6. ODBIÓR ZAKUPU

1) Odbiór wylicytowanych obiektów jest możliwy po dokonaniu wpłaty pełnej ceny nabycia oraz uregulowaniu innych płatności wobec Sopockiego Domu Aukcyjnego. Jak tylko nabywca spełni wszystkie wymagania, powinien skontaktować się z galerią Sopockiego Domu Aukcyjnego organizującą aukcję, aby umówić się na odbiór obiektu.
2) Kupujący powinien odebrać zakupiony obiekt w terminie 30 dni od daty aukcji. Po tym terminie Sopocki Dom Aukcyjny przesyła wszystkie wylicytowane obiekty do magazynu zewnętrznego, a kupujący obciążony zostanie kosztami transportu oraz magazynowania. Wielkość opłat będzie uzależniona od operatora magazynu oraz rodzaju i wielkości obiektu. Zaakceptowanie niniejszego regulaminu równoznaczne jest z zaakceptowaniem regulaminu spółki magazynowej. Po upływie 30 dni od daty aukcji na kupującego przechodzi ryzyko utraty i uszkodzenia nieodebranego obiektu, a także ciężary związane z takim obiektem, w tym koszty jego ubezpieczenia. Sopocki Dom Aukcyjny odpowiada względem kupującego za szkody z tytułu straty lub uszkodzenia obiektu, jednak jedynie do wysokości ceny nabycia obiektu.
3) Dla wygody kupującego Sopocki Dom Aukcyjny nieodpłatnie zapewnia podstawowe opakowanie obiektu umożliwiające jego odbiór osobisty. Na wyraźne życzenie kupującego Sopocki Dom Aukcyjny może pomóc w kontakcie z wyspecjalizowaną firmą zajmującą się pakowaniem i wysyłką dzieł sztuki. Każde takie zlecenie odbywa się na odpowiedzialność klienta, Sopocki Dom Aukcyjny nie bierze odpowiedzialności za nieprawidłowe wykonanie usług przez przewoźników bądź inne osoby trzecie. Jeżeli klient sam wybierze firmę transportową, jej przedstawiciel powinien skontaktować się telefonicznie z galerią Sopockiego Domu Aukcyjnego organizującą aukcję, przynajmniej 24 godziny przed planowanym odbiorem obiektu.
4) Sopocki Dom Aukcyjny będzie wymagał okazania dowodu osobistego przed przekazaniem obiektu nabywcy bądź jego przedstawicielowi, który dodatkowo powinien posiadać pisemne upoważnienie od nabywcy.

7. BRAK PŁATNOŚCI

Bez uszczerbku dla innych praw sprzedający, w przypadku gdy nabywca nie uiści pełnej ceny nabycia za obiekt w terminie 14 dni od daty aukcji, Sopocki Dom Aukcyjny może zastosować jeden lub kilka z poniższych środków prawnych:

a) przechować obiekt w galeriach Sopockiego Domu Aukcyjnego lub winnym miejscu na ryzyko i koszt klienta;
b) odstąpić od sprzedaży obiektu, zatrzymując dotychczasowe opłaty na poczet pokrycia szkód;
c) odrzucić zlecenie nabywcy w przyszłości lub zrealizować takie zlecenie pod warunkiem uiszczenia kaucji;
d) naliczać odsetki ustawowe w wysokości 12% w skali roku od dnia wymagalności płatności do dnia zapłaty pełnej ceny nabycia;
e) odsprzedać obiekt na aukcji lub prywatnie z estymacjami i ceną minimalną ustaloną przez Sopocki Dom Aukcyjny. Jeśli obiekt na drugiej aukcji sprzeda się za kwotę niższą niż cena nabycia, na której kupujący wylicytował obiekt, nabywca pozostający w zwłoce będzie zobowiązany do pokrycia różnicy wraz z kosztami przeprowadzenia dodatkowej aukcji;
f) wszcząć postępowanie sądowe przeciwko kupującemu w celu odzyskania zaległości;
g) potrącić należności nabywcy względem Sopockiego Domu Aukcyjnego z wierzytelności wobec tego nabywcy wynikających z innych transakcji;
h) podjąć wszelkie inne działania odpowiednie do zaistniałych okoliczności.

8. DANE OSOBOWE KLIENTA

W związku ze świadczonymi usługami oraz wymogami prawnymi związanymi z przeprowadzeniem aukcji Sopocki Dom Aukcyjny pozyskuje bezpośrednio od klientów ich dane osobowe. W niektórych przypadkach (np. w celu sprawdzenia wypłacalności, poświadczenia tożsamości klienta lub w celu uniknięcia fałszerstwa) może pozyskać dane o kliencie od osób trzecich. Sopocki Dom Aukcyjny może również wykorzystać dane osobowe dostarczone przez klienta, za jego dobrowolną zgodą, w celach marketingowych, w tym dla dostarczenia materiałów informujących o ofertach i wydarzeniach (np. katalogi) organizowanych przez Sopocki Dom Aukcyjny. Jeśli klient chciałby uzyskać więcej informacji o polityce prywatności, skorygować swoje dane lub zrezygnować z dalszej korespondencji marketingowej, prosimy o kontakt pod numerem telefonu 58 551 22 89, ewentualnie pod adresem e-mail dorota.kulawczuk@sda.pl. Polityka prywatności jest dostępna na stronie internetowej Sopockiego Domu Aukcyjnego sda.pl.

9. OGRANICZENIE ODPOWIEDZIALNOŚCI

1) Sopocki Dom Aukcyjny wyłącza wszelkie gwarancje inne niż WARUNKI POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI w najszerszym zakresie dopuszczonym prawem.
2) Z zastrzeżeniem punktu 5 w paragrafie 9 całkowita odpowiedzialność Sopocki Dom Aukcyjny będzie ograniczona wyłącznie do ceny nabycia zapłaconej przez kupującego.
3) Sopocki Dom Aukcyjny nie jest odpowiedzialna za pomyłki słowne czy na piśmie w informacjach podanych klientom oraz nie ponosi odpowiedzialności wobec żadnego licytującego za błędy w trakcie prowadzonej aukcji lub popełnione winnym zakresie związanym ze sprzedażą obiektu.
4) Z zastrzeżeniem punktu 5 w paragrafie 9 Sopocki Dom Aukcyjny nie bierze odpowiedzialności wobec kupującego za szkody przewyższające cenę nabycia, o której mowa w punkcie 1 paragrafie 9 powyżej, niezależnie czy taka szkoda jest charakteryzowana jako bezpośrednia, pośrednia, szczególna, przypadkowa czy następcza. Sopocki Dom Aukcyjny nie jest zobowiązany do zapłaty odsetek od ceny zakupu.
5) Żaden przepis w niniejszych WARUNKACH SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ nie wyklucza lub nie ogranicza odpowiedzialności Sopockiego Domu Aukcyjnego wobec kupującego, wynikającej z jakiegokolwiek oszustwa bądź świadomego wprowadzenia w błąd, lub z winy umyślnej.

10. PRAWA AUTORSKIE

1) Sprzedający nie przekazują wraz z obiektem prawa autorskiego ani prawa do reprodukowania obiektu.
2) Prawa autorskie do wszystkich zdjęć, ilustracji i tekstów związanych z obiektem, sporządzonych przez lub dla Sopockiego Domu Aukcyjnego, włączając zawartość tego katalogu, stanowią własność Sopockiego Domu Aukcyjnego. Nie mogą być one wykorzystane przez kupującego ani inne osoby bez uprzedniej zgody pisemnej Sopockiego Domu Aukcyjnego.

11. POSTANOWIENIA OGÓLNE

1) Niniejsze WARUNKI SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ wraz późniejszymi zmianami i uzupełnieniami, o których mowa w paragrafie 1 powyżej, oraz WARUNIKI POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI wyczerpują całość praw i obowiązków pomiędzy stronami w odniesieniu do sprzedaży obiektu.
2) Wszelkie zawiadomienia powinny być kierowane na piśmie na adres Sopocki Dom Aukcyjny. Powiadomienia kierowane do klientów będą przesyłane na adres podany w ostatnim piśmie do Sopocki Dom Aukcyjny.
3) Jeśli jakiekolwiek z postanowień WARUNKÓW SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ okazałoby się nieważne, bezskuteczne lub niemożliwe do zastosowania, pozostałe postanowienia będą nadal obowiązywać. Brak działania lub opóźnienie w wykonywaniu praw wynikających z WARUNKÓW SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ nie oznacza zrzeczenia się praw lub zwolnienia z obowiązków ani nie uchyla obowiązywalności całości bądź części z postanowień WARUNKÓW SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ.

12. PRAWO OBOWIĄZUJĄCE

Prawa i obowiązki stron wynikające z niniejszych WARUNKÓW SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ oraz WARUNKÓW POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI, przebieg aukcji i jakiekolwiek sprawy związane z powyższymi postanowieniami podlegają prawu polskiemu. Sopocki Dom Aukcyjny w szczególności zwraca uwagę na przepisy:

1) ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162 poz. 1568, z późn.zm.) – wywóz określonych obiektów poza granice kraju wymaga zgody odpowiednich władz,
2) ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz.24, z późn. zm.) – muzea rejestrowane mają prawo pierwokupu zabytków bezpośrednio na aukcji za kwotę wylicytowaną powiększoną o opłatę aukcyjną,
3) ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2000r. Nr 116, poz.1216 z późn. zm.) – Dom Aukcyjny jest zobowiązany do zbierania danych osobowych nabywców dokonujących transakcji w kwocie powyżej 15 000 euro.

WARUNKI POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI

Przez autentyczność obiektu rozumiemy właściwe podanie autorstwa obiektu i prawidłowe jego datowanie. Sopocki Dom Aukcyjny udziela gwarancji autentyczności obiektów zaprezentowanych w tym katalogu na okres 5 lat od daty sprzedaży przez Sopocki Dom Aukcyjny z poniższymi zastrzeżeniami:

1) Sopocki Dom Aukcyjny udziela gwarancji autentyczności obiektu jedynie bezpośredniemu nabywcy obiektu (konsumentowi). Powyższa gwarancja nie obejmuje:
   a) kolejnych właścicieli obiektu, włączając w to osoby, które nabyły od bezpośredniego nabywcy obiekt odpłatnie, w drodze darowizny lub dziedziczenia;
   b) obiektu, co do którego trwa spór o autorstwo;
   c) obiektu, którego autorstwo jest jedynie domniemane, co w katalogu i na certyfikacie oznaczone jest następującymi zapisami: brak dat życia po imieniu i nazwisku artysty, nazwisko artysty poprzedzone jedynie inicjałem imienia, znak zapytania w nawiasie lub bez nawiasu („?" lub „(?)") po nazwisku artysty, przed lub po imieniu i nazwisku artysty określenia: „przypisywany/e/a", „Attributed" lub skrót „Attrib.";
   d) obiektu powstałego w bliżej lub szerzej rozumianym kręgu oddziaływania stylu danego artysty, co w katalogu i na certyfikacie oznaczone jest użyciem przed lub po imieniu i nazwisku artysty jednego z następujących określeń: „krąg", „szkoła" bądź „naśladowca";
   e) obiektu, którego określenie autorstwa było zgodne z ogólnie przyjętą opinią specjalistów, uczonych i innych ekspertów;
   f) obiektu, w przypadku którego podana w katalogu roczna data powstania różni się od faktycznej o mniej niż 15 lat;
   g) obiektu, w przypadku którego w datowaniu pojawiło się prawidłowe określenie stulecia, natomiast nieprawidłowe określenie części tego stulecia (połowy lub ćwierci);
   h) obiektów z XX w., XIX w. i starszych, w przypadku których faktycznie stwierdzone datowanie różni się w stosunku do podanego w katalogu „na korzyść" obiektu, tj. obiekt okazał się starszy, niż było to podane w opisie;
   i) obiektu, którego opis i datowanie zostały uznane za niedokładne przy użyciu metod naukowych lub testów, które nie były ogólnie przyjęte w czasie wydawania tego katalogu bądź w tamtym czasie były uznawane za nadmiernie kosztowne lub niewykonalne, albo według wszelkiego prawdopodobieństwa mogłyby spowodować uszkodzenia lub utratę wartości obiektu.

Bolesław Jan Czedekowski (1885–1969), *Matka z synem*, olej, płótno, 131 × 137 cm, sygn. i dat.: *1923. B. Czedekowsky.*

Stanisław Ignacy Witkiewicz, *Portret Edmunda Strażyskiego*, 1930 r.

AUKCJA DZIEŁ SZTUKI

22 SIERPNIA 2020

W GALERII SOPOCKIEGO DOMU AUKCYJNEGO

SOPOT, UL. BOH. MONTE CASSINO 43

Sopocki Dom Aukcyjny
OD 1990

AUKCJA PRAC NA PAPIERZE

18 LIPCA 2020

W GALERII SOPOCKIEGO DOMU AUKCYJNEGO

GDAŃSK, UL. DŁUGA 2/3

Sopocki Dom Aukcyjny
OD 1990

NORD

Czas na **dobre buty**

NORD

Czas na **dobre buty**

Indeks artystów

AJDUKIEWICZ TADEUSZ	2
ASCHER JERZY	37
AXENTOWICZ TEODOR	16
BLONDER SASZA (SZAJE)	41
BŁACHNIO HENRYK	103
BORYSOWSKI STANISŁAW	57
BUDKOWSKI GUSTAW DANIEL	25
CZERNIAWSKI JÓZEF	105
CYBIS JAN	72
DOBKOWSKI JAN	101
DUDZIŃSKI ANDRZEJ	94
DWURNIK EDWARD	91, 98, 100
EPSTEIN HENRYK	36, 39
EIBISCH EUGENIUSZ	71
ERB ERNO	43
FAŁAT JULIAN	20
FANGOR WOJCIECH	83, 104
FOGTT ANDRZEJ	106
GĘDŁEK LUDWIK	7
GIERAGA ANDRZEJ	88
GOTTLIEB LEOPOLD	69
GRONOWSKI TADEUSZ	97
GROTTGER ARTUR	4
GRUNSWEIGH NATHAN	42
GWOZDECKI GUSTAW	28
HALICKA ALICJA	66
HAŁAS JÓZEF	79
HARASIMOWICZ MARCELI	76
HAYDEN HENRYK	34, 35
HOFMAN WLASTIMIL	49, 50
HOHERMANN ALICJA	58
HULEWICZ JERZY	27
JAREMA MARIA	30
KAMOCKI STANISŁAW	21, 48, 75
KANELBA RAJMUND	67
KARPIŃSKI ALFONS	15, 29, 70
KATZ EMMANUEL ZW. MANÉ-KATZ	31
KĘDZIERSKI APOLONIUSZ	6, 18
KISLING MOJŻESZ	32
KOSSAK JERZY	56
KOSSAK WOJCIECH	54, 55
KUNKA LECH	87
MACIĄG LUDWIK	90
MAKOWSKI ZBIGNIEW	77
MALCZEWSKI RAFAŁ	22, 23, 64
MARKIEL JAKUB	40
MENKES ZYGMUNT	65
MICHALAK ANTONI	62
MIELIWODZKI JACEK	102
MIERZEJEWSKI JERZY	96
MIESZKOWSKA ANASTAZJA	61
MONDZAIN SZYMON	38
MUTER MELA	33
NOVÁK-ZEMPLIŃSKI MAKSYMILIAN	93
NOWOSIELSKI JERZY	84
OBODOWSKI SAMUEL	45
OLBIŃSKI RAFAŁ	92
PAUTSCH FRYDERYK	17
PAWLAK WŁODZIMIERZ	95
PRESSMANE JOSEPH	73
PRUSZKOWSKI WITOLD	3
PODKOWIŃSKI WŁADYSŁAW	5
RAPACKI JÓZEF	19
RUDZKA CYBISOWA HANNA	74
RUSZCZYC FERDYNAND	10
SEMPOLIŃSKI JACEK	86
SERWIN-ORACKI MIECZYSŁAW	52
STREITT FRANCISZEK	1
STRYJEŃSKA ZOFIA	24
SZAJNA JÓZEF	85
SZANCENBACH JAN	80
SZWARC MAREK	46
ŚWIESZEWSKI ALEKSANDER	12, 13
TERLIKOWSKI WŁODZIMIERZ	59, 60, 99
TESLAR ANTONI	47
UTKIN BOLESŁAW	89
WANKIE WŁADYSŁAW	9, 14
WASTKOWSKI FRANCISZEK	8
WIERUSZ-KOWALSKI ALFRED	11
WODZINOWSKI WINCENTY	51
WODYŃSKI JAN	81
WYGRZYWALSKI FELIKS MICHAŁ	26
ZAJĄC RYSZARD	82
ZYGMUNTOWICZ IGNACY	53
ŻUŁAWSKI MAREK	78

PRZYJMUJEMY DZIEŁA SZTUKI (W TYM PRACE NA PAPIERZE) I RZEMIOSŁO ARTYSTYCZNE
NA AUKCJE W 2020 R.
informacje telefonicznie: 22 828 96 98

redakcja i opracowanie katalogu: Ewa Tokarzewska, Iwona Kozicka
korekta: Olga Murawska, Aleksandra Kalina

zdjęcia: Łukasz Łoboda, Jarosław Nienartowicz, Robert Wancerz

opracowanie graficzne: Jędrzej Łoś, Activa Studio
druk: ArtDruk Zakład Poligraficzny, Kobyłka

SOPOCKI DOM AUKCYJNY W POLSCE:

SOPOT
GALERIA
SZTUKI DAWNEJ
ul. Boh. Monte Cassino 43
81-768 Sopot
tel. 58 550 16 05
sopot@sda.pl

SOPOT
GALERIA
MODERN
ul. Boh. Monte Cassino 43
81-768 Sopot
tel. 58 551 22 89
modern@sda.pl

GALERIA
GDAŃSK
ul. Długa 2/3
80-827 Gdańsk
tel. 58 301 05 54
gdansk@sda.pl

GALERIA
WARSZAWA
ul. Nowy Świat 54/56
00-363 Warszawa
tel. 22 828 96 98
warszawa@sda.pl

GALERIA
KRAKÓW
ul. Rynek Główny 43,
31-013 Kraków
tel. 12 429 12 17
krakow@sda.pl

GALERIA
BYDGOSZCZ
ul. Jagiellońska 47,
85-097 Bydgoszcz
tel. 572 628 354
bydgoszcz@sda.pl

AUKCJA MALARSTWA POLSKIEGO 1/2020

ISBN 978-83-66507-21-0

CENA: 30 zł (z 5% VAT)